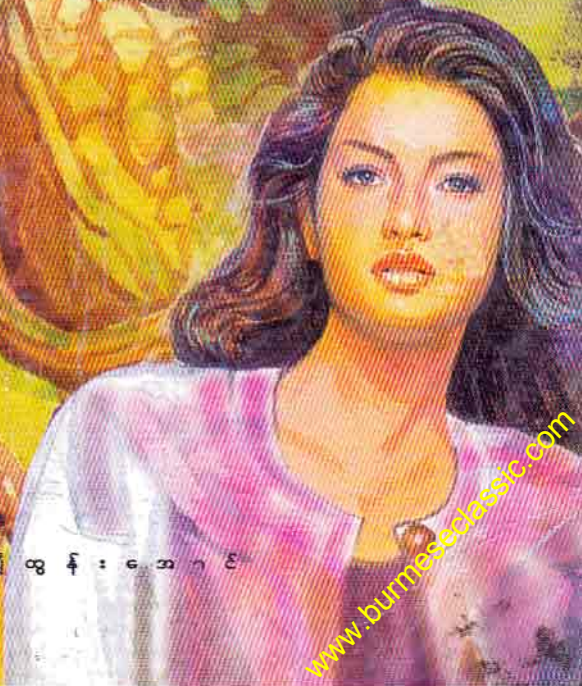

ရီရီဌေး

မိစ္ဆာတောင်ကြားမှ

ဒေါ်မဝါ

ပ န် ၊ ချီ ဝှ န် ၊ ဧ အ ဂ င်

ဒို့တရားစာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့တရား
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့တရား
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့တရား

ပြည်သူ့အေးဓာတ်

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြရန်၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြရန်၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးတို့ ဝင်ရောက်စွက်ပက်စနာင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြရန်၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သို့အပြစ် သတ်ပတ်ရေးပူးပေါင်းကြရန်၊

နိုင်ငံရေးအကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာဖွံ့ဖြိုးရေး၊ သားသားစုနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 နိုင်ငံတော် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် ပြည်ပသို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊
 ပြည်ပသို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် ပြည်ပသို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးအကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အားပြုစွာ အားပေးပေးကူညီပေးပြီး တက်ပွင့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး၊
 စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်စွာ ပြင်ပသို့ လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ
 တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

လူမှုရေးအကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိတ်ကို ပြုပြင်ပေးရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံးအား ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြုစုပေးရေး၊

ရီရီဌေး

မိတ္တူတောင်ကြားမှ ဒေါ်မဲဝါ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၄၀၁၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၀၇၂၀၉

ဗဟိုက

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရီရီဌေး

ရီရီဌေးစာပေ

၅၇၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊
ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်သော်ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၂၅၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ။
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀

အခန်း (၁)

တံငါရွာကပန်းသွန္တာ

အခန်း (၂)

ပိစ္ဆာဂုဗ္ဗာန်ထောင်ကြား

အခန်း (၃)

ပဉ္စလက်ပညာရှင် ဒေါ်မိဝါ

အခန်း (၄)

ရှင်ငယ်စိတြနှင့် နာရဒ

အခန်း (၅)

ဂမ္ဘီရကျမ်းစာသိုက်

အခန်း (၆)

စိတြနာရဒနာရာရပ်ကျမ်း

အခန်း (၇)

ပန်းတေသီ၏အပန်းကျိန်စာ

အခန်း (၈)

လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ထောင့်ပေါ

အခန်း (၉)

သွေးကြေးဆပ်ထဲပွဲ

စာရေးဆရာမကြီး ရီရီဌေး

၏

ထွက်ရှိပြီးသော ဂန္ထီရလုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁၁ ပန်းဇရာရီ
- ၂ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖန်ခွက်ကလေး
- ၃ လူးရတနာသိုက်
- ၄ မြွေဖြူတောင်ရှင်မ
- ၅ နဂါးကိုးကောင်အေဝီ
- ၆ ဘီလူးမျက်ရည်
- ၇ မြစ်မ်းရောင်ဂူနန်းရှင်
- ၈ ကပ္ပတိန်ဇော်ထက်နှင့်ရုပ်ထုကမ္ဘာကျွန်း
- ၉ အတ္ထဝါကျူရီးရှင်
- ၁၀ ခြေရာတစ်ထောင်မောင်မဲခေါင်နှင့် မနုဿဝံပုလွေ
- ၁၁ ကောသံပြီမျက်ရှင်
- ၁၂ တွံတေးတောကြီးတန်းမှ ဆေးရည်စိမ်မင်းသားလေး
- ၁၃ စက္ကောမ မှတ်တမ်း
- ၁၄ မော်ကင်းလိပ်ပြာ၏ လွမ်းသံစဉ်
- ၁၅ မြောက်ကျွန်းသူဖိုခနောက်
- ၁၆ အန္တရာယ်ချစ်သူကေရီ
- ၁၇ သွေးစက်သခင်
- ၁၈ မြွေနတ်သမီး၏ သွေးစက်မျက်ရည်
- ၁၉ နဂါးနက်ရေအိုင်

- ၂၀။ ယက္ခညီနောင်နှင့် ပျောက်ဆုံးနေသောမြို့တော်
- ၂၁။ ဝိညာဉ်ခုနစ်ဖော်နှင့် လောကဓာတ်နတ်ဆိုး
- ၂၂။ မဏိပူရ၏ သွေးဝိညာဉ်
- ၂၃။ လူသေသမီး
- ၂၄။ ရေခဲတောင်ဝိညာဉ်နှင့် လူစွန့်စားရဲခေါင်
- ၂၅။ ပန်းဒါရှု၏ချစ်သူ
- ၂၆။ လူးရတနာသိုက်
- ၂၇။ စကြာနွယ်စဉ်အကျဉ်းသား
- ၂၈။ ကညင်ပင်ကွေ့ ကိုးလောင်းတွေ့
- ၂၉။ မြေဖြူနန်းရှင်သခင်ပ
- ၃၀။ ဝိညာဉ်ဖြူကျိန်စာနှင့် သွေးစွန်းသောပတ္တမြားကြီး
- ၃၁။ ဂူနန်းရှင်နှင့် မြစ်စိမ်းကျွန်း
- ၃၂။ နက္ခတ္တဒေဝီနှင့် ပုတ္တကျိန်စာ
- ၃၃။ မာယာတစ္ဆေ
- ၃၄။ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ကျိုက်ထီးရိုးတစ်ခွင်
- ၃၅။ အတ္တအကျဉ်းသား
- ၃၆။ မိစ္ဆာတောင်ကြားမှ ဒေါ်မဲဝါ

ယခုလ ထွက်ပြီ

အခန်း (၁)
 “တံငါရွာက ပန်းသန္တာ”

မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မဟူရာကဲ့သို့ မည်းနက်နေသည်။ မိုးရာသီဖြစ်၍ မည်းနက်သောကောင်းကင်ကြီး၌ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ လင်းကနဲ လက်ကနဲဖြစ်ကာ မိုးသီးမိုးပေါက်များ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသည်။

ထိုမိုးသည်သည်း ညဉ့်မှောင်မှောင်တွင် အဥ္စနနဒီဖြစ်အတွင်း၌ လှေတစ်စင်းကို လှော်ခတ်နေသည့် လူရွယ်တစ်ဦး။ လှိုင်းလေများနှင့် မိုးသည်သည်းအကြားတွင် လှေကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လှော်ခတ်နေသည်။

“ဂျိန်း... တလိမ်းလိမ်းဂျိန်း”

ဟူသည့် မိုးကြိုးသံသည် အနားသို့ကပ်ပြီး ယစ်လိုက်

ဆိုဖွန်းယုတ်စာပေ

သည်အလား နားအုံတစ်ခုလုံး ကွဲထွက်မတတ်ပင်...။

“အားတင်းထား... မောင်ကာလုရေ... အားတင်းထား”

ဤသို့ မြည်ဟီးတုန်ခါကာ ဧကောထဲမှ ဆီးသီးအလား တိမ်းမှူးနေသည့်ကြားမှ မောင်ကာလုသည် အားတင်းထားဆိုသည့် အဖေ၏စကားသံကို ကြားယောင်နေမိသည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်း တနံတလျား ရွေ့လျားနေသော လှေအတွင်း၌ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်နိုင်အောင် လမ်းပျောက်နေသော်လည်း မောင်ကာလုတစ်ယောက် အဖေ၏အားဖေးသံကို ကြားယောင်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး အားတင်းပြီး လှေကလေးကိုလှော်ခတ်နေစဉ်...။

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရိုက်ခတ်လိုက်ရာ လှေကလေးမှာ စောင်းသွားပြီး မောင်ကာလုရင်တွင် စိမ်းကနဲ အေးသွားခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သည်။ သူသည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ...။

“လှေမှောက်သွားပြီ... ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ဟာ အကောင်းပကတိပဲရှိသေးတယ်၊ တက်ကျိုးလှေမှောက်ရင် လက်ပစ်ကူးမယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်... ငါသေလို့မဖြစ်သေးဘူး”

လှိုင်းလေဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရင်း မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး၌ မောင်ကာလု တစ်ယောက် ကူးခတ်နေခဲ့သည်။

သူ့မှာ... သူ့ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်နှင့်...။ သို့သော် မှောင်ပိန်ညဉ့်နက် မည်းမှောင်နေသည့် အချိန်တွင် မြစ်ပြင်ကို အလျားလိုက် ကူးနေသလော... ကမ်းဆီသို့ ဦးတည်ကူးနေသလောဆိုသည်ကို သူ မခန့်မှန်းနိုင်...။

လှိုင်းတစ်ချက်ပုတ်တိုင်း ရေများမွန်းသွားကာ ရေအောက်သို့ ရောက်ရောက်သွားပြီး အသက်ပင် မည်သို့ရှုရမှန်းမသိတော့မှ နှာခေါင်းထဲသို့ ရေတွေဝင်လာပြီး မွန်းကြပ်သွားသည်။

လှိုင်းလေအလိုက် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ဤတွင် ကောင်းကင်မှ လျှပ်ပန်းလျှပ် နွယ်များ လင်းလက်လာပြန်သည်။ ထိုအလင်းရောင်ကလေးကို အားပြု၍ ကြည့်မိသည်။

ဟိုး... ပျံပျံနေရာလေးတွင် ကမ်းစပ်ကဲ့သို့ ခပ်ရေးရေး တွေ့ရသည်။

“ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကမ်းစပ်ကို တွေ့နေရပြီပဲ”

မောင်ကာလု အားတက်သွားသည်။

“အဲဒီဘက်ကို မှန်းပြီး ကူးရမယ်”

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးရင်း ကမ်းစပ်ရှိမည့်နေရာဆီသို့ မှန်းဆပြီး ကူးလိုက်သည်။ စောစောက ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်နေရာမှ ကမ်းစပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျှော်လင့်ခြင်း ဝန်းတိုင်ကလေး ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

အမြင်နီး ခရီးဝေးသည့်တောင်ဟူ၍သာ ကြားဖူးသော် နည်း ယံခုမူ လှိုင်းလေများ မိုးသည်းသည်းကြားတွင် ကူးခတ်

ရသည့်အတွက် ရှေ့သို့ မရောက်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး အမြင်နီး ခရီးဝေးသည့် ကမ်းခြေဟူ၍ ပြောရမလောက်ပင်။

ကြိုးစား၍လက်ပစ်ကူးသည်။ မောင်ကာလုမှာ ငုတ်ချည် ပေါ်ချည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံး ညောင်းညာလာ သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း လှိုင်းရိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် မူးဝေနေသည်။

တစ်ချက် တစ်ချက် လွန်စွာ မောပန်းပြီး လက်ပမ်းကျ ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ မျက်လုံးများစပ်လာပြီး မဖွင့်ချင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးလက်လက်ကလေးများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

“တံငါတဲတွေနား ရောက်လုပြီ ထင်ပါရဲ့... အားတင်း ထားမှ”

လက်မောင်းအိုးတစ်ခုလုံး ပြုတ်ကျတော့မတတ် နာကျင် နေခဲ့ပြီ။ မောလွန်း၍ မောင်ကာလု၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ ဖား ခိုတစ်ခုကဲ့သို့ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်...။ မျက်လုံးကလည်း မှုန်ညှိုး

အားယူကာ ဖွင့်ထားရသည်။ မူးဝေနေသည်မှာလည်း သတိလစ်လှလှ...။

နောက်ဆုံး ရှိရှိသမျှ ခွန်အားကလေးနှင့် ကူးလိုက်ရာ အေးစက်သော သဲသောင်၏ အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ကာလု စိတ်ကိုလျော့လိုက်သည်။ သူ့၏မျက်စေ့ထဲတွင် မည်းနက်သည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး...။

အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ သူသည် သဲသောင်ပြင်ထက်တွင် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... သတိရပြီလား”

မောင်ကာလု၏နားထဲတွင် ချိုလွင်သော မိန်းကလေးကပ်စွဲ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အစ်ကို ညက မိုးထိလေထဲမှာ လှေမှောက်လာတယ်နဲ့ ဂူတယ်... မနက်က ကမ်းစပ်မှာ လဲနေတာတွေ့လို့ အဘဏ

ခေါ်လာတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“အစ်ကို... အားရှိသွားအောင် ဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“အင်း”

မောင်ကာလုက ဆန်ပြုတ်ဟုဆိုမှ ခိုက်အရမ်းဆာနေ နှုန်း သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ လှမ်းပေးလိုက်သည့် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ ခပ်မြန်မြန် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို သောက်လို့ကောင်းလား”

“အရမ်းကောင်းပါတယ် ညီမရယ်”

“ဒါဆို... အစ်ကို တပ်ယူပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုမိန်းကလေးက ဆန်ပြုတ်များကို ဆပ်ထည့်ပေးရာ...။

“နေပါစေ ညီမရယ်... အားနာပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်... ဝအောင်သာစားပါ”

မောင်ကာလုလည်း ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်း...။

“ညီမက အစ်ကို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ... ညီမရဲ့နာမည်ကို ပြောပါဦး”

“ညီမနာမည် ပန်းသန္တာပါ... အစ်ကို့နာမည်ရော ပြောပါဦး”

“အစ်ကို့နာမည် မောင်ကာလုပါ”

“အစ်ကို နေကောင်းတဲ့အထိ ညီမတို့အိမ်မှာ တည်းနိုင် ပါတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် မိုးသည်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် မောင်ကာလု နှင့် ပန်းသန္တာတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ပန်းသန္တာတို့သားအဖက ဤဖြစ်ကမ်းခြေတွင် တံငါအလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သည်။ ထိုနေ့နံနက်က မြစ် ကမ်းစပ်၌ လဲနေသည့် မောင်ကာလုကို တံငါတဲအတွင်း ဆွဲသွင်း ကာ လူသားတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ မောင်ကာလုသည် သူ၏ရင်ဘတ်အတွင်း လွယ်ထား

သည့် အိတ်ရှုံ့ကလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ...။

“အစ်ကို... အစ်ကို အိတ်ကလေးကိုရှာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရေတွေစိုနေလို့ မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားတယ်... သွား ထူပေးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

ပန်းသန္တာသည် ခြောက်လုလုဖြစ်နေသော ကတ္တီပါအိတ် ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မောင်ကာလုသည် ထိုအိတ် ကလေးကို လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...။

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့... ငါယူလာတဲ့အတိုင်း ရွှေ တုံးတွေ ရှိနေသေးလို့”

သူယူလာခဲ့သည့်အတိုင်း ရွှေတုံးများရှိနေသေးသည့်အ တွက် အခုမှပင် ဟင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီရွှေတုံးတွေကို အသုံးချပြီး ငါ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ကို အောင်မြင်အောင်လုပ်ရမယ်”

ထိုသို့ရေရွတ်ကာ အထုပ်ထဲမှ ရွှေတုံးတစ်တုံးကိုယူပြီး ပန်းသန္တာအား ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမတို့သားအဖဟာ အစ်ကိုရဲ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် အစ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်တာပါ”

“နေပါစေ အစ်ကိုရယ်... ပန်းသန္တာတို့ဘဝဟာ ဆင်းရဲပါတယ်... ရွှေလည်းမရှိ ငွေလည်းမချမ်းသာပါဘူး... ဒါပေမယ့် သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ပန်းသန္တာတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက မချမ်းသာပေမယ့် အေးချမ်းတယ်”

“ဒါဆိုရင်... အစ်ကိုဘဝကရော... မအေးချမ်းဘူးလား”

ပန်းသန္တာက ပြုံးပြုံးကလေးမေးလိုက်ရာ...။
မောင်ကာလုမှာ... “အစ်ကိုဘဝကတော့... ”ဟု ဆိုပြီး ရှေ့မဆက်နိုင်ပဲ သူ၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို သတိရသွား

ကာ...။

“အစ်ကိုဘဝက ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပါတယ်... သူ့ကောတွေလို မပျော်နိုင်ပါဘူး... ပျော်ရွှင်မှုမရှိတဲ့ အစ်ကိုဘဝဟာ တာဝန်တစ်ခုကို မလွဲမသွေ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့သူပါ”

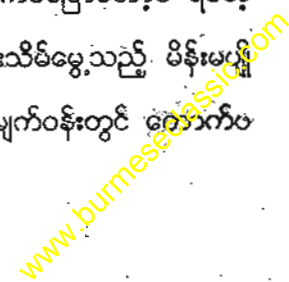
“တာဝန်... ဟုတ်လား... ဒီတာဝန်ကို ဘယ်လောက်တောင် ထမ်းဆောင်နေရလို့လဲ”

“အသက်နဲ့လဲပြီး ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်”

“အသက်နဲ့လဲပြီး ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန် ဟုတ်လား... အစ်ကိုစကားက အဆန်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်... ညီမတို့သာမန်လူတွေအတွက် ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေလိမ့်မယ်... အစ်ကိုအတွက်မှာတော့”

မောင်ကာလုက စကားကို ဆက်မပြောတော့ပဲ ရပ်တဲ့နေလိုက်သည်။ ပန်းသန္တာကား ရိုးသားသိမ်မွေ့သည့် မိန်းမပျိုကလေးဖြစ်ပြီး သူမ၏ မည်းနက်သောမျက်ဝန်းတွင် တောက်ပ

သည် မျက်လုံးတစ်စုံက ချစ်စဖွယ် လှပလွန်းလှသည်။

ပန်းသန္တာတို့၏ တံငါတဲကလေးအတွင်း၌ မောင်ကာလှ ခေတ္တမျှ တည်းခိုနေခဲ့သည်။ မောင်ကာလှမှာ လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ် ခံထားရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေပါသည်။

“အင်း... ငါတော့ ဒီတဲမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် တော့ တည်းခိုမှပဲ... အားပြန်ပြည့်ပြီး လူကောင်းဖြစ်မှ ခရီး ဆက်မယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။

မကြာမီ ပန်းသန္တာက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့်အတူ ငါး ကင်တစ်ကောင်ကိုယူလာပြီး...။

“အစ်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးအားမရှိဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ညီမ ငါးကင်ထားတယ်... အစ်ကိုစားပါ”

ဤသို့ပြောဆိုကာ ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

“နေပါစေ ညီမရယ်... တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် အစ်ကို ကောင်းသွားမှာပါ”

ပန်းသန္တာက မောင်ကာလှကို အားရှိစေမည့် အစား အစာများ ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း သိသိသာသာ အားပြည့်ခဲ့သည်။

ပန်းသန္တာသည် ညနေတိုင်း ဖခင်ကြီး ပိုက်ချပြီးပြန်အ လာကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် မောင်ကာလှ အား...

“အစ်ကို... ကမ်းစပ်မှာ အဖေ့ကိုသွားကြိုလိုက်ဦး ဆယ်... အစ်ကို လိုက်နိုင်မလား”

“ရပါတယ်... အစ်ကိုက ဒီလောက်မပျော့ပါဘူး၊ လိုက် နိုင်ပါတယ်”

သည်ညနေခင်းကလေးတွင်...။

မောင်ကာလှသည် ပန်းသန္တာနှင့်အတူ သဲသောင်ပြင် ၌ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ညနေဆည်းဆာအချိန်ဖြစ်၍ နေမင်း ကြီးကား နီရဲသော အလုံးကြီးအဖြစ် မြစ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက် တွယ်သွားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ နီတစ်ချို့ ဝါတစ်ချို့ ခရမ်းတစ်ချို့။

ရောင်စုံတိမ်တိုက်ကလေးများက ကောင်းကင်ပြင်ကို အရောင်နှင့် ဆေးချယ်ထားသကဲ့သို့ လှပနေသည်။

လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲတွင် အေးမြသော ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရသည်။ သည်အချိန်မျိုးတွင် ပန်းသန္တာ၏အလှမှာ ကပိုကရိုနှင့် ပိုပြီးလှနေသကဲ့သို့ပင်...။

မောင်ကာလုကား ဝှံ့ဖြိုးသော ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးနှင့် ကြွက်သားများ အဖြိုင်းဖြိုင်းထနေသည့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ပြေပြစ်မှုမှာ မိန်းကလေး အတော်များများကပင် ငေးလောက်ပေသည်။

သည်လိုညနေချမ်းအချိန်တွင် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီးတိုက်ခတ်လာသည့် လေနအေးကလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်လန့်ဆန်းလာခဲ့သည်။ သဘာဝအလှတွင် နှစ်မျောနေစဉ်...။

မြစ်ပြင်ကျယ်အတွင်းမှ တံငါလှေတစ်စင်း ကမ်းစပ်သို့

လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

“ဟော...အဖေ ပြန်လာပြီ”

ပန်းသန္တာက အော်ဟစ်ပြောရင်း လှေဆွဲရန် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့... သူ့ဖခင်၏ လှေကလေးကို ကြီးမှဆွဲလာခဲ့သည်။

“သမီးရေ... ဒီနေ့ ငါးတွေအများကြီးရတယ်”

“ဒါဆို... ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ အဖေရယ်”

သူတို့သားအဖ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာအပြည့်နှင့်...။ သည်လိုညနေခင်းမျိုးကို တစ်ပတ်ခန့် ဖြတ်သန်းရသောအခါ...။ မောင်ကာလုရင်ထဲတွင် ပန်းသန္တာနှင့် သည်လို တူစုံတွဲကာ အမြဲနေချင်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့အတူ ပန်းသန္တာ၌လည်း မောင်ကာလုအပေါ် ချစ်စိတ်များ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း သူတို့နှစ်ဦး ခိုင်ရံမှာ အချစ်ဆိုသည့်အရာကို မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။

“ညီမရယ်... ညီမကို အစ်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ဒါဆို... အစ်ကို ဘယ်မှမသွားနဲ့... ညီမနဲ့လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲနေပါလား အစ်ကိုရယ်... ဒီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး ရှိနေသရွေ့ ညီမတို့အတွက် ပြည့်စုံနေမှာပါ”

“ညီမ ပန်းသန္တာရယ်... အစ်ကိုလည်း ညီမနဲ့ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆို... ခွဲမသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်... ပန်းသန္တာနဲ့ ပဲနေပါ”

“ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ ပန်းသန္တာရယ်... ဒါပေမယ့် အစ်ကိုဟာ တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ဒီကိုလာခဲ့တာဆိုတော့ ဒီတာဝန်အတွက် အစ်ကို ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာတာဝန်လဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် မမေးတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်... ဒါပေမယ့် အစ်ကို ဘယ်အရပ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာပြောပြပါ အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုသွားရမယ့်နေရာက “မိစ္ဆာဗူတာန်”တောင်ကြား

ကိုပါ”

“အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်... အဲဒီတောင်ကြားဟာ အန္တရာယ်ကြီးမားလွန်းလို့ “ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ကြား”လို့ တောင် ခေါ်ကြတယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“ပန်းသန္တာ အစ်ကိုကို မတားပါနဲ့... အဲဒီနေရာကို အစ်ကို မသွားမဖြစ် သွားရမှာမို့ပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုရယ်... ဒါဆိုရင် အစ်ကိုနဲ့ ပန်းသန္တာတို့ ပေါင်းရဖို့ လမ်းမမြင်တော့ဘူး”

“မဦးမချွတ်မပြောပါနဲ့ ပန်းသန္တာရယ်... အစ်ကိုဟာ အခက်အခဲ တော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်နိုင်အောင် အုတ်ကို နှာ စွမ်းချည်ရှိပါတယ်”

“တာမရတော့လည်း သွားပေါ့ အစ်ကိုရယ်... ညီမတတော့ အစ်ကို ဘေးမသိရန်မခန့် ရည်ရွယ်ချက်တွေအောင် မြင်ပြီး ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရမှာပဲ”

“အစ်ကိုကို နားလည်ပေးပါ ပန်းသန္တာရယ်... တာ

ဝန်တွေပြီးဆုံးတဲ့နေ့မှာ ညီမဆီကို ဆက်ဆက်ပြန်လာပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို... အစ်ကို ပြန်လာမယ့်ရက်ကို သစ္စာရှိစွာ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ပန်းသန္တာရယ်”

“အစ်ကိုကို ပန်းသန္တာ သတိပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ အစ်ကို “မိစ္ဆာဂုဏ္ဍန်တောင်ကြား”ကို သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ဖွန်ရွာကို မလွဲမသွေ ဖြတ်ကျော်ရလိမ့်မယ်... အဲဒီမှာ ပညာသည်တွေ စုန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီမရယ်... အစ်ကို သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို... တာဝန်တွေပြီးဆုံးပြီး အမြန်ပြန်လာနိုင်ပါစေ အစ်ကိုရယ်”

မောင်ကာလုသည် ချစ်သူပန်းသန္တာကို နှုတ်ဆက်ပြီး တာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်ရန် လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အခန့်သင့်ပင် ဤတံငါရွာမှ ငါးတွန်ရွာသို့သွားမည့် လှေကြွတွေ့ဆုံဖြင့်...။

“အစ်ကို... ဒီလှေကြုံနဲ့သာ လိုက်သွားပေတော့”

ပန်းသန္တာက လှေကြုံပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ လှေကလေးကား စတင်ထွက်ခွာခဲ့လေပြီ။ မောင်ကာလု

သည် ပန်းသန္တာအား လက်ကလေးတပြုပြန် ဝေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ခင်း လှေကလေး၏ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ပန်းသန္တာက ကမ်းစပ်မှ လှေကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အထိ ရပ်ကြည့်ရင်း...။

“တစ်မြို့တစ်နယ်က အမှတ်မထင် ရောက်လာတဲ့ လူ

မိန်းမညီသည် အစ်ကိုရယ်... ဘာတာဝန်နဲ့များ ရောက်လာပါဦး... တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အမျိုးဘယ်အနွယ်တော်ပါလိမ့်... ပန်းသန္တာ သိချင်လိုက်တာ”

ဤသို့တွေးရင်း သဲသောင်စပ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂)
“မိစ္ဆာဣန္ဒြေတောင်ကြား”

မောင်ကာလု စီးလာသည့် လှေကလေးသည် မွန်းတည့် ဆယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ငါးစွန်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရွာကား ရွာကြီးဖြစ်သည်နှင့် အိမ်ခြေများစွာရှိပြီး စည်ကားသည့်ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

လှေဆိုက်လိုက်သည့် နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ လှေသမားအတော်များများမှာ ထိုထမင်းဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားနေသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းတိုင်းလိုလို လူပြည့်နေသည်။

မောင်ကာလုသည် ဗိုက်ဆာလွန်း၍ ဝမ်းထဲက တကျွတ်ကျွတ်မြည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားရန် ထိုဆိုင်ထဲသို့

ဝင်လာခဲ့သည်။ ညွှန်ကြီးချေးခေါ် ကလေးမလေးတစ်ဦးက . . .

“လာပါ . . . ထိုင်ပါရှင်၊ ထမင်းနဲ့ဟင်းကောင်းကောင်း

ချက်ထားပါတယ် . . . ဘာများသုံးဆောင်ပါမလဲရှင်”

ဤသို့ ခရီးဦးကြိုပြုကာ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။

“အိမ် . . . ထမင်းနဲ့ဟင်းမျိုးစုံ ချပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင် . . . အစ်ကိုကြီး ဟိုနားက စားပွဲမှာ ချီင်ပါရှင်”

သူမက ခပ်ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးကို ညွှန်ပြပေး

ချီက်သည်။ မကြာမီ ကြက်သားဆီပြန် ငါးဆီပြန် ငါးခြောက် ဘောင်းကြော်နှင့် တို့စရာအပါအဝင် ထမင်းပွဲရောက်လာသည်။

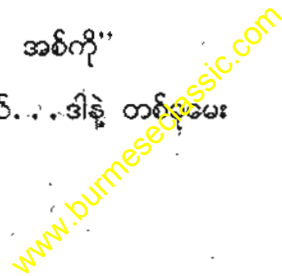
ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ထမင်းနှစ်ပွဲကုန်အောင် စားပစ်လိုက်

သည်။

သည်တွင် ညွှန်ကြီးကောင်မလေးက . . .

“သုံးဆောင်လို့ကောင်းပါရဲ့လား အစ်ကို”

“အလွန်ပင်စားကောင်းလှပါတယ် . . . ဒါနဲ့ တစ်ခုပေး

ဝါရဝေ”

“မေးပါ အစ်ကို”

“အစ်ကိုက ရပ်ဝေးကလာရတော့ ဒီရွာမှာ တည်းစရာ ခိုစရာများ ရှိပါစ... သိချင်လို့ပါ”

“တည်းခိုလို့ရပါတယ် အစ်ကို... ဒီထမင်းဆိုင်ရဲ့အ နောက်ဖက်မှာ ခရီးသွားများ တည်းခိုနိုင်အောင် “တည်းခိုဆောင်” တစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်... အဲဒီတည်းခိုဆောင်မှာ ကျွန်မရဲ့အဖေ က ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပါတယ်... အစ်ကို တည်းခိုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်ပြီပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ မိန်းမပျိုလေး ခေါ်ဆောင်ရာနောက် သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းဆိုင်၏အနောက်ဖက်၌ ကြီးမားသော အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရာ

“အဖေ... ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဒီမှာတည်းချင် လို့တဲ့”

“အေး... အေး... ထားခဲ့”

“ဒါဆို... အစ်ကို အဖေနဲ့စကားပြောပါ... ကျွန်မ ထမင်းသွားရောင်းဦးမယ်”

မိန်းကလေးက မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

“လာပါ... ထိုင်ပါ မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

“ဘယ်အရပ်ကလာပါသလဲ”

“မြောက်ဦးကလာတာပါ”

“ဒီမှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်တည်းမလဲ”

“တစ်လလောက်ဆိုပါတော့”

“ရပါတယ်... တည်းခိုပါ... ထမင်းစားမယ်ဆိုရင်

တည်းခိုခို လျှော့ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်ရင်... အပေါ်ထပ်ကအခန်းမှာ တည်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထိုလူကြီးမှ အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းကိုလိုက်ပြပေးရင်း...

“အဘနာမည်ကတော့ ဦးသာဦးမောင်ပါ... ဇနီးနဲ့သမီးကတော့ ထမင်းရောင်းသပေါ့... အဘကတော့ တည်းခိုဆောင် ငှားစားတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်... ဒီအပေါ်ထပ်အခန်းက လေဝင်လေထွက်ကောင်းတယ်... ဒီပြတင်းပေါက်ကြည့်ရင် ဟိုဘက်က ရွာတန်းရည်ခင်တန်းကို မြင်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

သည်လိုနှင့်ပင် မောင်ကာလုသည် ထိုတည်းခိုဆောင်၌ ခေတ္တတည်းခိုနေခဲ့သည်။ လှေသမားအများစုမှာ အောက်ထပ်၌သာ တည်းခိုနေခဲ့သည်။ မောင်ကာလုတစ်ယောက်ထဲ အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်အခန်း၌ နေရာပေးထားပြီး ထိုအခန်းမှာ သန့်ရှင်းသစ်ရပ်လှသည်။

မောင်ကာလုမှာ ထမင်းစားပြီး ညနေစောင်းအချိန်တွင်

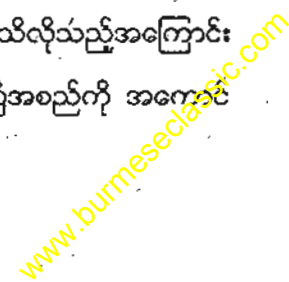
မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စအတွက် စနည်းနာရန်ရှိသဖြင့် ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေဝင်ဖြိုးဖျ နွားရိုင်းသွင်းချိန်...

တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာရင်း ရွာအစွန်က ရေတွင်းကြီးသီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရေတွင်းတွင် ပျိုမေတစ်ဆီက ရေအိုးကိုယ်စီနှင့် ရောက်နေကြသည်။ တစ်ချို့သော ကာလသားများက ဤရေတွင်းနံဘေး၌ ထိုင်နေကြသည်။

တစ်ချို့မှာမူကား ရေခပ်ဆင်းသည့် အပျိုချောကလေးများကို ရေငင်ပေးနေသည်။ ဤသည်ကား တောလေ့ဖြစ်၍ ဆာရွာတိုင်းလိုလို တွေ့မြင်နေကျ မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

မောင်ကာလုလည်း ၎င်းတို့နှင့် မနီးမဝေးရှိ သစ်ငုတ်တစ်တွင် ထိုင်ရင်း အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ၎င်း၏ ညီရွယ်ချက်မှာ ကာလသားများနှင့်ဖြစ်စေ မိန်းမပျိုများနှင့်ဖြစ်စေ မိတ်ဆွေဖြစ်လိုသည်။ ထို့နောက် သူသိလိုသည့်အကြောင်းကို စုံစမ်းရန် အကြံရှိသည်။ ထိုအကြံအစည်ကို အကောင်

အထည်ဖော်ရန် အခွင့်အခါကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

သည်တွင်...။

အပျိုမလေးတစ်သိုက်နှင့် ကာလသားတစ်သိုက်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အပျိုမလေးတစ်သိုက်ထဲမှ တစ်ယောက်သော လှပျိုဖြူက...

“နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်လို့ ပျိုကြောက်တဲ့ဒီချိန်ခါ မောင်ကြီးကပေါ်မလာ”

ဤသို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်ရာ...

ကာလသားတစ်သိုက်ထဲမှ လှပျိုတစ်ဦးက...

“ကြောက်ပါနဲ့ပျိုလေးရယ်... တိမ်တောက်တာမဆို သားနဲ့... ဂျိုကားတဲ့ခွားကြီးလာတောင်... မဖြူပေါင်အသက် နှင်းလိုကယ်မှာပါလေး”

“ခပ်... ခပ်... ခပ်”

လှပျိုတစ်ဦး၏ သီချင်းဆိုသံအဆုံးတွင် အပျိုမလေးတွေ တခပ်ခပ် ရယ်မောနေကြသည်။

သည်ပုံစံကို တွေ့ရုံနှင့် ထိုကာလသားနှင့် သီချင်းဆိုသည့် အပျိုမလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားများပင် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်နှာတွင် အချစ်ရည်ပက်ဖြန်းထားသဖြင့် လန်းရွှင်နေသည်။

သည်တွင် သီချင်းဆိုသည့် ကာလသားကလေးက ရေတွင်းမှရေများကို သံပုံးနှင့်ငင်ကာ တန်းစီထားသည့် အပျိုမလေးများ၏ ရေအိုးထဲသို့ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ဖြည့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သူ၏ချစ်သူအလှည့်သို့ ရောက်လာသဖြင့် အိုးထဲသို့ ရေဖြည့်ပေးနေစဉ် အနောက်အရပ်မှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ဆုအိုးကလေးကိုပိုက်ကာ ရေတွင်းဆီသို့ လာနေသည်။

မောင်ကာလုသည် သူမကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမကား... အသားတော်ဝါဝါဝင်းဟု ဆိုရမလောက် သားကလေးမှာ ဝါဝင်းနေပြီး မျက်နှာကလေးမှာ ပြစ်မျိုးမဲ့အောင်အောင် လှပလွန်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ၏ ရေအိုးပိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာသည့် ဟန်ပန် အနေအထားကပင် ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းနှင့် မျက်စေ့မလွဲနိုင်အောင် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ထိုမိန်းမပျိုကလေးသည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရာ ရေတွင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုစဉ်...။

ရေတွင်းအနီး၌ရှိသော အပျိုမလေးတစ်စုကလည်း သူ့ကို မြင်ဟန်တူပါသည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့၏ အမူအယာပြောင်လဲသွားခဲ့သည်။ ပြောနေသည့် စကားများကိုပင် ချက်ချင်းရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စောင်းထိုးကာ အချက်ပေးလိုက်သည်။ သည်တွင် ခုနက ထိုင်နေသော အပျိုသားများသည် ရေတွင်းဆီသို့ အမြန်ဆုံးရောက်လာပြီး ရေဖြည့်ထားသည့် အိုးကလေးများကို ပင့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအပျိုမလေးများကလည်း ရေအိုးကိုရွက်ကာ တန်းပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဤသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့်

အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း မောင်ကာလု အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“အင်း... ကြည့်ရတာတော့ ထူးခြားတယ်... စောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုမိန်းမပျိုကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်နှင့် ရေတွင်းထဲသို့ စက်သီးနှင့်ချထားသော ရေပုံးကြီးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲတင်လိုက်သည်။

သည်တော့... မောင်ကာလု ထိုင်ကြည့်မနေရက်ပါ။ သောက်ဖူးတစ်ယောက်ပီပီ အားနွဲ့သောမိန်းကလေးတစ်ယောက် တိုယ့်မျက်စေ့ရှေ့၌ ဤသို့ဖြစ်နေသည်ကို မလိုလား၍...။

“ညီမ... အစ်ကိုဆွဲပေးမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှ အပြေးကလေးသွားကာ သံပုံးကြီးကိုဆွဲပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက လူစိမ်းနဲ့တူတယ်”

မိန်းမပျိုကလေးက ဤသို့ပြောရင်း မျက်လုံးကလေးကို ဆွဲပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မောင်ကာလုက ရေအိုးထဲသို့ ရေလောင်းပေးရင်း နေလို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေအိုးကို ပင့်ပေးလိုက်သောအခါ...

“အစ်ကို ခဏစောင့်ပေးပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

“ကျွန်မ နောက်တစ်ခေါက်ရေခပ်ချင်သေးတယ်”

“ဪ... ဒါဆို အစ်ကိုက ခဏစောင့်ပေးရမလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ရေအိုးပင့်ပေးမယ့်သူ မလို့ပါ”

“ရပါတယ်... စောင့်ပေးပါမယ်”

“နည်းနည်းတော့မိုးချုပ်မယ် အစ်ကို”

“မိုးချုပ်လည်းဖြစ်ပါတယ်... အစ်ကိုမှာ အလုပ်မရှိတာ”

ထိုသို့ စကားဆိုပြီးနောက် သူမက ရေအိုးကလေးကိုရွတ်ကာ အနောက်ဖက်တောကြီးဆီသို့ သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ကာလသားတစ်သိုက်က ...။

“အချက်မသိတော့ စုန်းရိုးထင်

အခက်တွေ့မှ ဇာတိမြင်”

မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိသည့် စာချိုးတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုပြီး ရေတွင်းနားမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မောင်ကာလုမှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသည့် ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း မိုးစုံစုံချုပ်လာကာ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ ရွာနှင့်အတန်ငယ်ဝေးသည့်အတွက် အမှောင်ထုအလယ်၌ ရောက်ရှိနေသလို ခံစားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပုရစ်အော်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မကြာမီ ရေတွင်းအနီးရှိ ချုံပုတ်ကလေးများအနီးတွင် တောက်ပသည့်အလင်းရောင်ကလေးများ သည်မှ ဟိုဟို လင်းလက်နေသည်။

“ဪ... ဝိုးစုန်းကြူးကလေးတွေတောင် ရောက်လာပါပကောလား”

ဤသို့ရေရွတ်ရင်း သူမကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သည်တွင် ...

“ဝီး .. ဝီး .. ဝီး .. ဝစ်”

ဟူသော ငှက်ဆိုးထိုးသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်လာသလို ခံစားလိုက်ရ

သည်။ ညဉ့်ငှက်များပင် အစာရှာဖွေ ထွက်လာကြပြီ။

“ငါ ဒီထက်တော့ ထပ်ပြီးမစောင့်သင့်တော့ဘူး။

ဒီလောက်ဆိုရင် သူ့လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... ငါ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

သည်အတွေးနှင့် ရေတွင်းနားမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သံယောဇဉ်အမျှင်က မပြတ်သေး ...။

သူမ လာလိုလာငြားဆိုသည့်အတွေးနှင့် သူမ ထွက်ခွာသွားသော တောအုပ်ခင်တန်းဘက်သို့ လှမ်းအကြည့် ...

ချုံပုတ်သံမှ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာတွေပါလိမ့်”

မောင်ကာလုမှာ နဂိုကပင် ကြောက်တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ထိုမျက်လုံးစိမ်းများကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

သည်တွင် မျက်လုံးစိမ်းများက ရွှေရှားနေသဖြင့် ...

“မျက်လုံးစိမ်းများက ရွှေရှားနေပါလား”

“ဒါဟာ တစ္ဆေမျက်လုံးတွေလား”

“ငါ့ကို လာခြောက်တာနဲ့ တူတယ်”

“မင်းတို့လောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး”

ထိုသို့ စိတ်ကူးရကာ အနီးအနားသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးတွေ့သဖြင့် ကောက်ယူပြီး ထိုချုံပုတ်ထဲသို့ ပစ်လိုက်ရာ ...။

“အု ... အု ... အု”

“ဂလုံး ... ဂလုံး ... မြူး”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဝရုန်းသုံးကားပြေးထွက်လာသည့် ခွေးတစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ ...။ လက်စသတ်တော့ မျက်လုံးစိမ်းတွေက

ခွေးအရဲ့မျက်လုံးတွေပဲ ... လရောင်ကြောင့် အရောင်တောက်

နေတာ ဖြစ်မယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့”

မောင်ကာလုမှာ ဟင်းချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ...။

“အမည်မသိတဲ့ မိန်းမပျိုလေးရယ် ... မင်း ဘာကြောင့် လိမ်ညာတဲ့စကားကို ပြောသွားတာလဲ။ ငါကတော့ မင်းကို ကူညီပေးမယ့်သူမရှိလို့ တမင် စောင့်နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ငါ့ကိုပါ လှည့်စားသွားရက်တယ်”

ခင်လှမ်းလှမ်းရှိ ခင်တန်းတောအုပ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်

ရာ ...။

“အနီရောင်မီးလုံးတွေပါလား”

ခင်တန်းတစ်လျှောက် အနီရောင်မီးလုံးများ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နှင့် ...။

အချို့ကလည်း တစ်လုံးကပြေးပြီး တစ်လုံးက လိုက် သည်။ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားနေသည်နယ် ...။

“ထူးဆန်းလှချည်လား”

သည်မြင်ကွင်းကတော့ တကယ့်ကို ထူးခြားလှပေ သည်။ သည်မြင်ကွင်းမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့မကြုံဖူးခဲ့ပေ။ အနီးကပ်

အံ့ထွန်းကျော်စာ

ကြည့်ချင်သော်လည်း ထိုမီးလုံးနီများကား အဝေးမှခင်တန်းမှာ . . .။

အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုမီးလုံးများကား အနိမ့်အမြင့်မညီညာ၊ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် . . .။ သည်မီးလုံးများက အဝေးမှမြင်ကွင်းဖြစ်၍ စော စောကလို ခဲလုံးနှင့်ပေါက်၍လည်း မရောက်နိုင်သည့်နေရာမျိုး ဖြစ်သည်။ အတော်ပင် မိုးချုပ်လာသည့်အတွက် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ရွာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် တစ်ချို့မှာ မီးမှိတ်၍ပင် အိပ်နေကြသည်။ လရောင်အလင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရာ မကြာမီ တည်းခိုဆောင်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တည်းခို ဆောင်၌ အဘဦးသာဦးမောင်မှာ မှန်အိမ်ကို ထွန်းညှိကာ စောင့် နေဆဲ . . .။ မောင်ကာလုသည် တည်းခိုဆောင်ကြီးသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .။

“မောင်ကာလုလားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ”

အံ့ထွန်းကျော်စာ

www.burmeseclassic.com

“ဒီလောက်မိုးချုပ်အောင် ဘယ်တွေများသွားနေတာလဲ”

အဘဦးသာဦးမောင်က စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အဘရေ... ရေတွင်းနားသွားထိုင်ရင်း မိုး

ချုပ်သွားတယ်”

“ရွာအနောက်က ရေတွင်းလားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ”

“မိုးချုပ်အောင် မနေနဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

“ဒါနဲ့ ရေတွင်းနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးဦးနဲ့များ တွေ့ခဲ့

သေးသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ... အဘက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီမြေဒီဒေသမှာနေခဲ့တာ အသက်ခြောက်ဆယ်တောင် ကျော်ပြီကောကွယ်... ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူရှိတယ်ဆိုတာ အဘသိတာပေါ့”

“ဒါဆို ရေတွင်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးဟာ ဘယ်သူ

လဲဟင်”

“မင်းတွေ့ခဲ့တာ ဒေါ်မဲဝါကြီးရဲ့သမီးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီ ဒေါ်မဲဝါကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ကွာ... သူတို့သားအမိကို

“စုန်း”လို့ ယိုစွပ်ထားကြတယ်၊ တစ်ချို့ကပြောတော့လည်း

သူတို့ခြံစုန်းထဲမှာ နာနာဘာဝတွေ မွေးထားသလိုလိုပြောကြတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ကဘာတွေလဲ... အဲဒီညက ခင်တန်း ဘက်မှာ မီးလုံးတွေအများကြီးတွေ့ရတယ်... ဆင်းလိုက် တက် လိုက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီမီးလုံးတွေ ခင်တန်းဘက်မှာတွေ့ ရတယ်... အဲဒါကို တစ်ချို့လူတွေက တစ္ဆေမီးစလုံးလို့ ခေါ်ကြ တယ်... တစ်ချို့ကလည်း စုန်းတောက်စားတာလို့ပြောတယ်။

အဘအထင်ကတော့ ပင်လယ်မီးစုန်းလို့ထင်တာပဲ...”

“ဒါကြောင့်နဲ့တူတယ်... ကာလသားတစ်သိုက်ကွ

“အချက်မသိတော့ စုန်းရိုးထင်၊ အခက်တွေ့တော့မှ ဇာတ်မြင်”

လို့ ပြောသွားကြတာကိုး”

“ဒါလောက်တော့ မင်းသိပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်တော့ မကျေနပ်ဘူး အဘရယ်... ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ခိုင်းပြီး ပေါ်မလာဘူး”

“တတ်နိုင်ရင် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ပြောပါဦး အဘရယ်”

“သူတို့သားအမိကို ရွာထဲကလူတွေက စုန်းမသားအမိ ဆိုပြီး ကျင့်ထားကြတာကွဲ့”

“စုန်းမသားအမိ... ဟုတ်လား အဘ၊ ကျွန်တော်တော့ စုန်းအကြောင်းသိပ်မသိဘူး... အဘသိရင် ပြောပြစမ်းပါ အဘရယ်”

“အိမ်း... အဘ သိသလောက် ပြောပြရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... နားထောင်နေပါတယ် အဘ”

အခန်း (၃)

“ပဉ္စလက်ပညာရှင် ဒေါ်မဲဝါ”

“ပဉ္စလက်ပညာရှင် ဒေါ်မဲဝါ”

ညကလေးက ခပ်ရေးရေး...။

လကလေးက ခပ်ကွေးကွေး...။

သည့်လို လဆန်းညတစ်ညကွင် မောင်ကာလုနှင့်

ဦးသာဦးမောင်တို့နှစ်ဦးသားသည် တည်းခိုဆောင်ကြီးအရှေ့ရှိ တွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်ရင်း...။

ဧ ဓာမ္မကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်အကြံပြုချက်ပေးရန်

ဦးယွန်းယွန် တပေတော်

အမှတ်(၅၅)၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊ ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့။ ☎ : 09 51 66140

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

“ဒေါ်မဲဝါကြီးအကြောင်း ဆက်ပြောမယ်။ သူဟာ စုန်းဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး... ဖြစ်ချင်တော့ ရွာထဲက ငါးသားပုဇွန် လာဝယ်ရဦးနဲ့ ဇေယျာသည့်တွေနဲ့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ပြီး သူက ကျိန်တယ်... ဖျားနာပါစေ၊ ခေါင်းကိုက်ပါစေ စသပေါ့ကွယ်။ ထိုက်ဆိုင်တာလား ဘာလားတော့မသိဘူး... အဲဒီလူတွေဟာ

အံ့ဖွန်ကျင့်စာပေ

နာနာတယ်... ခေါင်းကိုက်ခဲ့တယ်... ဒီလိုတိုက်ဆိုင်လာတော့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတယ်”

“ဪ... ဪ”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ အဝတ်မည်းကြီး ခြုံနေတဲ့ သရဲတွေ့တယ်ဆိုပြီး လူတွေက ကြောက်လန့်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ စောင့်ဖမ်းတော့ သရဲမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်မဲဝါကြီးဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ရွာသားတွေက ညအချိန်မှာ ဘာကြောင့် ဒီကိုလာ ရသလဲလို့မေးတော့ ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွာသားတွေ က သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်တွေ့လို့ ကြည့်လိုက်တော့ “ပဒိုင်းသီး”တွေ ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ”

“နောက်ပြီး သူ့အိမ်မှာတည်းဆိုတဲ့လူတွေဟာ ပြန်ရောက် မလာတော့ပဲ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ အဓွနနဒီ မြစ်ထဲမှာ အလောင်းပေါ်တယ်လို့လဲပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ ဒေါ်မဲဝါကြီးတို့သားအဖကို ရွာထဲကလူတွေက ကျဉ်ပြီး ဆေးဖော်

ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူးကွဲ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ကဲ... အဘတို့စကားပြောတာလည်း ညဉ့်နက်ပြီး... မောင်ကာလု အိပ်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်... မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြော ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

အဘဦးသာဦးမောင်နှင့် စကားဆက်ဖြတ်ကာ တည်းခို ဆောင်ကြီးအပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

မောင်ကာလုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရင်း... အမည်မသိ မိန်းမပျိုကလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ ရိုးသားတဲ့သူတစ်ယောက်လိုပဲ... အ ကြောင်းသိရအောင် မနက်ဖြန်ညနေမှာ တစ်ခေါက်သွားကြည့် ဦးမယ်”

ထိုသို့တွေးတောရင်း တရေးအိပ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေချမ်းအချိန်တွင်...။

မောင်ကာလုတစ်ယောက် ရေတွင်းနံဘေးသို့ ရောက်နေ
ခဲ့သည်။

မနေ့ကလိုပင်...။

ရေခပ်ဆင်းသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ရေအိုးကိုယ်စီ
နှင့် ရေတွင်းနံဘေး၌ တွေ့ရှိရသည်။ ကာလံသားတစ်ယောက်မှာ
လည်း ရေတွင်းထဲမှရေကို ငင်ပေးသည့်သူကင်...။ ရေအိုးထဲ
သို့ လောင်းပေးသူက လောင်းပေး... စကားတွေဖောင်ဖောင်
ပြောပြီး ရယ်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်။

ထိုမိန်းမပျိုတစ်ယောက်တွင် မနေ့ကတွေ့ခဲ့သည့် ဒေါမဲဝါ
ကြီး၏ သမီးဆိုသူကို မတွေ့ရပေ...။

“သူ့ ဖရောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်... ငါ စောင့်ကြည့်”
ဦးမှပဲ”

မောင်ကာလုက သည်အတွေးနှင့် စောင့်နေခဲ့သည်။

စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း မိုးအတော်ချုပ်လာခဲ့ပြီ...။

ရေခပ်ပြန်ကုန်ကြ၍ မိန်းမပျို လေးငါးယောက်ခန့်သာ
ကျန်တော့သည်။

ထိုစဉ်...။

ခင်တန်းဘက်ဆီမှ ရေအိုးကလေးကိုပိုက်ပြီး မိန်းမပျို
အစ်ဦး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော... သူလာပြီ”

စောင့်စားနေရသူ မောင်ကာလုမှာ သူမကိုတွေ့လိုက်ရ
သည့်တစ်ပြိုင်နက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်တွေခုန်ကာ ဝမ်းသာ
သွားခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ အနီးသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ရေတွင်းရှိ မိန်းမပျိုကလေးများမှာ သူမကိုမြင်သည်နှင့်
ချက်ချင်းပင် အရယ်အပြုံးရပ်ကာ...။

“ဟေ့... ကောင်မတွေ... သွားကြစို့”

“အေး... ကျက်သရေယုတ်တဲ့ကောင်မ လာပြီ”

“သွားမယ်... သွားမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ရေအိုးများကို ကာလသားများက လာပင့်ပေးကာ အတူတူထွက်ခွာသွားကြသည်။

သည်တော့ သည်ရေတွင်းနားတွင် သူတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့က ကျည်သည်ဟုဆိုသော်လည်း မောင်ကာလက လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရသဖြင့် အကြိုက်တွေ့သွားခဲ့သည်။

“အမည်မသိတဲ့ ညီမငယ်... ဟိုနေ့က ဘာကြောင့် မုသားစကား ဆိုရပါလိမ့်”

“အမည်ရှိပါတယ် အစ်ကို... ကျွန်မနာမည်က “အဝတ်အစားကထည်ဝါသည်၊ မျက်နှာက ရွှင်ကြည်”တဲ့”

“အလို... ညီမက စာချိုးနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို ဖြေကြည့်ပါ”

“အဝတ်အစားကထည်ဝါသည်ဆိုတော့... ကျော့ကျော့မော့မော့ရှိတာပေါ့... မျက်နှာကရွှင်ကြည်ဆိုတော့ ရှုပါပွင့်တာပေါ့... ဒီတော့... ညီမနာမည်က “ကျော့ရှုပါ”မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဒါဆို... အစ်ကိုနာမည်ပြောမယ်... ဖြေကြည့်ပါဦး”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“ဒေဝဒဟကို သမီးတောင်းသွားတဲ့ အမတ်ကြီးကျွန်မည်ဟာ... အစ်ကိုအမည်ပါပဲ”

“ဒါများ အစ်ကိုရယ်... လွယ်လွန်းပါတိ... အစ်ကိုနာမည်

“ကိုကာလု”ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျော့ရှုပါရယ်... ကဲ... နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို ဖြေရဦးမယ်လေ”

“ဘာများလည်း အစ်ကိုရယ်”

“ညီမ ဟိုနေ့က ပြန်လာမယ်ပြောပြီး ဘာဖြစ်လို့ပြန်မလာတာလဲ”

“ညီမရဲ့စိတ်က လာချင်ပေမယ့် မိုးအရမ်းချုပ်သွားလို့ အမေက တားမြစ်တာနဲ့ မလာဖြစ်တာပါ... အစ်ကို စောင့်နေသေးသလား”

“လာမယ်ပြောတော့ စောင့်နေတာပေါ့”

“ကျွန်မက အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားပြီ... ”

“ဘလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

“ကဲ... နောက်မှအားနာပါ... အစ်ကို ရေငင်ပေးမယ်
ရစ်ခဲ”

“ကေကင်းပါပြီ အစ်ကိုရယ်”

မောင်ကာလုက ရေငင်ပေးပြီး ရေအိုးထဲသို့ လောင်း
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါရော ပြန်လာဦးမှာလား”

“အရပ်ကဝေးသမို့ ပြန်လာဖို့မမြင်ပါ အစ်ကို”

“ညီမကို အစ်ကို မေးစရာရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် မေးပါ... အစ်ကိုမေးမယ့် မေးခွန်းကို ဖြေ
ပါမယ်”

ရေတွင်းနံဘေးတွင် ကျော့ရှုပါက ထိုင်လိုက်သည်။

“ညီမကို ရွာထဲကမိန်းကလေးတွေက ဘာကြောင့်
အခေါ်အပြောမရှိတာလဲ”

မောင်ကာလု၏အမေးကြောင့် သူမ၏မျက်နှာကလေး
ညှိုးငယ်သွားပြီး...။

“သူတို့က ကျွန်မတို့သားအမိကို ပညာသည်ဆိုပြီး ကျင့်
ထားကြလို့ပါ အစ်ကိုရယ်”

“မဟုတ်ရင်လည်း ညီမတို့က သက်သေသက်ကာယနဲ့
ငြင်းပေါ့ ညီမရယ်”

“ကျွန်မတို့သားအမိမှာ ငြင်းစရာလမ်းမရှိပါဘူး...
ဒီအတိုင်းနေတာကမှ ပိုပြီးကောင်းပါတယ်”

“ညီမ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ... အစ်ကို နားမလည်
ဘူး”

“တစ်နေ့နေ့တော့ အစ်ကို သိလာမှာပါ”
သူမက ညှိုးနွမ်းစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မောင်ကာလုသည် သူမအား ရေအိုးပင့်ပေး
ရင်း...။

“ညီမ... အစ်ကို ညီမဆီကို လာလည်လို့ရမလားဟင်”

● စိတ္တဇာတိဗျူဟာ အပိုဒ်

◆ ၆၀

“မလာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်... ညီမတို့ဘဝက နိမ့်ကျပါ တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လာ ခွင့်ပြုပါ ညီမရယ်”

“အမေ့နဲ့တွေ့ရင် မလွယ်ဘူး အစ်ကို... ညီမ သွား တော့မယ်နော်”

“မနက်ဖြန်လည်း လာခဲ့ဦးမှာမဟုတ်လား”

“လာခဲ့ပါမယ် အစ်ကို”

“ဒါဆို... အစ်ကို ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို”

သူမကား... ရေအိုးကလေးကိုရွက်ပြီး ခင်တန်းဘက် ဆီသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ မောင်ကာလုကား သူမနှင့် သူ့မိခင် ၏ အကြောင်းအဖြစ်အမှန်ကို သိလိုလှသည်။

သူတို့သားအမိကား... ရွာသူရွာသားများ စွပ်စွဲသလို တကယ်ပင် စုန်းသားအမိလေလား...။ ခင်တန်းတစ်လျှောက်

မြင်ရသည့် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြစ်နေသော မီးနီလုံးများကား ညှပ်သို့နည်း... မောင်ကာလု လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်တစ်ရပ် နှင့် သူမတို့သားအမိ စပ်ဆိုင်နေသလော...။ မောင်ကာလု အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကာ ရေတွင်းဆီမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

“ရှင်ငယ်စိတြနှင့် နာရဒ”

သည်နေ့နံနက် ထမင်းစားပြီးချိန်တွင်...။

အဘဦးသာဦးမောင်က ခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် မောင်ကာလ သွားခဲ့သည်။

“ဟော... မောင်ကာလ ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ ခေါ်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

“မောင်ကာလက လူစိမ်းညည်သည်ဆိုပေမယ့် အဘက ဆွေမျိုးလိုသဘောထားလို့ သတိပေးချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အဘ”

“မင်းနဲ့ မမဲဝါကြီးသမီးတို့ ရေတွင်းမှာ စကားပြောနေ

ကြတယ်လို့... အဘ သတင်းရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“သူတို့ကို ဒီရွာသူရွာသားတွေက ကျွင့်ထားတာဆိုတာ တော့ မောင်ရင် သိပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အခေါ်အပြော အဆက်အသံလှစ် နေတာကို ရွာသူရွာသားတွေက မကြိုက်ဘူးကွဲ့... ဒါပေမယ့် ဒါကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး... အဘက တစ်ခုပဲစိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒါက မမဲဝါကြီးပဲ... သူ့သမီးနဲ့ခင်မင်တဲ့ ကာလသားတွေကို ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတယ်... တော်ကြာ မောင်ရင်ကို ဒုက္ခပေးပေးနေ နှုဖြင့်... မောင်ရင် အသက်အန္တရာယ်တောင်ရှိနိုင်တယ်”

“အဘ... ဒေါ်မဲဝါကြီးက မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ... သူက ကျွန်တော်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပြီး အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“အင်း... ငယ်ရွယ်တဲ့လူတွေမှာ ယောက်ျားဆိုတဲ့

မာန်မာန်ရှိတယ်... အဲဒီမာန်မာန်နဲ့ သူ့ကိုသွားပြိုင်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မယ်”

“အဲဒါ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“သူက နာနာရုပ်ပြောင်းအတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဦးဒီဗွ ရဲ့တပည့်ပေါ့... သူကလည်း ဒီပညာကိုတတ်ပုံရတယ် သူ့ဆီရောက်သွားတဲ့လူ မှန်သမျှ အစပျောက်သွားတာကြီးပဲ သူက သူ့သမီးနဲ့ များခေါ်တာလေ... အခုလည်း မောင်ရင်ကို သူ့သမီးနဲ့ များခေါ်နေပုံရတယ်”

“အဘ... ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီရွာကိုလာလည်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲ... သူတို့နဲ့ ဘာရန်ညှိုးရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို များခေါ်ရမှာလဲ”

“ဒါက မောင်ရင်အတွေးကိုး... သူတို့ကတော့ ဒီလို မထင်ဘူး... ဒီကိုရောက်လာတဲ့ သူစိမ်းတော်တော်များများဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်နိုင်တဲ့ “စိတြနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း”ကြီး

ကို လိုချင်လို့ ရောက်လာတဲ့သူလို့ပဲ ထင်ကြတယ်”

“ဗျာ... စိတြနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း... ဟုတ်လား အဘ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်”

“အဘက ဒီ စိတြနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်းအကြောင်း သိတယ် ဟုတ်လား”

“အဘတို့လို ရှေ့မိနောက်မီ လူကြီးတွေကတော့ ဒီကျမ်းအကြောင်း သိတာပေါ့ကွယ်... ဒီကျမ်းဟာ အလွန် လှူဝှက်တဲ့ ကျမ်းတစ်ခုဖြစ်တယ်... ဒီကျမ်းရဲ့ အစမူလပိုင်ရှင်ဟာ ခြိတ်ချောင်းဘီလူးကြီး ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ပညာတွေကို ရှင်ငယ် စိတြနာရဒ ညီနောင်နှစ်ယောက်ကို သင်ပေးခဲ့တယ်... ”

ရှင်စိတြနာရဒ ရှင်နာရဒကို အစွဲပြုပြီးတော့... ဒီကျမ်းကို စိတြနာရဒ ကျမ်းလို့ အမည်ပေးထားတယ်”

“ဪ”

“ဒီပညာဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်ပြီး နာနာရုပ်အတတ်က တတ်မြောက်လို့ကြတဲ့သူ အများအပြားရှိတယ်... ပုထုဇဉ်ဆိုတာ မကောင်းတာမှာ ပျော်မွေ့တတ်တော့ ကိုယ်ပျောက်တယ်ဆိုရင် ပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်ကြတော့တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဘရယ်”

“ဒီတော့... ဒီကျမ်းကြီးအကြောင်းကို တစွန်းတကြားသိတဲ့လူတွေဟာ ဒီကျမ်းကြီး ရှိမယ့်နေရာကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့... လူအတော်များများ သိထားတာကတော့ ‘မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြား’ အနီးတစ်ဝိုက်လို့ ဆိုကြတယ်... ဒါကြောင့် ဒီစွဲကိုရောက်လာတဲ့ တစ်ခါးညှော်သည် အတော်များများဟာ အဲဒီ မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြားကို သွားကြတော့တာပဲ”

“ဪ”

“တကယ်လို့... လူလေးလည်း မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြားကို သွားမယ်ဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်

တွေ့မှာဖြစ်လို့ မသွားပါနဲ့လို့ တားချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တားတာလဲ အဘ”

“အဲဒီလမ်းက ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ကြားလို့ အမည်ပေးထားသလို... အဲဒီသွားတဲ့လူတွေဟာ အခုအချိန်အထိ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာခဲ့လို့ပဲ”

“အင်း... ဒီလမ်းက ဒီလောက်ပဲအန္တရာယ်များသလား အဘရယ်”

“မောင်ရင်ကို ကြည့်လိုက်ကတည်းက မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြားကို သွားမယ့်လူဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအတတ်ပညာတွေကိုလည်း မတတ်ချင်ပါနဲ့... မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ရောပြွန်းနေတဲ့အတွက် အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

မောင်ကာလုက ဤသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ၎င်း၏ ရင်ထဲကမူ...

“အဘပြောသလိုပဲ... စိတြနာရဒကျမ်းကို ယူဆောင်

“ နွဲ့တော်မှာ တာဝန်အပြည့်နဲ့ရောက်လာတာပါ”

ဟု နှုတ်မဖွင့်ပဲ ပြောကြားလိုက်သည်။

“အဘ... ဒါဆိုရင် ဒေါ်မိမိကြီးတို့သားအဓိက ဒီကျွမ်း

အကြောင်း သိမှာပေါ့နော်”

“သိတာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်... သူတို့က အဲဒီကျွမ်းကြ

ကိုရထားတဲ့ ဆရာကြီးဦးဒီဗွ ရဲ့တပည့်ဖြစ်ပုံရတယ်... ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်အောင်ရှောင်ပါကွယ်”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်”

“အေး... အေး”

အဘဦးသာဦးမောင်မှာ ဤသို့ပြောပြီး ထမင်းဆိုင်ဘက်

သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

မောင်ကာလုမှာ တံည်းခိုဆောင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား

ပြီး တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

မိကြာနာရဒနာနာရုပ်ကျမ်းတဲ့...။

သည်ကျမ်းကို လိုချင်သူများစွာရှိသည်။ ဤကျမ်းထဲမှ

ညာရပ်များစွာမှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုမည့်သူများအတွက်

အလွန်ပင် အထောက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့် တတ်ကျွမ်းလိုသနည်းဆိုမှ...။

လူတိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြသည်။

အားလုံးမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိကြသည်။

မောင်ကာလုမှာလည်း သည်ကျမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မရ

ယူဆောင်ရမည့်အကြောင်းရှိသည်။

ဤကျမ်းစာနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်ကာလုသည် နဖူးပေါ်

တက်တင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဂန္ထီရကျမ်းစာသိုက်ထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်

မိကြာနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း”ကြီးကား သူ့သမိုင်းကြောင်းနှင့်

သူရှိသည်။

ရက္ခပူရတိုင်း ရခိုင်မင်းဆက်များသမိုင်းတွင် . . .။

ညောင်တီခေတ်၊ ဝေသာလီခေတ်၊ လေးမြို့ခေတ်နှင့် မြောက်ဦးခေတ်ဟူ၍ ခေတ်လေးခေတ် ရှိခဲ့သည်။ လေးမြို့ခေတ် သည် ဝေသာလီခေတ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် အဉ္စနနဒီမြစ်ကမ်း၌ ပညာဖြူတော်၊ ပုရိန်ဖြူတော်၊ နေရဉ္စရာတောင်ငူဖြူတော်နှင့် လောင်းကြက်ဖြူတော်ဟူ၍ နေရာဒေသ လေးဌာနတွင် ပြောင်းရွှေ့ကာ မြို့တော်တည်ကာ ထီးနန်းစိုက်ခဲ့သည့်အတွက် ထိုခေတ်ကို “လေးမြို့ခေတ်”ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေသည်။

လောင်းကြက်ဖြူတော်သည် လေးမြို့ခေတ်၏ စတုတ္ထမြောက်မြို့တော်ဖြစ်ပြီး သက္ကရာဇ်(၆၁၃)ခုနှစ်(အေဒီ၁၂၅၆)ခုနှစ်တွင် အဉ္စနနဒီမြစ်ကမ်းနဖူး၌ “အလောမာဖြူ”မင်းကား မြို့တော်သစ်တည်ရန် နန်းတက်ခဲ့သည်။

လောင်းကြက်ဖြူ၏ ပဉ္စမမြောက်ဘုရင် စောမွန်ကြီးနှင့် မိဖုရား စောဘီလူးမတို့မှ မွေးဖွားသည့် သားတော်မှာ နန်းကျ

ပြီးဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် ဆဋ္ဌမမြောက်မင်းဆက်အဖြစ် လောင်းကြက်ဖြူတွင် ထီးနန်းစိုးစံတော်မူသည်။

၎င်းနန်းကျကြီး၌ တောင်ညှာစံမိဖုရားကြီး စောဘို့မယ်နှင့် စောပဒုမာ၊ စောမင်းဖွားနှင့် စောဖြူ ဟူ၍ မိဖုရားလေးဦး ထောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုမင်းကြီးသည် စိတ်ထားဖြူစင်သူမဟုတ်ဘဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်လည်း ပြုလေ့မရှိသည့်အပြင် ပြည်သူ့သူထုအား အခွန်အံ့တုတ်များ တိုး၍ကောက်ခံခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ သူဌေးသူကြွယ်တို့အား နှိပ်စက်ကာ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို သိမ်းယူခြင်း၊ မင်းဆွေမင်းမျိုး အဆက်ဆက်ကိုလည်း ခြည်ဖြူနှစ်သက်ခြင်း မရှိ၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်း၏။

ထို့အပြင် အရက်သေစာ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ရမ်းဘားတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်း၌ ဓားလက်နက်ဟူသမျှ တစ်ခုမျှ မကျန်အောင် သိမ်းဆည်းထားသည်။ ရဟန်းသံဃာများ၏ ဆင်းရဲတတ်သင်ရုန်းစားပါမကျန် အားလုံး သိမ်းဆည်းထားသည့်အတွက် ရဟန်းသံဃာတော်များ ဆင်းရဲတတ်ချိန်တန်ပါက နန်း

www.burmeseclassic.com

တော်မှ သင်စုန်းစားကို ငှါးရမ်း၍ရိတ်ရသည်။

နန်းကျကြီးဘုရင်ကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မအုပ်ချုပ်ပဲ ဆိုးဝါးသောင်းကျန်းလွန်းလှသည့် အတွက် ပြည်သူများမှာ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အခွန်အတုတ်ကြီးစွာ ကောက်သဖြင့် လူဆင်းရဲများလာ ပြီး စီးပွားရေးအခြေအနေ ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ တိုင်းသူပြည်သား များမှာ မတရားမှုများကို ခံရဖန်များလတ်သော် မငြိမ်မသက် ဆူပူအုံကြွမှုများဖြစ်ကာ နန်းကျကြီးဘုရင်အပေါ် ရှုံ့မုန်း၍ အမျက် အငြိုးထားလာကြသည်။ သို့သော် စိတ်လက်မာန်ပါ တုန့်ပြန်လို သော်လည်း အင်အားခြင်းမမျှ၍ သည်းခံနေခဲ့ကြသည်။

ထိုသူများထဲတွင် ရှင်စိတြာနှင့် ရှင်နရဒဟူသော ရှင်ငယ် နှစ်ပါးလည်း ပါဝင်သည်။

“ရက်စက်ယုတ်မာသည့် နန်းကျမင်းကြီးကို လက်ရုံး ရည်နှင့်တိုက်၍မရသော်ငြားလည်း နှလုံးရည်နှင့် ရအောင်တိုက် ခိုက်အံ့” ဟု ကြံစည်ကာ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို လှည့်သည်

သင်ကြားခဲ့သည်။

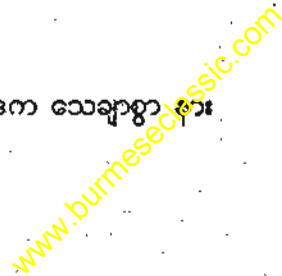
တစ်နေ့တွင် ရှင်ငယ်နှစ်ဦးတို့သည် ခရီးသွားရင်း “ပြိုင် ဆိုင်းတောင်တန်း” အနီးရှိ တောင်ခြေရင်း၌ရှိသော ရေကန်တစ် ကန်၏ ကန်ဘောင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အမောအပန်း ဖြေနေခဲ့ သည်။

ကန်ဘောင်များ သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အေးမြနေပြီး ဆလတဖြိုးဖြိုး တိုက်နေသည့်အတွက် ရှင်ငယ်နှစ်ပါးစလုံး အ ဆက်ပင် အမောပြေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ရေပူးတောင်းတစ်လုံးမှာ လူမပါပဲ တောင်ပေါ် တရွေ့ရွေ့ တောင်အောက်ဆင်းလာသည့် ထူးခြားသောမြင် နှင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤအချင်းအရာကို ရှင်စိတြာက အရင်မြင်သဖြင့် ရှင်နာရဒအား...။

“နာရဒ... ဟိုမှာ ရေပူးတောင်းတစ်လုံး... လူမပါပဲ ဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာနေပါလားကွဲ့”

ရှုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ ရှင်နာရဒက သေချာစွာ ရှား

ထောင်ပြီးနောက်...။

“ရှင်စိတြ... မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာကြောင့်ပြောသနည်း”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရှင်စိတြမှ...။

“နာရဒ... ဟောဟိုက တောင်နားဆီကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါ... တောင်ပေါ်က လူမပါပဲ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာနေတာ သင် မတွေ့သလော”

ရှင်စိတြက လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး သေချာစွာ ပြသောအခါမှ...။

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့... ရေပူတောင်းတစ်လုံးဟာ သူ့ဘာသာသူ တောင်အောက်ကိုဆင်းလာပါရောလား... ဘယ်ဆီကိုသွားမယ်ဆိုတာကို လိုက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုရေပူတောင်းမှာ တောင်ခြေသို့ဆင်းလာပြီး တောင်ခြေရင်းရှိ ရေကန်ဆီသို့သွားပြီးနောက် ရေထဲသို့ငုပ်ပြီး ရေဖြည့်လေသည်။

“ဟာ... ဗူးတောင်းက သူ့ဘာသာသူ ရေဖြည့်နေပါ

သား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ထိုသို့ရေဖြည့်ပြီးနောက် ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဖြန့်တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ... ဒီရေပူတောင်းဟာ ထူးဆန်းလှချည်လား။ ဒါဟာ လောကီပညာကျွမ်းကျင်တဲ့ပညာရပ်ဖြစ်မယ်... ဒီတော့ ဒီရေပူနောက်ကိုလိုက်ရင် အဲဒီပညာရှင်နဲ့တွေ့နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီတော့... ဒီရေပူနောက်ကို လိုက်ကြည့်ကြစို့”

နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးအခေါ် တူညီစွာဖြင့် ရေပူနောက်သို့ ကမ်းကတန်း အပြေးကလေး လိုက်ခဲ့သည်။

ရေပူတောင်းကလေးမှာ ရေပြည့်ပြီးနောက် တောလမ်းအတိုင်း သွားလေသည်။ ရေပူတောင်းမှာ သေးငယ်လှသဖြင့် ဘုသွားလမ်းကမသွားပဲ ချုံကြို၊ ချုံကြား၊ ကျောက်ကြို၊ ကျောက်ကြားမှသွားရာ ရှင်ငယ်နှစ်ယောက်မှာလည်း မျက်စေ့အောက်မှ

● ပိဋကထာဝင်ကြားမှ ဒေါ်ပဲပဲ

ပျောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ရေပူးတောင်းသွားသည့်အတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။

ရေပူးတောင်းကား ဆူးပင်ချုံပင်ကြား၌မှ ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ စဉ်းစားမနေနိုင်ပဲ ဆူးချုံပင်ကြားမှ ဖြတ်၍လိုက်ခဲ့ရာ...။

“ဟာ... ဆူးပင်တွေနဲ့တိုက်မိပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့... သွေးတွေချင်းချင်းနီနေပြီ”

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ဆူးစူးရာများ ခလုတ်တိုက်မိ၍ ရသော ဒဏ်ရာများကြောင့် မျက်နှာနှင့် ခြေလက်များတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် သွေးစက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

သို့တစေ... ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ပညာလိုချင်သည့်အတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ရေပူးတောင်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ရေပူးတောင်းမှာ ဖြိုင်းတိုင်းတောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် (၉)သန်အရပ်ရှိ တောင်ဖြူတောင်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဒီရေပူးတောင်းက တောင်ဖြူတောင်ကို တက်သွားပါ

လား”

“ဟုတ်တယ်... တောင်ဖြူတောင်ရောက်ပြီ”

ရေပူးတောင်းမှာ တောင်ဖြူတောင်အတိုင်း တက်သွားပြီး တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ချိုးကွေ့သွားသည့်အတွက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသားလိုက်ခဲ့ရာ ထိုတောင်တွင်နေသည့် ပိဋကထာဝင်၏ ဝါးနှင့် တွေ့လေသည်။

“ဒီရေပူးတောင်းဟာ ပိဋကထာဝင်ဆရာနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်ပါသလဲ”

“မင်းတို့... ဒီရေပူးတောင်းနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်... ရေသုံးလိုလို့... ဒီရေပူးတောင်းကို ရေသယ် နိုင်းခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်... အရှင်ပိဋကထာဝင်ဟာ လောကီပညာကျွမ်းကျင်သူ ပေါက်မြောက်သူလို့ ယူဆပါတယ်... မှန်ပါသလား”

အရှင်”

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ရှင်ငယ်နှစ်ယောက်မှာ ဤသို့သော ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ

“အရှင်ဝိဇ္ဇာခိုရ်... ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် လောကီပညာကျွမ်းကျင်သည့် မညာရှင်ကို ရှာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်ခဲ့လေပြီ... ယခု အရှင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ဘိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ရင်နှစ်သည်းချာ သာ နှစ်ဖြာကဲ့သို့ သဘောထားကာ နာနာရုပ်အတတ်ပညာများ သင်ပေးတော်မူပါ အရှင်ဝိဇ္ဇာခိုရ်”

ရှင်ငယ်နှစ်ဦးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တောင်းပန်သော်လည်း ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကား ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ ထိုအခါ ရှင်ငယ်နှစ်ယောက်လည်း တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ကာ မျက်နှာညှစ်ငယ်သွားပြီး...။

“ငါတို့ကို ဝိဇ္ဇာခိုရ်က ဘာစကားမှလည်း မပြော

လား... ဘာကြောင့်လဲ... ငါတို့ကို တပည့်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုချင်လို့လား”

နှစ်ဦးသား တီးတိုးတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

သည်တွင် ရှင်စိတြက...။

“နာရဒ... တို့ဟာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာခိုရ်နဲ့ တိုက်တိုင်တွေ့ပါရက်နဲ့ ပညာမရရင်တော့... ငါတို့ပန်းတိုင်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီလို ဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးနဲ့ ပညာတစ်ခုခုမရလို့ တော့မဖြစ်ဘူး... ဒီအရှင် သနားလာအောင် ငါတို့က ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုပြီး ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုကာ ခစားမှဖြစ်မယ်...။

“ဘာမှမရရင် မပြန်ဘူးဆိုတဲ့ သံန္နိဋ္ဌာန်ချကြစို့”

“ကောင်းတယ်... ဒီအကြံကောင်းတယ်”

ထိုသို့ နှစ်ဦးသား သဘောတူညီစွာဖြင့် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ထံပါးတွင် ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရင်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကား ပညာသင်ပေးမည်ဟူ၍ မည်သို့မျှ မပြောခဲ့ပေ။

အမည်နာမနှင့် နေရပ်ကိုသာ မေးရုံသာမေးခဲ့သည်။

ရှင်စိတြနှင့် နာရဒတို့နှစ်ဦးမှာ ဇွဲမလျော့ဘဲ ခြေဆင့်
လက်နယ်ပြုကာ နေလာခဲ့ရာ ဆယ်လသို့တိုင်ခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သောအခါတွင်...။

ဝိဇ္ဇာခိုရ်က ၎င်းတို့နှစ်ဦးအားခေါ်ပြီး...။

“အမောင်တို့နှစ်ဦးအား ငါ ပြောစရာရှိသည်...။

မောင်တို့ တတ်မြောက်ချင်သည့် နာနာရုပ်အတတ်ပညာကို
သင်မပေးနိုင်ပေ။ ဤအတတ်မှာ နတ်ဘီလူးများသာ သင်ပေး
နိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် အမောင်တို့နှစ်ဦးကို သနားသဖြင့် နတ်
ဘီလူးများကို မြင်နိုင်သည့် မျက်စဉ်းဆေးမြစ်ကို ငါပေးလို့
မည်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ...။

“သာမန်လူသားများမှာ နတ်ဘီလူးများကို မမြင်ရပေ။
ယခုမူ နတ်ဘီလူးများကို မြင်နိုင်သည့် ဆေးမြစ်တောင်ကို
မည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်”

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ လက်ခံခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ရှင်ငယ်နှစ်ဦးက... ဝိဇ္ဇာခိုရ်အား...။

“အရှင်... နတ်ဘီလူးတို့မည်သည် အလွန်ကြမ်းကြုတ်
တတ်ထန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးပါသည်။ နတ်ဘီလူးနှင့်တွေ့
ဆုံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အတတ်ပညာသင်ပေးရန် မည်သို့
ပြော၍ မည်သို့သောပညာ သင်ပေးပါမည်နည်း”

ထိုသို့ပြောကြားရာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်က...။

“ဟုတ်ပေသည်... အသင်တို့နှစ်ဦးသည် အရှင်အား
ဆယ်လတိုင်တိုင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်အမှုကို ပြုတိသည်ကို ထောက်
ထား၍... နတ်ဘီလူးတို့က သင်တို့အားမြင်လျှင် ချစ်ခင်စေ
တတ်သော ယက္ခသိန္ဓေဟမန္တာန်ကိုပေးအံ့”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်... ဤမန္တာန်အား ချီးမြှင့်ပေးပါ
သော”

“နတ်ဘီလူးတို့ ချစ်ခင်ရေတတ်သော မန္တာန်ကား ဤသို့”

တည်း။

“နတ်ဘီလူးတို့ချစ်ခင်စေတတ်သော ယက္ခသိန္ဓေဟမန္တာန် မှာ...”

ဩပြ်(ဥ)ဂန္ဓဗ္ဗ ရာဇော

အန္တုရုပဗ္ဗ တော၊ ရုက္ခမစ္ဆေဒါ

တတောဒသတ္တရော၊ ဗေဒါဗျူ

ကူလုံချတဿ၊ မုအဟတ္ထ

မဂ္ဂသုဇတော၊

သိဒ္ဓေဂုရု မဟာပဗ္ဗ တာ၊

သဗ္ဗ အဟံ

မန္တသဒါ၊ ပိယံမယံ ပိယမယံ၊

ဝိဟာဝိဟာသော

တိအာဂစ္ဆန္တုထက်ထက်

ဟူသော ယက္ခသိန္ဓေဟမန္တာန်တော်ကို သင်ပေးလိုက်

သည်။

အံ့ဖွန်းဖျဉ်စာပေ

ထိုအခါ လက်နက်အပြည့်အစုံ ရရှိသည့် စစ်သူခဲကောင်းများ စစ်ပြေပြင်သို့ ဆင်းသည့်နယ် ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ နတ်ဘီလူးတို့ကို မြင်နိုင်သော စက္ခုမသ မျက်စဉ်းဆေးမြစ်နှင့် နတ်ဘီလူးချစ်စေသည့် ယက္ခသိန္ဓေဟမန္တာန်တော်တို့ကို ဆောင်ယူပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်၌ နတ်မျက်စဉ်းခတ်၍ ကြည့်လိုက်သော် နတ်ဘီလူး ဆယ်ဦးခန့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ရှင်ငယ်ညီနောင်သည် ဝိဇ္ဇာစိုရ် မှာထားသည့်အတိုင်း ဝက်ပျိုတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးဖုတ်ကင်ပြီးနောက် သေရည်တစ်အိုးကိုယူကာ ပထမဦးဆုံးတွေ့ရှိသော လောင်းကြက်အငှက်ရို ခေါင်းလောင်းဆွဲတောင် နတ်ဘီလူးဆီသို့ သွားခဲ့သည်။

ခေါင်းလောင်းဆွဲတောင်မှ နတ်ဘီလူး ငပါးပုဆီသို့ ချောက်သောအခါ...။

“အရှင်... ကျွန်ုပ်တို့ အရှင်ထံသို့ လာရောက်ပါသည်” ဟု ပြောလိုက်ရာ နတ်ဘီလူးငပါးပုမှာ လွန်စွာ အံ့သြစွာဖြင့်...။

အံ့ဖွန်းဖျဉ်စာပေ

“အသင်တို့... ငါ့ကို ဘာကြောင့်မြင်တွေ့ရသနည်း”

“ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆရာဝန်စွာခိုရိကပေးသည့် နတ်ဘီလူး မြင် မျက်စဉ်းဆေးမြစ် ရှိပါတယ်... ထိုဆေးမြစ်ကို လိမ်းထား သဖြင့် မြင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခါ ငါးပုမှာ-

“ငါတို့ကို မင်းတို့ မမြင်အပ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုဆေးမြစ်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ဝင်ရောက် လှလိုက်သည်။

“ကဲ... နတ်ဘီလူးတော့ ငါတို့ဆေးမြစ်ကိုလှူပို့... ယကွသိန္ဓေဟမန္တန်တော်ကို ရွတ်ကြရအောင်”

“ဩဝံ... ဂန္ဓဗ္ဗ ရာဇေ... အန္တထူရပဗ္ဗ တော”

အစရှိသည့် ယကွသိန္ဓေဟမန္တန်တော်ကြီးကို ရှင်ငယ် နှစ်ဦးက တစ်ပြိုင်နက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မန္တန်တော်၏အစွမ်းကြောင့် ငါးပုနတ်ဘီလူးသည် ဒေါသပြေ ချစ်ခင်သွားလေသည်။

အံ့ဖွန်းယုဉ်စာပေ

ထိုအခါ ရှင်ငယ်ညီနောင်က ငါးပုနတ်ဘီလူးအား ဤ သို့ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်... ကျွန်ုပ်တို့အား အတတ်ပညာ ပေးပါလို့”

ပြောတယ် ...။

ထိုစဉ် ငါးပုက...။

“ငါသည် သည်အတတ်ကို မသင်ပြတတ်ပါ။ ဤမှ မြောက်ရူးရူးအရပ်သို့ သွားလတ်သည်ရှိသော် ပင်ညောင်ပင်ကြီး ဌ်နေသော ရက္ခမုန်ဘီလူးဆီသို့ ရောက်မည်။ သို့ဆီသို့ သွားမေး ပါတော့”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ရှင်ငယ်နှစ်ဦးလည်း ရက္ခမုန်းနတ်ဘီလူးကြီးဆီသို့ သွား သောအခါ ပဒုမ္မာနတ်ဘီလူးဆီသို့ ညွှန်လိုက်သည်။ ပဒုမ္မာဘီလူး ကြီးက ၎င်းသည် ဤပညာမသင်တတ်ပါ။ အာနနဒီအရှေ့ဘက် ကမ်း လက်မတက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတွင်နေသော ငနက်တော ဘီလူးဆီသို့ ညွှန်လိုက်လေသည်။

အံ့ဖွန်းယုဉ်စာပေ

၎င်းတို့လည်း ငနက်ကောဘီလူးဆီသို့သွားရာ ငနက်ကော
နတ်ဘီလူးက-

“ရှင်ငယ်တို့... ငါသည် နာနာရုပ်အတတ်ကို ငါ့ကိုယ်
တိုင် ဖန်ဆင်းတတ်သည်မှာ မှန်ပေသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါး
အား သင်ပြနိုင်သည့်အစွမ်းကို ဝေဿဝန်နတ်မင်းကြီးက ဖေ
မထားပါ။ နာနာရုပ်အတတ်ပညာကို တတ်လိုပါက ပြိုင်းတိုင်
တောင်ထက်ရှိ ဥမင်ဝဌ်ရှိသော ထိန်ပင်ကြီးတွင် နေထိုင်သည့်
ဘီလူးမကြီးဆီသို့ သွား၍သင်စွပါ”

ဟု ဆိုလေသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း အားမလျှော့ပဲ
ထိုဘီလူးမကြီးထံသို့ သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ထိန်ပင်တွင် နေထိုင်
သော ဘီလူးမကြီးက-

“ရှင်ငယ်တို့... ငါသည်ကား နာနာရုပ်အတတ်ကို
တတ်သည်က မှန်ပေ၏။ သို့သော် ငါတို့ ဘီလူးမသည် လူ
ယောက်ျားများကို သင်အံ့သောငှာမအပ်စွာတည်း။ ထို့ကြောင့်
ထိုအတတ်ပညာကို သင်လိုပါက ငါ့မောင်ဖြစ်သော ခြိတ်ချောင်း

လေးကွေ့ မော်နတ်ဘီလူးကြီးဆီသို့သာ သွားပါကုန်”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုသို့ဆိုကာ ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ ထိုဘီလူးမကြီး၏မောင်
ဖြစ်သော ခြိတ်ချောင်းလေးကွေ့ မော်ညောင်ပင်၌နေထိုင်သော
နတ်ဘီလူးထံသို့ သွားလေသည်။

ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ ဝက်ပျိုဖုတ်ကင်နှင့် သေရည်တစ်အိုး
ထမ်းကာ ခြိတ်ချောင်း ဘီလူးကြီးထံသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ခြိတ်
ချောင်းနတ်ဘီလူးနှင့် မတွေ့ပဲ အူ၏မိန်းမဖြစ်သူ နတ်ဘီလူးမနှင့်
သူ့သားသမီးများသာ တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးက နတ်ဘီလူးမအားမေးရာ-

“အသင်၏ခင်ပွန်း အဘယ်သို့သွားသနည်း”

“ငါ၏ခင်ပွန်းကားမရှိ... ပင်လယ်နားကိုသွား၍ ခရ
ကဏန်း သားငါး အရှာသွားနေသည်။ ထိုအရပ်မှ ပြန်လာသည့်
အခါတွင် လာခဲ့လော”

“ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မည်နည်း”

“လထွက်ချိန်ရောက်မှ ပြန်ရောက်မည်”

“အသင်ရှင်ငယ်တို့... ငါ့ခင်ပွန်းကို ဘာကြောင့်လဲ ရှာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ နာနာရုပ်အတတ်ကို သင်လိုလို့ လာပါသည်”

“အသင်တို့က လူသားတွေဖြစ်သည်... ဒါကြောင့် ငါ့ ခင်ပွန်းကား သင်ပေးမည်မဟုတ်ချေ”

ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ ဘီလူးမကြီး၏စကားကို ကြားရသော အခါ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားကာ ဝက်ပျိုကင်နှင့် သေရည်အိုး အား ယူဆောင်ပြီး ပြန်မည်အပြုတွင် ဘီလူးလေးများက သူ့မိခင်အား...။

“အမေ... ကျွန်တော်တို့ ဝက်ပျိုကင်ကိုစားလိုပါသည်”

ဟူ၍ ငိုယိုကာ ပြောဆိုပူဆာခဲ့လေသည်။ သားသမီးများ ငိုယိုနေသဖြင့် ဘီလူးမကြီးက...

“ရှင်ငယ်တို့... ဒီဝက်ပျိုကင်ကို ငါ့အားပေးထားနဲ့ပါ။ ငါ့သားသမီးများက လွန်စွာစားချင်နေသဖြင့် တောင်းခံခြင်းဖြစ်

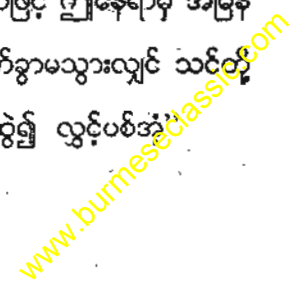
ပေသည်”

“ကောင်းလှပေပြီ... ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝက်ပျိုကင်နှင့် သေရည်အိုးကို အသင့်အားပေးပါအံ့... သို့သော် ခြိတ်ချောင်း နတ်တီလူးကြီးလာလျှင် နာနာရုပ်အတတ်ပညာ သင်ကြားပေးရန် အသင် တာဝန်ယူပေတော့”

“ကောင်းလှပြီ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ခင်ပွန်းလာရင် ပြောပေးပါ မည်”

ထိုသို့ဖြင့် လထွက်ချိန်ရောက်သော် ခြိတ်ချောင်း နတ်တီလူးကြီးသည် သားစိမ်းငါးစိမ်းများကို သယ်ဆောင်လျက် ၎င်းနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ၎င်း၏နေရာတွင် လူသားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ...

“အသင်လူသားတို့... ဒီနေရာကား ငါ၏မိမိမာန်တည်း။ လူသားတို့နှင့် မအပ်စပ်သည့်နေရာဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာမှ အမြန် ဆုံးထွက်သွားလော့... အသင်တို့ ထွက်ခွာမသွားလျှင် သင်တို့အား ရိုက်ပုတ်ညှင်းဆဲကာ အပြင်သို့ဆွဲ၍ လွှင့်ပစ်အံ့”

ထိုသို့ပြောကာ နှင်ထုတ်လေသည်။

ရှင်ငယ်ညီနောင်လည်း ခြိတ်ချောင်းနတ်ဘီလူးကြီး ဒေါသထွက်နေသည်ကိုသိသဖြင့်... ယက္ခသိန္ဓေဟ မန္တန်တော်ကိုရွတ်ဖတ်ကာ...။

“အရှင်နတ်ဘီလူးကြီး.. ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နာနာရုပ်ပညာကို သင်လိုတဲ့အတွက် ဝေးလှစွာသောနေရာမှ လာခဲ့ရပါသည်။ အရှင်အတွက် ဝက်ပျိုသားနှင့် သေရည်အိုးကို အပ်နှင်းပါသည်။ ဤနာနာရုပ်ပညာကိုသာ သင်ပေးပါလော့”

“ကျုပ်... ဒီပညာကိုသင်မပေးနိုင်”

နတ်ဘီလူးကြီးက ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝက်ပျိုသားစားလိုသော သားသမီးများကငိုယိုကာ...။

“အဖ... ဒီလူသားနှစ်ယောက်ကို နာနာရုပ်ပညာ သင်ပေးပါရန် တောင်းပန်ပါတယ်... ဤပညာသင်ပေးမှ ဝက်ပျိုသားကို စားရမှာဖြစ်ပါတယ်... သားတို့သမီးတို့ဟာ ဒီဝက်ပျို

သားကို လွန်စွာ စားချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်... ကလေးတွေက ဝက်ပျိုသားကို အင်မတန် ခုံမင်လှပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီဝက်ပျိုသားကို နာနာရုပ်ပညာ သင်ပေးလိုက်ပါ”

နတ်ဘီလူးမကြီးက တောင်းပန်စကား ပြောမဖြစ်ဘူးရှင်မ... ဒီပညာဟာ အလွန်အန္တရာယ်တယ်”

“အဖရယ်... သင်ပေးလိုက်ပါ။ သားတို့သမီးတို့ ဝက်ပျိုသားကို စားချင်လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားတို့သမီးတို့နဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပါ... ကလေးတွေလည်း ဒီဝက်ပျိုသားကို စားပါစေတော့”

ဘီလူးမကြီးနှင့် သားသမီးများက အကြိမ်ကြိမ်ချော့မော့တောင်းပန်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် ခြိတ်ချောင်းနတ်ဘီလူးကြီးမှာ စိတ်အားလျော့ကာ...။

တတ်မြောက်သွားသောအခါ နန်းကျကြီး၏မိဖုရားလေးယောက် ထံသို့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအတတ်ဖြင့် နန်းကျမင်းကြီးဟန်ဆောင်ကာ ထိုမိဖုရားတို့ကို ပစ်မှားခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ပစ်မှားစွာများလတ်သော် မိဖုရားစောပဒုမ္မာက သူ့ကာမကင်းဖြစ်ကာ မင်းကြီးအားလျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

“... မင်းကြီးကား ရှေးယခင်ကနှင့်မတူ၊ ကျွန်တော် မျိုးထံသို့ အရောက်အပေါက်များလွန်းစွာကား...။ အဘယ်သို့ ဖြစ်ဘိသနည်း”

“ငါကား မိဖုရားလေးပါးထံသို့ အညီအမျှသာရောက် လေသည်”

ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

“မင်းကြီး... မနေ့ညက ကျွန်တော်မျိုးမအဆောင်သို့ ရောက်ပါသလော”

“မရောက်ပါ”

“ဟိုတစ်ညကကော”

“မရောက်ပါ”

“သို့ဆိုလျှင် စဉ်းစားရခက်ဘိသည်။ မင်းကြီး ကျွန်တော် မျိုးမထံသို့ ညတိုင်းရောက်ပါသည်”

“အိမ်... ဒါဆိုလျှင် စဉ်းစားစရာတွေပဲ။ ဒီအကြောင်း ခပ်ဖြစ်ကို သိလိုသည်”

“မှန်ပါ့ဘုရား... အသို့ပြုရမည်နည်း”

“ဒီနေ့ညလာပါက ဖယောင်းဆီအ... ညဖျော်ကာ ထိုသူ၏ ကျောကုန်း၌ ကပ်ချည်လော့”

“မှန်လှပါ့ဘုရား”

ညအချိန်သို့ရောက်သော် နန်းကျမင်းကြီးဟန်ဆောင်၍ မိဖုရားအဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မိဖုရားစောပဒုမ္မာသည် မင်းကြီးပြောကြားထားသည့် ဆက်စဉ်း အယောင်ဆောင်လာသူအား ဖက်ရန်ပြု၍ ကျောကုန်းကို

ကပ်ပါးဖြင့် ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးထံ အကြောင်း ကြားလိုက်သည်။

မင်းကြီးကလည်း မင်းချင်းတို့ကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး...။

“အသင်သူသည် ကျောကုန်း၌ လက်ဝါးစုံ ဖယောင်းဆီ

ကပ်ထားသည့်အရာရှိသူဖြစ်အံ့။ ထိုသူအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ ပါကုန်”

“မှန်လှပါဘုရား”

မင်းချင်းတို့လည်း ထိုသူအားရှာရန် မြို့တွင်းသို့ထွက်ခဲ့ လေသည်။

ရှင်ငယ်နှစ်ဦး တစ်ညလုံးပျော်ပါးထားပြီး ယခုကဲ့သို့ ဆောင်းလရာသီဖြစ်သဖြင့် မြို့တံခါးဝရှိရေပေါ်တွင် ကျောကုန်း ကို နေပူဆာလှုံ၍ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ မင်းချင်းတို့လည်း ဖ ယောက်ဆီလက်ဝါးစုံပုံသဏ္ဍန် ကျောတွင်ရှိနေသည့် ရှင်ငယ် နှစ်ဦးကိုဖမ်းဆီးကာ မင်းကြီးရှေ့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

မင်းကြီးက ထိုအကြောင်းကိုမေးရာ ရှင်ငယ်ညီနှောင်က လည်း...။

“မှန်ပါသည်ဘုရား... ကျွန်ုပ်တို့ညီနှောင်သည် ရှစ်

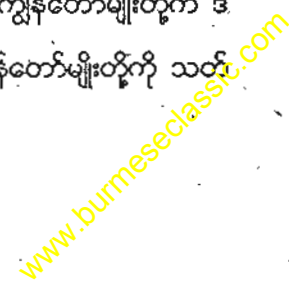
ခြင်းရုပ်လွဲအတတ်ပညာကို တတ်ပါသည်။ ဤပညာဖြင့် မှား နှင်းမိပါသည်ဘုရား”

သတ်လိုကသတ်စေတော့ဟု စိတ်တွင်တွေးကာ အမှန် ဆိုင်း သံတော်ဦးတင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်မှာ မင်အောင်လွဲခဲ့လေပြီ...။

မင်းကြီးမှာ နဂိုကပင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူဖြစ်သည့် တွက် သည်ပညာအား လွန်စွာတတ်မြောက်ချင်သဖြင့် ၎င်းတို့ အား အမျက်တော်မရပဲ...။

“ရှင်ငယ်ညီနှောင်တို့... မင်းကြီးကို ဒီပညာသင်ပေးပါ ဟော့... အကယ်၍ သည်ပညာသင်ကြားပေးသည်ရှိသော် အပြစ် ဆတ်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမည်အပြင် မင်းဆရာအဖြစ် ကျွန်ုပ်ကွယ်ဆည်းကပ်ပါမည်” ဟူ၍ ရိုသေစွာ တောင်းပန်လေ သည်။ ထိုအခါ ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ စဉ်းစားပြီး...။

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင့်အား ကျွန်တော်မျိုးတို့က ဒီ ပညာသင်ပေး၍ တတ်မြောက်ပါလျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို သတ်

လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအတတ်ပညာကို မသင်ဝံ့”

ဟုဆိုကာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက...

“မင်းကြီးအား ဤပညာကိုသာ သင်ပေးပါ။ ငါသည် အသင်ဆရာတို့အား မပြစ်မှားပါအံ့။ ကြီးစွာသောသစ္စာကိုဆို၍ သစ္စာရေကို သောက်ပါမည်”

သစ္စာဆိုပြီး အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်သဖြင့်...

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင်၏သစ္စာမြဲပါစေ။ ဤပညာဖြင့် သူတစ်ပါး၏မယား၊ သူတစ်ပါး၏သမီးပျိုများအား ဖောက်ပြန်သောအမှုကို မပြုပါဟု ကတိသစ္စာပြုပါ”

“ကျွန်ုပ်မင်းကြီးသစ္စာပြုပါ၏”

“အကယ်၍ မင်းကြီးသည်ကတိသစ္စာပျက်ယွင်းလေသော် ကျွန်တော်မျိုးတို့ညီနောင်က အရှင်၏အသက်ကို နှုတ်ယူပါမည် ဤကတိကိုရော မင်းကြီးကပေးနိုင်ပါ၏လော”

ရှင်ငယ်ညီနောင်က သစ္စာခံနိုင်ခဲ့သည့်မင်းကြီးမှာ ထို

အံ့ယွန်းယျဉ်စာပေ

ပညာကို လွန်စွာတတ်မြောက်လိုသည့်အတွက် ရှင်ငယ်ညီနောင် တို့ပြောသမျှကတိကို ပေးလေသည်။

“ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့တောင်းသည့်ကတိကို ငါ့အသက် ခြွင်းနှင်း၍ ကတိသစ္စာပြုပါ၏”

“ကောင်းပြီ၊ အရှင်မင်းကြီးအား သင်ကြားပေးအံ့”
ထိုသို့ဆိုကာ ချန်သင့်သည့်အတတ်ကိုချန်ကာ သင့်ဆော်မည့်အတတ်များကို သင်ပေးခဲ့သည်။ မင်းကြီးသင်ကြား ဆတ်မြောက်သောအခါ ရှင်ငယ်ညီနောင်မှာ ပြိုင်းတိုင်းတောင်မှ အရှေ့မြောက်အရပ်၌ရှိသော ၎င်းတို့ဆရာ ဝိဇ္ဇာခိုင်ရဲနေထိုင်သည့် အရပ်၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ နန်းကျမင်းကြီးမှာ ရှင်ငယ်ညီနောင်ထံမှ တတ်မြောက်သောအတတ်ကို အသုံးပြု၍ သူတစ်ပါး သားမယား သူတစ်ပါးသမီးတို့ကို ပြစ်မှားလေတော့သည်။

ပြည်သူပြည်သားများမှာ ထိုကိစ္စကြောင့် ကြောင့်ကျမှု ဖြစ်ကာ တစ်ချို့သောသူများသည် ဤမြို့တော်မှ စွန့်ခွာသွားကြ

အံ့ယွန်းယျဉ်စာပေ

သည်။

တစ်နေ့သော် လောင်းကြက်မြို့တော်၏ စည်သဘင်အမတ်ကြီး၏သမီး ပန်းနီလာမှာ လွန်စွာ လှပချောမောကြောင်း သတင်းရလာသဖြင့် မင်းကြီးက ၎င်းအားဆက်သရန် အမိန့်တော် ရှိခဲ့သည်။

သည်တွင် စည်းသဘင်အမတ်ကြီးမှာ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသည့် မင်းကြီးအား မဆက်သလိုသဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားဟန်ပြု၍ သူမကိုယ်စား ထင်းစည်းများကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဥပါယ်တံမျဉ်း ကြစည်ပြီး လကျာနန္ဒသူ၏သားနှင့် တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

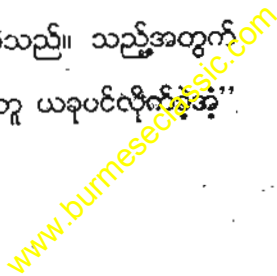
ဤသို့ လျှို့ဝှက်စွာထားသော်လည်း ဤအကြောင်းကို အထောက်တော်တပ်မှူးမှတစ်ဆင့် သိရှိသွားကာ လကျာနန္ဒသူနှင့် စည်သဘင်အမတ်ကြီးတို့၏ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပန်းနီလာကိုလည်း မင်းပြောင်အဖြစ် ထားလိုက်လေသည်။

“တောက်... ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့ နန်းကျကြီးမင်း အလှည့်ကျရင် မခွဲနဲ့... ခံစားပေတော့... ငါတို့ ရှင်ငယ်နှစ်ဦးကို သွားရှာပြီး ဆုံးမခိုင်းမယ်”

စည်သဘင်အမတ်ကြီးနှင့် လကျာနန္ဒသူတို့နှစ်ဦး တိုင်ပင်ကာ ရှင်ငယ်နှစ်ဦးနှင့် တိတ်တဆိတ်ဆက်သွယ်ခဲ့လေသည်။

ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ နဂိုကပင် နန်းကျကြီးမင်းကို မှန်းတီးသည့်အတွက် ထိုနာနာရုပ်ပညာကို သင်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အချိန်ကောင်းကို စောင့်နေသူများဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ အမတ်ကြီးများက လာရောက်တိုင်ပင်သဖြင့်...

“အင်း... အချိန်အခါသင့်ပြီ... မင်းကြီးအား သူတစ်ပါးသားမယားနှင့် သမီးပျိုများအား မဖျက်ဆီးရန် အကြိမ်ကြိမ် သစ္စာကတိပြုခဲ့သည်။ ယခုမူ မင်းကြီးသည် ဤကတိကို ဖောက်ဖျက်ကာ သစ္စာပျက်ယွင်းခဲ့လေပြီ။ သစ္စာပျက်ယွင်းပါလျှင် အသက်ကို ပေးလျှော်ရမည်ဟူ၍ ကတိရှိခဲ့သည်။ သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ညီနောင်သည် အသင်တို့နှင့်အတူ ယခုပင်လိုက်ခဲ့အံ့”

ဟု ဆိုကာ အမတ်ကြီးနှင့်အတူ လောင်းကြက်မြို့တော် သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ရှင်ငယ်ညီနောင်က ကတိသစ္စာချိုးဖျက်သည့် မင်းကြီးအား သုတ်သင်ရန် ကျွဲဖြူကြီးနှစ်ကောင်အဖြစ်ပြုကာ မြို့နှစ်အတွင်း၌ သောင်းကျန်းလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများက ကျွဲဖြူကြီးရန်ကို နှိမ်နှင်းပေးရန် တောင်းဆိုသောအခါ နန်းကြီးမင်းသည် ဆင်တော်စီးကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွဲဖြူဆိုတာ အင်မတန်ရှားပါတယ်... ကျွဲဖြူအစစ်ဟုတ်မဟုတ် ငါ့ပညာစွမ်းနဲ့ ကြည့်မှပဲ”

မင်းကြီးသည် ဆင်ထက်မှနေ၍ ကျွဲဖြူနှစ်ကောင်အား ၎င်း၏ပညာဖြင့် ကြည့်သောအခါ...။

“ဟာ... ဒါ ကျွဲဖြူအစစ်မှမဟုတ်ဘဲ... နာနာရုပ်အတတ်နဲ့ ပြုထားတဲ့ ကျွဲနှစ်ကောင်ပဲ... ဒါဆိုရင် ဒီကျွဲဖြူနှစ်ကောင်ဟာ ငါ့ကိုဒဏ်ခတ်ဖို့ရောက်လာတဲ့ ငါ့ဆရာ ရှင်ငယ်ညီနောင်ပဲဖြစ်ရမယ်”

၎င်း၏ဆရာများဖြစ်ပြီး ကတိချိုးဖောက်သဖြင့် သေဒဏ်ခံရရန်လာမှန်း သိသည့်အတွက်...။

“ကဲ... ငါလည်း နာနာရုပ်အတတ်ပညာနဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ချိုးငှက်အသွင်ပြောင်းပြီး ပြေးမှဖြစ်မယ်”

ဤသို့စိတ်ကူးကာ ဆင်ထက်မှပင် ချိုးငှက်အသွင်ပြောင်းကာ အဋ္ဌနုဒိဖြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြေးလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွဲဖြူနှစ်ကောင်တွဲ၍ တိုက်ခဲ့သည့် နာနာကို ကျွဲတွဲဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ “ကျွဲတဲ”ဟု ခေါ်တွင်လျက်ရှိသည်။)

ထိုအခါ ရှင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ နန်းကျကြီးမင်းသည် ချိုးငှက်ဟန်ဆောင်၍ ပြေးသည်ကိုမြင်သဖြင့်...။

“နန်းကျကြီးမင်းတော့ ချိုးငှက်ဟန်ဆောင်ပြီး ပြေးပြီ... ဒီတိုက် သိန်းငှက်အသွင်နဲ့လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ရှင်ငယ်ညီနောင်က သိန်းငှက်အသွင်နှင့် လိုက်လေသည်။ နန်းကျကြီးမင်းမှာ မလွတ်နိုင်မှန်းသိ၍ ချေအသွင်ပြောင်း

ကာ တောထဲသို့ ပုန်းသွားနေလိုက်သည်။

“အင်း... နန်းကျကြီးက ချောအသွင်ပြောင်းမှတော့..

ငါတို့က ကျားအသွင်ပြောင်းပြီး လိုက်အံ့”

ရှင်ငယ်ညီနောင်က ကျားအသွင်ပြောင်းပြီးလိုက်ရာ မကြီးက ဆက်ရက်ငှက်အသွင်ပြောင်းကာ ဥနနဒီဖြစ်၏ အနောက်ပတ်ကမ်းသို့ ပျံသန်းလာပြီး စုရုံးကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ထဲမှ လူအသွင်ပြောင်းကာ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ရှင်ငယ်ညီနောင်လည်း လူအသွင်ပြောင်းကာ လိုက်၍ ဓားနှင့်ခုတ်သည်ရှိသော် လက်ယာနားရွက် ပြတ်သွားသည့် မင်းကြီးလည်း သွေးများယိုစီးသည့်ဖက်ရာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ခန္တီသာရဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြေးဝင်ကာ...။

“အရှင်ဘုရား... ရှင်ငယ်ညီနောင်ဟာ တပည့်ကျောင်းကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေပါတယ်ဘုရား... အခုလည်း အနောက်မှ တောက်လျှောက်လိုက်လာပါတယ်ဘုရား... တားဆီးပုခက်မှုပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

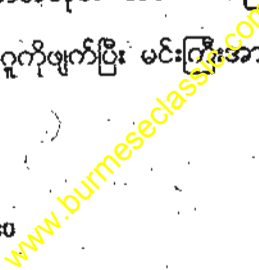
ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ...။

“အရှင်မင်းကြီး... ငါတို့ကျောင်းတွင် ရန်သူကိုတားရန် ဘာလက်နက်မျှမရှိ... ယုတ်ဆွအဆုံး သင်စုန်းတားပင်မရှိပေ” မိမိအပြစ်နှင့်မိမိ ခံရချေပြီ”

မင်းကြီးလည်း သွေးသုတ်ရန် ပုဝါတောင်းသောအခါ ပုဝါတစ်ပိုင်းမျှ မရှိပေ။ နောက်ဆုံး၌ ၎င်းတည်ဆောက်ထားသော ကောင်းမှုတော်ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ဝင်ကာ တံခါးပိတ်၍ နေလေသည်။

ရှင်ငယ်နစ်ဦးလည်း ဂူဝဲသို့ရောက်လာပြီး...။

“မင်းကြီးကား... ကတိသစ္စာချိုးဖောက်ကာ မိမိကိုယ် ကျိုးကိုသာကြည့်ပြီး ပြည်သူတို့အား မတရားညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်သည့်မင်းကြီးသည် ဂူမှထွက်၍ ကတိအတိုင်း အသတ်ခံမည်လော... မင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ဂူကိုဖျက်ပြီး မင်းကြီးအား ငါတို့သတ်ရမည်လော”

ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း သစ္စာပျက်လျှင် အသတ်ခံရမည်ကို ကတိပြုထားသဖြင့် ၎င်း၏ကောင်းမှုတော်ဂုဏ်ကို ဖျက်စီးမခံပဲ ဂူထဲမှထွက်ကာ အဖမ်းခံရုံသာရှိချေပြီ။

ထိုအခါ နန်းကျကြီးသည် လက်မှသွေးများဖြင့် ဂူအတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်၏ ဒူးတော်စွန်းအား သုတ်လိမ်းပြီးနောက်...။

“ဤသွေးကို မည်သို့ဆေးကြောသော်လည်း မပျောက်ပါစေနှင့်...တပည့်တော်သည် ရန်သူတော်တို့ကို ရန်ကြွေးပြန်ဆပ်ပြီး တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးကြောမှသာလျှင် ကျေပျက်ပါစေသတည်း”

ထိုသို့ဆုတောင်းကာ ကောင်းမှုတော်ဂူမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ရှင်ငယ်နှစ်ဦး၏အားချက်ဖြင့် နတ်ရွာစံတော်မူပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းကား ဤမျှနှင့်ပြီးဆုံးမည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤဇာတ်လမ်းကား မပြီးပြတ်သေးပေ။ ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်ပြီး နှစ်ပေါင်း(၉၆၀)ကြာမြင့်သောအခါ

ဒုတိယမြောက်ဦးမင်းဆက်၌ဖြစ်သော သီရိသုဓမ္မရာဇာမင်းလက်ထက်တွင် လေးမြို့စား “ငကုသလ” အမတ်တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ငကုသလမှာ ဗေဒင် ယတြာ အစီအရင် စသည့် အတတ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သူဖြစ်ပြီး မင်းကြီးသီရိသုဓမ္မရာဇာအား လုပ်ကြံကာ နရပတိဘွဲ့အမည်ဖြင့် မင်းပြုခဲ့လေသည်။

သက္ကရာဇ်(၁၀၀၀)ပြည့်နှစ်တွင် နန်းတက်ပြီး လောင်းကြက်မြို့ဟောင်း ကျောက်ဂူအတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်အား ရေသပ္ပယ်ပူဇော်သောအခါ ဘုရားဆင်းတုတော်ဒူးစွန်းမှ သွေးကွက်များ ပျောက်ပျက်သွားခဲ့သည်။

သိည့်တွင် နရပတိမင်းသည် မိမိသည် နန်းကျကြီးမင်းမှ လူဝင်စားဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကာ သကျသာကီဝင်မင်းမျိုးမင်းနွယ် မင်းသားများကို တိတ်တဆိတ် ခေါ်ယူဖျောက်ဖျက်ပစ်ရာ သီရိဓမ္မရာဇာမင်းနှင့် မိဖုရား နတ်သျှင်မယ်တို့လက်ထက်

www.burmeseclassic.com

တွင် သကျသာကီဝင်မင်းဆက် ပြတ်တောက်ခဲ့လေပြီ။

ဤသည်ကား နာနာရုပ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းခဲ့သည့် နန်းကျကြီးနှင့် သူ၏ဆရာဖြစ်သော ရှင်ငယ်စိတြနှင့် နာရဒတို့ ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၅)

“ဂမ္ဘီရကျမ်းစာသိုက်”

ဤအဖြစ်အပျက်ကား...။

မောင်ကာလုတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အမုန်းတရား အငြိုးအ
တားတို့ဖြင့် မိသားစုဘဝတစ်ခုလုံး ကြေမှုပျက်စီးသွားအောင်
ရင်နာသည်းကျွမ်း ဖြစ်စေခဲ့သည့် အမုန်းရန်ငြိုးတစ်ခု...။

သည်ဇာတ်လမ်း၏ အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ မောင်ကာ
သူ၏မိခင် ဖြစ်လာမည့် “ပန်းကေသီ” ဟူသည့် မိန်းမချောက
လေးကပ်ဦး...။

ပန်းကေသီကား အများနှင့်မတူအောင် ချောမောလှပ
သကဲ့သို့ လူတကာငေးကြည့်ရအောင် “ဆံပင်တစ်ရပ် လှတစ်

ရပ်”ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဆံကေသာအလှပိုင်ရှင် ကွမ်း
တောင်ကိုင်မလေးတစ်ဦးပင်...။

သူမသည် ဆူးရစ်ချောင်းရွာစာတိဖြစ်ပြီး ဤရွာတွင်
မြောက်ဦးဘုရင် မင်းဗာကြီး တည်ထားသော ရန်ကာဘုရား
ကြီးရှိသဖြင့် ထိုရွာကလေးကား လူသိများလှပေသည်။

ရန်ကာဘုရားကြီးသမိုင်းကြောင်းကလည်း အများနှင့်
မတူ ထူးခြားလှပေသည်။ မြောက်ဦးမြို့တွင် ထီးနန်းအုပ်ချုပ်
သည့် မင်းဗာကြီးသည် မိမိမြို့တော်အား ရန်သူများ၏ ဘေး
အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ရှင်မြတ်ဝါတည်းဟူသော
ဂဏ္ဍာရီပညာရပ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်မျှ တတ်မြောက်သော ရှင်
မြတ်ဝါဟူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား...။

“အရှင်... မြောက်ဦးမြို့တော်ကို အန္တရာယ်မဖြစ်
အောင်ကာကွယ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ... ဤမြို့တော်ကို ရန်သူအပေါင်းမှ
အန္တရာယ်မပြုနိုင်အောင် အကာကြီးတစ်ရာ အကာငယ်တစ်ထောင်

လောက်အစီအမံ ပြုပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီအရှင်”

ထိုသို့ မင်းဗာကြီးက လျှောက်ထားသည့်အတွက် အ
ကာကြီးတစ်ရာ အကာငယ်တစ်ထောင်တွင် ပါဝင်သည့် ဘုရား
များကို တည်တော်မူခဲ့သည့် ၎င်းတို့အနက်...။

ရှင်မြတ်ဝါက မြောက်ဦးမြို့တော်၏ မြောက်အရပ်ဖြစ်
သော ဆူးရစ်ချောင်းကျေးရွာတွင် ဘုရားကြီးတစ်ဆူကို တည်ခဲ့
လေသည်။ ထိုဘုရားကြီးမှာ ဣရိပညာရပ်များဖြင့် တေးအန္တရာယ်
နှုတ်ဖို့အပေါင်းတို့ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ တည်ထားသည့်
ဘုရားကြီးဖြစ်၍ “ရန်ကာဘုရား”ဟူသော ဘွဲ့အမည်ပေးခဲ့ပါ
သည်။ မင်းနှင့်ပြည်သူ ကြည်ဖြူစွာ ဆရာ ဒကာ စုံညီစွာဖြင့်
တည်ခဲ့သည့်ဘုရားကြီးဖြစ်၍ ပြည်သူအများ လာရောက်ပူဇော်
ကြသဖြင့် ဆူးရစ်ချောင်းရွာကလေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှ
ပေသည်။ ပွဲတော်ချိန်များတွင် လူတိုး၍ မပေါက်အောင် ပြည့်
လှောင်နေသည်။

မြန်မာပြည် တစ်ခုလုံး၌ ဟိုးရှေးယခင်ကပင် ဂန္တီရ ပညာရပ်များ ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာများ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဂန္တီရ ဆိုသည်မှာ နက်နဲသော ပညာရပ်ဖြစ်ပြီး ၎င်းကို ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမှ ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ အသိရခက် ခြင်း၊ တွေးတောဆင်ခြင်ရန် နက်နဲခြင်း စသည့် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့် ဆိုသည်။

ဂန္တီရနှင့်တွဲနေသည့်အရာမှာ ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာဖြစ် ပြီး ၎င်းတို့သည် အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ စနည်း၊ ကြွင်း၊ စသည့် အယူတော်မင်္ဂလာနှင့် ဆက်နွယ်နေသည်။ ဤပညာရပ် များ၏ ခရီးစဉ်ကား ကျယ်ပြောလှပေသည်။ တကောင်းခေတ် သရေတော်ခေတ်၊ ပုဂံခေတ်၊ စစ်ကိုင်းခေတ်၊ အင်းဝခေတ်၊ ကေတုမတီ၊ ဟံသာဝတီ၊ တောင်ငူခေတ်၊ ညောင်ရမ်းအင်းဝ ခေတ်၊ ကုန်ဘောင်ခေတ်အထိ အစဉ်အဆက်ရှိခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီပညာရပ်မှာ နိဿရည်းနိဿယ၊ အတတ်အသိ ဒဿနိက၊ တက္ကဗေဒ၊ ယောဂ၊ သမထ၊ စူဠမဟာ၊ မျဉ္ဇူနေပဒ

အိုယွန်းယုတ်စာပေ

လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ အဖြူအမည်း စသည်ဖြင့် များပြားလှသည့် အတတ်ပညာများဖြစ်သည်။ ထိုဂန္ဓာရီအတတ်ပညာများသည် ထိုအချိန်က လွန်စွာ တိုးတက်လှသဖြင့် ရသေ့များ ပညာရှင် များက ရှေးအစဉ်အဆက် ဆရာဆရာကြီးများ ရေးသားထား သည့် ကျမ်းများကို အမိပြု၍ ဂန္တီရကျမ်းစာများ အများအပြား ရေးသားခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့ကို “ဂန္တီရကျမ်းစာသိုက်” ဟု ခေါ် ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က မြောက်ဦးမြို့တော်တွင် နေလိုလလိုထင် စားသော ဂန္တီရပညာရှင်ကြီး ရှင်မြဝါအကြောင်းမှာ မပြောမပြီး ဆိုသလို ထင်ရှားလှပေသည်။

ရခိုင်၊ မြောက်ဦးရွှေပြည်ကောင်းစားစဉ်အခါက...။ မြဝါ၊ ဘစောသီရိနှင့် မြတ်သာထွန်းဟူသော သူငယ်ချင်းသုံးဦး ချီခဲ့သည်။ ၎င်းတို့သုံးဦးသားမှာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက တောင် သီတိုက်ဆရာတော် အရှင်အဂ္ဂမုနိစံတွင် စာပေပညာများ သင် ကြားခဲ့သည်။

အိုယွန်းယုတ်စာပေ

အရွယ်ရောက်သော် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မဇ္ဈိမဒေသ နာလန္ဒတက္ကသိုလ်၌ သွား၍ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ အချိန်တစ်သောအခါ မြတ်သာထွန်းက “မဟာပညာကျော် ဝိမလအမေကြီး” အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဘစောသီရိမှာ မင်းဗာကြီးမင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓကား... ဓာတ်ပြောင်း ဓာတ်ပြန် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ရှင်ဓာတ်ကို ဓာတ်လေးပါး ပြုလေးပါးခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသောအတတ်ယတြာလေးဆယ် ဝိကြမ္မာသုံးဆယ် အစရှိသော ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာများကို သင်ကြားလာသဖြင့် ထိုပညာတွင် ထမက်ကုသတ်မျှ ပေါက်မြောက်သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီပညာရှင်များမှာ ခေတ်အဆက်ဆက် တိုးပွားလာပြီး ၎င်းတို့ပညာရပ်များကို နောင်လူနောင်သားတို့ လေ့လာရန် ရည်ရွယ်ပြီး ကျမ်းပြုခဲ့ရာ ရှင်ဥတ္တမသီရိ၏ ကပလင်္ကာကျမ်းကြီးမှာ ဂန္ဓိရလောက၌ ယနေ့တိုင် နေတစ်ဆူ လတစ်ဆူ သဖွယ် ထင်ရှားကျော်စောခဲ့လေသည်။

အိုယွန်းယျဉ်စာပေ

ထိုဂန္ဓိရ ကျမ်းစာသိုက်ထဲတွင် လွန်စွာ လျှို့ဝှက်သော “စိတြနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း” တစ်ကျမ်းလည်း အပါအဝင် ရှိခဲ့လေသည်။ ဂန္ဓိရပညာရှင်များက ထိုကျမ်းစာအုပ်အား သိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း တွေ့ရှိသည်ဟု အတိအလင်း မည်သူမျှ မပြောနိုင်ခဲ့ချေ...။

သို့သော် ထိုကျမ်းကြီးကို လိုချင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားမှာ တောတောင်ရေမြေအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...။

ထိုဆူးရစ်ချောင်းကျေးရွာ၏ အနောက်ဘက်၌ သားရဲအိတ္ထာနိပေါများသည့် ကြီးမားသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ရွာအပေါင်းမှ မုဆိုးများသည် ထိုတော

အိုယွန်းယျဉ်စာပေ

ကြီးအတွင်းသို့ အမဲလိုက်လေ့ရှိသည်။ သားကောင်များပေါ်မူတည်လွန်းသည့်အတွက် အမဲမရသည့်မုဆိုးဟူ၍ မရှိအောင်ဖြစ်စေသည်။

ထိုမုဆိုးများထဲတွင် နှိုပန်းအောင်နှင့် ဒိဗ္ဗ တို့သားအမဲအမဲလွန်စွာရသည့် မုဆိုးကျော်များပင် ဖြစ်သည်။

ဒိဗ္ဗ မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြိုခိုင်သောခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ သူ့ရှုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကြိုမျှရှိသော်လည်း အလုပ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်းဖြစ်သောကြောင့် လူကြမ်းတစ်ဦး၏ပုံပေါ်နေသည်။

ရှုပ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်းဖြစ်သော်လည်း ယခုလို အစွဲစရာကလာချိန်တွင် သူ၏ရင်ထဲတွင် မေတ္တာဆိုသည့်အရာတစ်ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။

သူ၏မေတ္တာကား နယ်နယ်ရရမဟုတ်၊ သူမေတ္တာရှုသူမိန်းမပျိုကား ဆူးရစ်ချောင်းရွာ၏ အလှပဂေး “ပန်းကေသီ” ဖြစ်သည်။ သူက ပန်းကေသီကို စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်မိသည့်အခါ

ပန်းကေသီမှလွဲလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ မကြိုက်၊ အားလုံးနှင့်ဆန်ကဲ့များဟုသာ ထင်မိသည်။

တစ်ချို့ကလည်း ဒိဗ္ဗ ကို မမိသည့်ပန်း တုံးခု၍လှမ်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဆိုသကဲ့သို့ ဒိဗ္ဗ က သူ့မကိုစိတ်ဝင်စားနေမှန်း အပျိုမတစ်သိုက်က ပြော၍ မိခဲ့သည်။

“ဟင်း... ဒီလိုရုပ်မျိုးနဲ့ အမဲလိုက်တဲ့မုဆိုးကများ။ အမဲလိုက်နေမှ ဟင်းအိုးမှအားမနာ... ငါ့ကို လာကြိုက်သေးတယ်”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဒိဗ္ဗ က အရုပ်ဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းရှာပါတယ်”

“စိတ်ရင်းကောင်းတာ မကောင်းတာ ငါနားမလည်ဘူး။ အဲဒါဆို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့သူကို စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်လို့ မရဘူး”

သည်စကားများကြောင့် ဒိဗ္ဗ မှာ ပန်းကေသီကို အဝေးက ကြည့်နေရရှာသည်။ တစ်နေ့တွင်...။

ပန်းကေသီတို့ အပျိုချောတစ်သိုက် ဘုရားကပ်ရန် တောထဲသို့ ပန်းခူးထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောထဲတွင်ရောက်ရှိနေသော ဒိဗ္ဗက ပန်းကေသီတို့အုပ်စု ပန်းခူးထွက်လာမှန်းသိသဖြင့် လှပသော သစ်ခွပန်းများကို သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ခူးကာ ပန်းကေသီထံသို့သွားကာ...။

“ပန်းကေသီတို့ ပန်းခူးထွက်လာတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ပန်းလောပေးတာပါ”

ပြီးခွင်သောမျက်နှာပေးနှင့် ပန်းပေးခဲ့သည်။

ပန်းကေသီမှာ နဂိုကပင် အရုပ်ဆိုး၍ ကြည့်မရသည့်အထဲ သူငယ်ချင်းများရှေ့တွင် ပန်းလောပေးသည်အတွက် ရှက်ဆွေးသန်းသွားကာ...။

“ကျွန်မ မယူချင်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ သည်တွင် ဒိဗ္ဗက...။

“ယူပါ ပန်းကေသီရယ်၊ ပန်းကေသီအတွက် ကျွန်တော် အပင်ပန်းခံပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ခူးလာတာပါ”

“ရှင်ဟာရှင် သစ်ပင်ပေါ်တက်ခူးခူး၊ တောင်ပေါ်တက်ခူးခူး၊ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ရှင်ခူးလာတဲ့ပန်းကိုလည်း ကျွန်မယူဘူး”

“မငြင်းပါနဲ့ ပန်းကေသီရယ်၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ပေးတာပါ”

ဟုဆိုကာ ပန်းကေသီထံသို့ အတင်းထိုးပေးလေသည်။

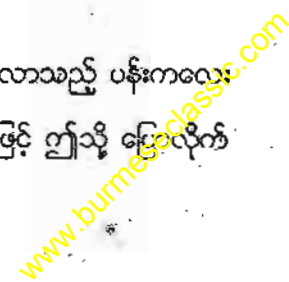
ပန်းကေသီမှာ ဒိဗ္ဗနှင့် အများကပိုင်းစနေသည့်ကြားမှာ ဤသို့ သစ်ခွပွင့်များကို အတင်းပေးသဖြင့် ရှက်သွားကာ...။

“ဒီလောက်ပေးချင်တာ... ကံဟာ၊ ကံဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်းများကိုခြွေပစ်လိုက်သည်။ လှပသော သစ်ခွပန်းကလေးများ မြေပေါ်၌ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

“ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းကလေးကို ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာလဲ ပန်းကေသီရယ်”

ဒိဗ္ဗသည် အမြတ်တန်းယူဆောင်လာသည့် ပန်းကလေးမြေမှာကြွေကျသွားအောင် ပြုရက်သဖြင့် ဤသို့ ခြေခံလိုက်

သည်။

အပျိုတစ်သိုက်ကလည်း ဒိဗ္ဗ ကချစ်နေမှန်းသိသဖြင့် ရောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ သည်တွင် ဒိဗ္ဗ က အခါအခွင့်ရသည်နှင့်

“ပန်းကေသီရယ်... ကျွန်တော်ဟာ ပန်းကေသီကို စွဲစွဲ လန်းလန်းနဲ့ ချစ်မိသူပါ။ အခွင့်အခါမသာလို့ ချစ်ရေးမဆိုရတာ ပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံပါနော် ပန်းကေသီ”

ပန်းကေသီအား ချစ်ရေးဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် အလှမာန်တက်နေသည့် ပန်းကေသီမှာ အနာပေါ်တုတ်ကျသည့်နှယ် ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာကျည်းပြီး..

“ရှင့်လိုတောသားမုဆိုးနဲ့ ကျွန်မနဲ့ တူသလား၊ တန်သလား”

“မတူမတန်ဆိုတဲ့စကား မပြောပါနဲ့၊ စဉ်းစားပေးပါ ပန်းကေသီ”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ရှင့်ကိုဘယ်တော့မှလည်း မကြိုက်ဘူး”

“စကားအကုန် မပြောပါနဲ့၊ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေစကား ပြောပါ ပန်းကေသီ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒိဗ္ဗ မှာ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ပန်းကေသီ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ”

“ဖျန်း”

မည်သို့မျှ မရည်ရွယ်ထားသော အပြုအမူတို့ဖြင့် လက် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဒိဗ္ဗ ၏ ဘယ်ဘက်ပါးတစ်ပြင်လုံး ပူထူသွား ခဲ့သည်။ အခြေအနေတင်းမာနေမှန်းသိသဖြင့် အပျိုတစ်သိုက် မုန်းနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗ မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပါးရိုက်ခံရ သည့်အတွက် ရှက်စိတ်မွန်ကာ...။

“ပန်းကေသီ... ငါနင့်ကိုချစ်တယ်... နင့်ကို မရရ အောင်ယူပြီး လက်စားချေပြမယ်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။
ပန်းကေသီကလည်း...။

“အဟင့်...ဟင့်...ရှက်လိုက်တာ”

ဒိဗ္ဗ ငါ်အပြောကြောင့် ရှက်သွေးဖြာကာ ငိုယိုခဲ့လေသည်။
သူငယ်ချင်းအပျိုတစ်သိုက်က...။

“ပန်းကေသီရယ် မငိုပါနဲ့... သူ့ကိုမချစ်လို့ ရှက်ရမ်း
ရမ်းပြီးပြောတာပါ... တိတ်နော်”

ပန်းကေသီကို ချောမော့ကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်
မှစ၍ ဒိဗ္ဗ တစ်ယောက်မှာ ဆူးရစ်ချောင်းကျေးရွာသို့ သိပ်မလာ
တော့ပဲ တောထဲ၌သာ အနေများခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် မကြာမီ
၎င်း၏ဖခင်ကြီး နှိုပန်းမောင် သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ဒိဗ္ဗ တစ်
ယောက် ဤရွာမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ဒိဗ္ဗ မှာ ဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
အထီးကျန်စွာ နေခဲ့ရသည်။ ပန်းကေသီကို အလွန်အမင်းချစ်
သလောက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသွားသည့် အဖြစ်

အပျက်ကိုတွေ့ရင်း စိတ်နာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတောကြီးအ
တွင်း နေထိုင်လှည့်လည်ကျွက်စားရင်း တောပျော်ကြီးအဖြစ်
နေထိုင်ခဲ့သည်။

တောကြီးအတွင်းမှ အမဲလိုက်၍ရသည့် သားကောင်များ
ကို အခြားရွာများသို့ လှည့်လည်ရောင်းချကာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ
ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အခြားရွာသို့ အမဲများ သွား
ရောင်းစဉ် သတင်းတစ်ခု ကြားသိခဲ့ရသည်။

“ရမ္မာနာရမြို့စားမင်းက ရန်တာဘုရား လာဖူးရင်းနဲ့
ပန်းကေသီကိုမြင်ပြီး ချစ်ကြိုက်သွားလို့... လာပြီးတောင်းရမ်း
ခတဲ့”

ဤသတင်းကိုကြားရသောအခါ ဒိဗ္ဗ ငါ်ရင်တစ်ခုလုံး
မှောက်ထိုးမှောက်လန် ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ရည်းစား
အဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒိဗ္ဗ အင်မတန်ချစ်သည့် ပန်းကေသီ လက်
ဆပ်တော့မည်ဟူသောသတင်းမှာ မိုးကြိုးသွားအလား ပြင်းထန်
စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။

“ပန်းကေသီ... ပန်းကေသီ... မင်းကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်... မင်းကိုမရရင် ငါ ရူးရချည်ရဲ့”

“မင်းကတော့ မြို့စားကတော်ဖြစ်တော့မှာမို့ ပျော်နေမှာပေါ့... ငါကတော့ အရှားတစ်ဝိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

တောတွင်းတစ်နေရာမှ ပန်းကေသီကို တမ်းတကာ အသည်းကွဲခဲ့သည့် ဒီဗွ ဖော်အဖြစ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိချေ။

မကြာမီ ရမ္မာနာရမြို့စားလေး သီဟနန္ဒသူနှင့် ပန်းကေသီတို့၏မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ရမ္မာနာရမြို့တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားကတည်းက ဒီဗွ မှာ အလုပ်လုပ်ချင်သည့်စိတ် မရှိတော့ပဲ တငေးငေး တပိုင်ပိုင်နှင့် တွေဝေကာ အခြားရွာများသို့ပင် အမဲလိုက်မရောင်းတော့ပဲ မိမိစားဖို့လောက်သာ ရှာခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခြောက်လခန့်အကြာတွင်...။

တောတွင်း၌ လှည့်လည်ကာ သွားနေခိုက် ချေအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချေတစ်ကောင်လောက်တော့ ရအောင်ပစ်မှပဲ”

စိတ်မပါသော်လည်း မိမိစားဖို့ ရှာရပေမည်။

“ချေတစ်ကောင်လောက်ရထားရင် မီးကင်ထားလိုက်မယ်... အနည်းဆုံး တစ်ပတ်စာလောက်တော့ ဖူလုံလောက်ပါရဲ့”

သည်အတွေးနှင့် ချေအုပ်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ချေအုပ်ထဲမှာ ဆူဖြိုးသော ချေတစ်ကောင်ကို ဒီဗွ မျက်စေ့ကျခဲ့သည်။ ထိုချေကလည်း အုပ်စုအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသဖြင့်...။

“အတော်ပဲ... ဒီချေကိုပစ်မှ”

ဒီဗွ သည် ထိုချေကို အသေအချာချိန်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုတ်”

ချေ၏ဘက်လက်ပြင်ကို လျှပ်ပြီးထိမှန်သွားသည်။

“တောက်... နာတာပဲ... ချက်ကောင်းမထိဘူး”

ချေမှာ ချက်ကောင်းမထိသည့်အတွက် လန့်၍ပြေးလေသည်။

“အို... ဒီကောင်တော့ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး... ဒီချေနောက် ရအောင်လိုက်မှ”

ဒီဗွ သည် ချေကိုအလွတ်မခံပဲ ၎င်းနောက်သို့ အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ချေကား တောနက်ထဲသို့ ဝင်၍ပြေးလေသည်။ ဒီဗွ ကလည်း အပြေးမြန်သူဖြစ်၍ တောက်လျှောက်လိုက်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များနှင့် ပိတ်ဖုံးနေသော ဂူပေါက်ဝအတွင်းသို့ ချေက ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

“ချေက ဂူထဲဝင်သွားပြီ... ငါလိုက်သင့်ရဲ့လား”

တချို့ဂူအတွင်း၌ အဆိပ်ရှိသော မြွေကြီးများ ကိန်းအောင်းနေတတ်သဖြင့် ဒီဗွ ချင့်ချိန်ကာ တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုချိုး၍ ဂူဝမှ တဖြန်းဖြန်းနှင့်ရိုက်လိုက်သည်။ အတန်ငယ် စောင့်ကြည့်သည့်တိုင် မည်သို့

မျှ အသံမကြားရသဖြင့် ဂူထဲသို့ ဝင်ကြည့်ခဲ့သည်။

ဂူကြီးမှာ အပေါ်တွင်တစ်ထပ် အောက်တွင်တစ်ထပ်ရှိသော နှစ်ထပ်အိမ်ဂူ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

“ဂူက အပေါ်မှာတစ်ထပ်... အောက်မှာတစ်ထပ်ပါလား”

ဂူကြီးအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူ၏ အောက်ခြေတွင် အပြင်သို့ထွက်သည့် ဂူပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သို့သော်... ချေကောင်ကိုမမြင်ရပေ။

“ချေကတော့ ဒီဂူပေါက်ကထွက်သွားပြီလားမသိဘူး... ဂူထဲမှာ ဘာကောင်မှမတွေ့ရဘူး”

ထိုစဉ် တစ်နေရာ၌ ကျောက်ကုတင်တဲသို့သော ခပ်မြင့်မြင့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကုတင်ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေသော အညိုရောင်သင်္ကန်းကဲ့သို့သော ဝတ်ရုံနှင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် အရိုးစုကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... အရိုးစုကြီးတစ်ခုပါလား”

ဒီဗွ က အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ရသေ့တစ်ပါးပါးရဲ့ အရိုးစု ဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဘယ်တုန်းကများ သေသွားသလဲ မသိဘူး... အန်
တောင်ကျနေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... လူမသိ သူမသိ သေနေတာနဲ့တ
တယ်... ဒီတော့ ဒီအလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သင်္ဂြိုဟ်
ပေးမှပဲ”

ဒီဗွ က စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းဖြစ်သော်လည်း လူသားချစ်
စာနာထောက်ထားသောစိတ်ဖြင့် ဂူအပြင်တစ်နေရာ၌ တွင်းတူး
ကာ ကောင်းစွာမြှုပ်နှံကာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ရသေ့ကြီးခင်ဗျား... ကျွန်ုပ်က ကောင်းစွာ
မြေမြှုပ်ပေးလိုက်ပါပြီ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရစ်ပါတော့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ကျောက်ဂူသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီဗွ မှာ နဂိုကပင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသူပီပီ...။

အိုဖွန်းယုဉ်စာဗေ

“ချေလည်းမတွေ့တဲ့အတူတူ မထူးတော့ပါဘူး... ချေ
နောက်လည်းမလိုက်တော့ဘူး... ဒီညအဖို့တော့ ဒီဂူထဲမှာပဲ
တစ်ညအိပ်လိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့သောစိတ်ကူးဖြင့် ကျောက်ကုတင်ပေါ်တွင် ရိုနေ
သာ အညစ်အကြေး ဖုန်မှုန်များကို ဖယ်ရှားသန့်စင်ပေးခဲ့သည်။
ညအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတွင်ပါလာသည့်
သွယ်အိတ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်လိုက်သည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ဒီဗွ အိပ်မက်တစ်ခုမက်
ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်...။

ကောင်းကင်မှရသေ့တစ်ပါး ပျံကြွလာပြီး ကျောက်ဂူအဝ
သို့ အရောက်တွင် ကောင်းကင်မှ အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။
သို့နောက် ရသေ့ကြီးသည် ကျောက်ဂူ၌ ရပ်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းငြိမ်
...။

“ဒကာဟာ... ဒီဂူကို မျက်စေ့လည်လမ်းမှားပြီး ရောက်

အိုဖွန်းယုဉ်စာဗေ

လာသူမဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပါသည်... အရှင်ကမည်သူနည်း”

“ငါကား... ဒီကျောက်ဂူ၌နေသော ရသေ့ကြီးဖြစ်သည် ငါသည် ခန္ဓာဟောင်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ ခန္ဓာဟောင်း ရှိနေသော သည့်အတွက် ငါသွားလိုရာ မသွားနိုင်ပေ။ ယခုအခါ အသက် ဒကာသည် ငါ၏အလောင်းကို ကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့သည် အတွက် ယခု ငါလိုရာသို့ သွားနိုင်ပေတော့မည်။ သင်သည် ကား ငါ၏ကျေးဇူးရှင်ပေတည်း”

“ကျွန်ုပ်ဟာ သည်မျှလုပ်ပေးရသည့်အတွက် တာဝန် မကြီးပါ... သည်မျှနှင့် ကျေးဇူးမတင်ထိုက်ပါ”

“အသင့်အတွက်မှာ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စဖြစ်သိ၏။ သို့သော် ငါ့အတွက်ကား လွန်စွာ အကျိုးထူးခဲ့ပြီ။ သို့အတွက် ကာအား အကျိုးထူးတစ်ခုကိုပေးအံ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါသည် အရှင်”

“ဒကာအား တစ်ခုမှာမည်။ မိုးကြီးလေကြီး တိုက်သော်

ဒကာမကြောက်ပါနှင့်... ကျောက်ဂူထဲကလည်း မထွက်ပါနှင့်၊ ကံကောင်းခြင်းများသည် ကောင်းမှုပြုသူအတွက် ခံစားစေအံ့။ သို့သော် ဖြူစင်သောစိတ်သည် သင့်အတွက် ထာဝစဉ် အကျိုး ထူးကို ခံစားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ညစ်နွမ်းသောစိတ်သည် ဒကာ ၏ ကြမ္မာဆိုးကို ယူဆောင်လာလိမ့်မည်”

“မှန်ပါဘုရား”

ရသေ့ကြီးမိန့်သည့်စကားကို အပြည့်အစုံ နား ခဲ့ပေ။ စိတ်ထားကောင်းလျှင် ဘဝခရီးကား ကောင်းမွန်ပေမည်။

စိတ်ထားမကောင်းလျှင် ဘဝခရီးကားမကောင်း ဟူ၍ ပြောသည် ဟုသာ မှတ်သားလိုက်ပါတော့သည်။

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးသည် စိတ်ချသွားသည့်အလား ရပ်နေသော ဂူပေါက်ဝမှ ဈာန်ခရီးဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဒီဗ္ဗ လည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့သည်။

“အိပ်မက်က ထူးဆန်းလိုက်တာ... ငါတော့ ဘာတွေ

နဲ့များ ရင်ဆိုင်တွေ့မလဲ... မသိဘူး”

ထိုသို့တွေးတေးရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသော်...။

ရာသီဥတုကား သာယာနေသည်။ နေရောင်ခြည်က ထိုဂူကြီးပေါ်သို့ ဖြာထွက်ကျနေသည်။ ဒိဗ္ဗ သည် ဂူကြီးအပြင်သို့ ဘက်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ညကမက်သည် အိပ်မက်အကြောင်း ဒကာသည်းကာ ပြုံးမိသည်။

အတွက် "ငါ့လောက်ကံဆိုးတဲ့လူက ဘာအကျိုးထူးမှာမို့လဲ... နေ့ခင်းက ရသေ့အလောင်းကြီးကို မြေမြှုပ်မိတာကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်မက်တာနဲ့တူပါတယ်... အခုအထိတော့ ရာသီဥတုက ကောင်းနေတယ်"

ထိုသို့စဉ်းစားနေစဉ်...။

တောင်ဘက်မှာ လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာသည့် အတွက် သစ်ရွက်ခြောက်များ လွင့်လာခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း မိုးကောင်းကင်တောင်ဘက်မှာ ညိုမည်းလာသည်။

"ဟာ... မိုးတွေမည်းလာပြီ... ဂူကြီးထဲဝင်နေမှပဲ"

ဒိဗ္ဗ သည် မိုးတောင်က ညိုလာပြီဖြစ်၍ ဂူကြီးထဲသို့ ထင်လာခဲ့သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် မကြာမီ မိုးကြီးလေ ကြီး ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းပါတော့သည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ ဘလည်း တလက်လက်ဖြာထွက်ကာ...။

"ဂျိမ်း... တလိမ်း... လိမ်း... ဂျိမ်း" ဟူ၍ ဂူကြီး၏ အနောက်ဘက်သို့ မိုးကြိုးပစ်လိုက်ရာ နားကွဲလှခမန်း ဖြစ်သွား ခဲ့ပါတော့သည်။

"အမလေး... ဘုရား... ဘုရား"

မိုးကြိုးပစ်သည့်အရှိန်ကြောင့် ဒိဗ္ဗ မှာ ယောင်ရမ်းကာ ဘုရားတ၊ ခဲ့မိပါသည်။ ခဏအကြာတွင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့် နှစ် အနောက်နံရံနေရာမှ အက်ကြောင်းများပေါ်လာပြီး...။

"ဟာ... ကျောက်သေတ္တာလေးတစ်လုံးပါလား" တစ်ပေအရွယ်အစားခန့်ရှိသော ကျောက်သေတ္တာတစ် ခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗ မှာ ကျောက်သေတ္တာလေးကိုတွေ့ သည်နှင့် သေချာစွာ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသေတ္တာလေးမှာ ကနုတ်ပန်းတွင်းကုတားပြီး လက်ရာ
မှာ သေသပ်လှပေသည်။ သေတ္တာလေးကိုကြည့်ရုံနှင့် ထိုအထဲ
တွင် ထူးခြားသည့် အရာတစ်ခုခု နှိုမည်ဆိုသည်ကို စိတ်ထဲက
သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သေတ္တာလေးကို အမြန်ဆုံးဖွင့်ကြည့်သည်။
သို့သော် လွန်စွာ လေလုံနေသည့် ပစ္စည်းကို ဖွင့်ရခက်သည့်
နှယ် နည်းနည်းမျှပင် မရွေ့ချေ။

“တစ်ခုခုနဲ့ သော့ခတ်ထားသလိုပဲ... သော့လည်းမ
တွေ့ရပါလား”

မည်သို့မျှ ဖွင့်မရသည့်အတွက် သေတ္တာလေးကို လှည့်
ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အထက်အောက် လှန်လျော့ကြည့်လိုက်သည်။
ခက်သည်က မည်သို့သော နေရာမျှမတွေ့။ မည်သည့်
ပတ္တကနေရာမျှ မတွေ့ချေ...။

“အင်း... အထဲမှာ ဘာပါသလဲဆိုတာ သိချင်ကမူ
ဖွင့်လို့မရဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှနေတာ”
မည်သို့မျှ ဖွင့်မရသည့်အဆုံးတွင် ကျောက်သေတ္တာက
လေးကို ကျောက်ကုတင်၏ ခေါင်းရင်းသို့တင်ထားလိုက်သည်။
ထိုစဉ် လိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့
ပျံလာပြီး ဟိုမှသည်မှယုံသန်းကာ ကျောက်ကုတင်ပေါ်သို့ ပထမ
ဦးစွာ နားလိုက်သည်။

ဒီဗွ သည် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ဝင်လာသည့် လိပ်ပြာငယ်
၏ လှုပ်ရှားမှုကို အံ့သြစွာကြည့်နေစဉ် လိပ်ပြာကလေးမှာ
ကျောက်သေတ္တာလေးတွင်ရှိသော ကနုတ်ပန်းတစ်ပွင့်ဆီသို့နိုးပါ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒုတိယကနုတ်ပန်းဆီသို့ နားသည်။ တ
အကြာတွင် တတိယကနုတ်ပန်းနှင့် စတုတ္ထကနုတ်ပန်းအား
နားသည်။ ထို့နောက် လိပ်ပြာကလေးမှာ ဂူပေါက်၏အပြင်ဝသို့
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

“လိပ်ပြာကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီကျောက်ဂူထဲထိ

ဝင်လာပြီး ကျောက်သေတ္တာမှာ လာနားတယ်”

ဒီဗွ သည် လိပ်ပြာ၏ ထူးခြားသောအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ ထို့နောက် ကျောက်သေတ္တာကနပ်ပန်းလေးပွင့်ပေါ်သို့ တစ်ပွင့်စီနားသည့် ဖြစ်ရပ်ကိုပါ တွေးတောရင်း ၎င်း၏စိတ်၌ အသိဉာဏ်တစ်ခု ဝင်းလက်သွားခဲ့သည်။

“ဒီလိပ်ပြာကလေး နားတဲ့နေရာတွေက ကျောက်သေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့များ ဆက်စပ်နေမလား”

“ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ လိပ်ပြာနားကနပ်ပန်းနေရာကလေးကို နှိပ်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုသို့သောစိတ်ကူးဖြင့် ကျောက်သေတ္တာ၏ ပထမဦးဆုံးသာ ကနပ်ပန်းကို စတင်နှိပ်လိုက်ရာ...။

“ဟာ... ကနပ်ပန်းကလေး လည်သွားပြီ”

ပထမကနပ်ပန်းကလေးမှာ လည်သွားပြီး ခွေးသွားစိတ်သဖွယ် ဒုတိယကနပ်ပန်းတွင် တေ့ဆိုင်နေသည်။

“ဒုတိယ ကနပ်ပန်းကို နှိပ်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ဒီဗွ က ဒုတိယကနပ်ပန်းအား နှိပ်လိုက်ရာ ပထမနှင့် ဒုတိယကနပ်ပန်းမှာ တတိယ ကနပ်ပန်းအား တေ့ဆိုင်နေသည်။

“အင်း... ဒီကျောက်သေတ္တာကို ကနပ်ပန်းသော့ချက်နဲ့ ပိတ်ထားတာကိုး”

ဒီဗွ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် တတိယကနပ်ပန်းကို နှိပ်လိုက်ရာ စတုတ္ထကနပ်နှင့်တေ့ဆိုင်ပြီး

“ထပ်”

ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ကျောက်သေတ္တာပွင့်သွားပါတော့သည်။

“ကျောက်သေတ္တာပွင့်သွားပြီ”

ကျောက်သေတ္တာအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အနီရောင်ကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ကြေးနီပုရပိုက်ကြီးကို တွေ့ရှိရသည်။

ပြားချပ်ကို လှည့်ကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

“ဇေယျတုသဗ္ဗ မင်္ဂလံ”

ဤကျမ်းကြီးကို ဖတ်ရှုရသူသည် ရှေးဘဝအဆက်ဆက်က ဂန္ဓာရီပညာရပ်များ၊ ဂန္ထီရပညာရပ်များနှင့် အထုံရေစက် ပါရမီပါလာသူများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုဘဝတွင်လည်း ပါရမီအထုံရေစက် ဆက်လက်တိုးပါးလေ့လာဆည်းပူးနိုင်ရန်အတွက် ဤကျမ်းကြီးကို ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤကျမ်း၏မူလကား ရှင်ငယ်စိတြနှင့် ရှင်ငယ်နာရဒတို့အား ခြိတ်ချောင်းနတ်ဘီလူးကြီးမှ သင်ကြားပေးသော မန္တန်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ လောင်းကြက်မြို့မှ ရှင်ငယ်နစ်ပါး ထားရစ်ခဲ့သော မန္တန်များကိုစုစည်း၍ ဂန္ထီကျမ်းစာသိုက်တွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော “နာနာရုပ်ကျမ်း”ကို ကျွန်ုပ် ရှင်ရသေ့ကြီး “ဘရဂုဏ”မှ ပြုစုခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၆)

“စိတြနာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း”

“စိတြ-နာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်းကြီး”

အနီရောင် ကတ္တီပါအိတ်စွပ်ကို ဖယ်လိုက်သောအခါ ကြေးနီပြားများပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် စာတန်းကြီးမှာ...။

“စိတြ-နာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်းကြီး”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

“စိတြ-နာရဒ နာနာရုပ်ကျမ်း ဆိုပါလား၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။” ဖတ်ကြည့်ဦးမှ”

ဒီဗွ သည် ထိုကျမ်းကြီးကိုတွေ့သောအခါ စိတ်ဝင်စားရှုံ့မက လွန်စွာ ခမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဒုတိယမြောက် ကြေး

စာပေများနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်အကြံပြုပျံ့နှံ့ -

စိုက်ယွန်းယွတ် စာပေတိုက်

အမှတ်(၅၈)၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့။ ☎ : 09 51 66140

ဤကုမ်းတွင်ပါရှိသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံပါက မိမိ၏ဘဝ
တွင် အကျိုးထူးများကို ခံစားရပေမည်။ လွဲမှားသော မကောင်းမှု
တွင် အသုံးပြုပါက ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား ပရုဏ်တရား တပည့်သုံးဦးရှိသည်။ ၎င်းတို့
သုံးဦးမှာ မင်းညီမင်းသားများဖြစ်ပြီး တအူတံဆင်း ညီရင်းအစ်ကို
ရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ တပည့်အကြီးဆုံးမှာ သူရနန္ဒမင်းသားခေါ်
အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး သာရနန္ဒနှင့် အဂ္ဂနန္ဒတို့မှာ ညီလတ်၊ ညီမယ်

အိုယွန်းယွတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

အသီးသီးဖြစ်ကြသည်။

တပည့်ကြီးသူရနန္ဒမှာ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်သူ ဖြစ်ပြီး သမထစခန်းကို ပေါက်မြောက်အောင် ကျင့်ကြံလိုသည့် ဆန္ဒရှိသဖြင့် ရသေ့အသွင်ပြောင်းကာ ရှင်နန္ဒဘွဲ့အမည်နှင့် ဤ ကျောက်ဂူတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

၎င်းနောက် တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် သာရနန္ဒနှင့် အဂ္ဂနန္ဒ တို့ကား လောကီရေးရာ အတတ်ပညာများကိုသာ တတ်ကျွမ်းပုံ သည့်အတွက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲအတတ်ပညာ ကိုသာ သင်ပေးခဲ့သည်။

သာရနန္ဒကား ကြမ်းတမ်းပြီး အနိုင်ယူလိုစိတ်ကြီးမားသူ ဖြစ်၍ ကျားအဖြစ်သို့ ရုပ်ပြောင်းနိုင်သည့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာ ကို ဆင်ကြားပေးလိုက်သည်။ ၎င်းသည် ထမံသီအရပ်သို့သွားကာ ဆရာကြီးဘွဲ့ခံ၍ နေထိုင်ခဲ့သည်။

အဂ္ဂနန္ဒမှာကား ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းရှိ မိုင်းနောင် အရပ်တွင် နေထိုင်ကာ

ပညာကိုသုံး၍ ဆရာကြီးဘွဲ့ကို ခံယူခဲ့သည်။

ရသေ့ရှင်နန္ဒအား ကျွန်ုပ်တတ်ကျွမ်းသည့် နာနာရုပ် ပညာရပ်အားလုံးကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဂူကြီး၌ ရှင်နန္ဒအား သေတပန်သက်တဆုံးနေထိုင်ရန် မှာကြား ပြီး မရွံ့မအရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ဒိဗ္ဗ မှာ စာဖတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဪ... အရိုးကျနေတဲ့ ရသေ့ကြီးဟာ ရှင်နန္ဒပဲဖြစ် လိမ့်မယ်... ငါဟာ သူ့အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ် ပေးလို့ ငါ့ကိုဒီလို အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဒီပညာပေးတာဖြစ်မယ်၊ ဆက်ဖတ်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုအတတ်ပညာများနှင့် မန္တန်များကား.....

ဤသို့ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြင့် ကြေးနီချပ်တိုင်းတွင် အတတ် ပညာနှင့် တွဲဖက်ပြီး ရွတ်ဖတ်ရမည့်မန္တန်များကို ရေးသားထားခဲ့ သည်။

ဒိဗ္ဗ မှာ ထိုအတတ်ပညာကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည့်

အလျှောက် မန္တန်များကို နေ့စဉ်ကျက်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီဗွ မှာ ဉာဏ်ပညာနည်းပါးသူဖြစ်၍ တော်တော်နှင့်ဖူးနိုင်ပေ။ တစ်ချို့မန္တန်များမှာ ခက်ခဲလှသဖြင့် တစ်လခန့်ကျက်မှတ်ရသည်လည်း ရှိသည်။

တစ်ချို့မန္တန်များမှာ တစ်ပတ်ခန့် ကျက်မှတ်ရုံနှင့်ရသည်ထိုသို့ဖြင့် မန္တန်များကိုကျက်မှတ်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အချိန်တွင် အားလုံးသောမန္တန်များကို ကျက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ပထမတွင် မန္တန်ရွတ်သော်လည်း ဌာန်ကတိုင်းမကျင့်အရာမထင်ခဲ့ပေ။ ဧလုလာရင်းကျက်မှတ်၊ ကျက်မှတ်ရင်းလေ့လာပြုခဲ့ရာ နှစ်နှစ်ခန့်အချိန်တွင် ဤပညာကို အတော်အတန်တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်။

၎င်းသည် နဂိုကပင် ဤတောထဲမှ မထွက်လိုသည့်အတွက် ဂူအောင်းကာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ ဂူရှေ့တွင်ဖြတ်သွားသော ယုန်ငယ်ကလေးများကို စမ်းသပ်ခံ သားကောင်အဖြစ် စမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

သူသည် လေးသက်တွားပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယက်လိုက်ပြီး နောက်ခြေထောက်အစုံက အားဖြင့်ကန်လိုက်ကာ ရှေ့မှပြေးနေသော ယုန်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးရောက်သွားပါတော့သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယုန်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ချီကာ ဂူထဲသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ပြီးနောက် ယုန်ကိုအရေဆုတ်၍ မီးကင်စားလိုက်သည်။ သူ၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကား လွယ်ကူစွာ ရှာစားနိုင်ခဲ့ပြီ။

ကြာလာသောအခါ မီးကင်နေသည်မှာ အလုပ်ရှုပ်

သည့်ဟု ထင်မြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖမ်းမိသည့်သားကောင်များကို အစိမ်းစားသည့်ဘဝသို့ ရောက်လာသည်။

ဆံပင်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ၊ မုတ်ဆိတ်များကို မရိတ်သည့်အတွက် သူ၏မျက်နှာမှာ အမွှေးအမျှင်များနှင့် ဖုံးအုပ်နေသည်။ အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြဲကုန်သဖြင့် ဖမ်းမိသည့်သားကောင်အရေများကို ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

ဒီဗွ ကား တဖြည်းဖြည်း ဘဝပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ... ထိုတောတွင်းသို့ လာရောက်သည့် မုဆိုးများ၊ ပန်းရုထွက်သူများ၊ မှိုချိုးမျှစ်ချိုးသူများ၊ ဆေးမြစ်ရှာသူများနှင့် ဒီဗွ မှာ တစ်ခါတစ်ရံဆုံတွေ့ရာ...။

“အမလေး... မည်းမည်းကောင်ကြီး”

ဟုဆိုကာ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ သူ၏ပုံသဏ္ဍန်မှာ ကြမ်းတမ်းပြီး အမွှေးအမျှင်များကြောင့်သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြသည်။

ဒီဗွ ကား နဂိုက အနှိမ်ခံခဲ့ရသည့် ဘဝမျိုးနှင့်နေလာသူ

ဖြစ်၍ ၎င်းကိုကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးသည်ကို ဂုဏ်ယူကာ ဝမ်းသာပသုံးရှိနေခဲ့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ငါ့ကို မုဆိုးသားဆိုပြီး လူရာမသွင်း၊ အရေးမလုပ်တဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ့ရုပ်ကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်လန့်နေကြပြီ... ဒါတောင်ငါ့ရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာကို ထုတ်မသုံးသေးဘူး။ ဒီပညာကို ထုတ်သုံးလိုက်လို့ကတော့ ဒင်းတို့ ဘယ်လောက်တောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်မလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဟား... ဟား... ဟား”

တစ်ကိုယ်တည်း သဘောကျကာရယ်မောနေခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ထိုတောအုပ်ကြီးနှင့် မည်းမည်းကောင်ကြီးအကြောင်းမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား လူသိများလာခဲ့သည်။ တစ်ချို့ကလည်း မျက်စိအထင်မှားကာ ပြောခြင်းဖြစ်၍ မည်သည့်အကောင်မျှ မရှိကြောင်း ပြောဆိုငြင်းခုံနေခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ အချိန်ကျော်လွန်ခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဒီဗွ မှာ ပန်းကေသီအား သူ၏

အချစ်ဦးဟု တစ်ဘက်သတ်ထင်မှတ်ခဲ့သည့်အတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သည့်တိုင် မမေ့နိုင်ဘဲ သတိရတမ်းတနေဆဲ...

ထိုအတောအတွင်း ပန်းကေသီမှာ မြို့စားကြီးနှင့်ပေါင်းဖက်၍ သားကြီးမောင်ရာဟုနှင့် သားငယ်မောင်ကာလု ဟူ၍ သားနှစ်ဦးမွေးဖွားခဲ့သည်။ သားကြီးမောင်ရာဟုမှာ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်သို့ပင်ရောက်ခဲ့ပြီး သားငယ်မောင်ကာလုမှာ အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ရောက်ခဲ့လေသည်။

မောင်ရာဟုနှင့် မောင်ကာလုမှာ ဓားရေးလှံရေးမှအလက်နက်မဲ့၊ ဓလက်နက်ပါသော ကိုယ်ခံသိုင်းပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့သည်။

သားကြီးမောင်ရာဟုမှာ ဓားခုတ်လှံထိုးပညာ၌ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် ဖခင်ကြီးသီဟနန္ဒသူ သွားလေရာတိုင်းတွင် တပ်မှူးလေးအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ မောင်ကာလုမှာ ပညာသင်ဆဲကာလဖြစ်၍ မိခင်နှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ကား ပန်းကေသီအတွက် ကြမ္မာဆိုးတိုးစေ

ဝင်ရောက်ခဲ့လေသလား... သို့တည်းမဟုတ် ဒိဗ္ဗ အတွက် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးခဲ့လေသလား...။

ကံကြမ္မာမိုးကား အငြိုးနှင့်ရွာခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးသီဟနန္ဒသူနှင့် သားကြီးတပ်မှူးလေး ကိုရာဟုတို့မှာ ကဗ္ဗပနဒီမြို့စားမင်းထံသွားကာ တိုင်းရေးပြည်ရေးဆွေးနွေးနေသဖြင့် ရဟာနာရ၌ မရှိချေ။ ဤတွင် တစ်ဦးတည်းပျင်းရိနေခဲ့က အဖော်ကောင်းသဖြင့် ပန်းကေသီမှာ ဆူးရစ်လေးကျေးရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုရွာမှ ပန်းကေသီ၏သူငယ်ချင်းများမှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကွဲကွာနေသည့် ပန်းကေသီအား အားရဝမ်းသာကြိုဆိုခဲ့ကြပါသည်။

“ပန်းကေသီရယ်၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကွဲကွာနေပေမယ့် အရင်ကလို ချောတုန်းလှတုန်းပဲ”

“ချောမှာပေါ့အေ... မြို့စားကတော်ဆိုတော့ ဘာမှ ထုပ်ရတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျော့ကျော့မော့မော့ နေရုံပဲဟာ”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကေသီက ချောကလည်းချော၊ ကံကလဲ အရမ်းကောင်း... မြို့စားမင်းကလည်း ချစ်မှချစ်ပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုရွာ၌ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက်...။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်...။

“ဘုရားမှာပန်းကပ်ဖို့ တောထဲမှာပန်းသွားခူးဦးမယ်။

ပန်းကေသီလိုက်ခဲ့ပါလား”

“တောဧကအဝေးကြီးပဲ... ခြေညောင်းမှာ ကြောက်တယ်”

“အမလေး ပန်းကေသီရယ်၊ ညည်းက ဒီရွာသူဖြစ်ပြီး

မြို့စားကတော်ဖြစ်မှ ခြေညောင်းသလေးဘာလေးနဲ့”

“လိုက်ခဲ့ပါအေ... ညည်း တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့တော့

ပျင်းစရာကြီးနေမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ပန်းကေသီရယ်၊ ညည်း လိုက်ခဲ့ပါအေ”

အားလုံးက ဝိုင်းခေါ်သည့်အတွက် ပန်းကေသီမှာ မငြင်း

နိုင်တော့ပဲ...။

“ကဲပါအေ... ညီးတို့လိုက်စေချင်သပဆိုလည်း လိုက်ခဲ့

ချိမယ်”

“ဒါမှ... ပန်းကေသီ”

ပန်းကေသီက ၎င်းတို့နှင့်အတူ တောထဲသို့ပန်းခူးလိုက် ချင်ဆိုသဖြင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု အားရ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

ပန်းကေသီတို့အုပ်စုသည် ရွာအနောက်ပိုင်းမှထွက်ကာ တောအုပ်ဆီသို့ သွားခဲ့ရသည်။ ပန်းကေသီမှာ မသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် တောအုပ်အဝင်တွင် ခြေထောက်များ ညောင်းညာလာခဲ့သည်။

“မသွားတာကြာလို့လားမသိဘူး၊ ခြေထောက်တွေတောင် ညောင်းလာပြီ”

“ဒါဆို ဒီညောင်ပင်မှာ ခဏနားရအောင်”

တောအုပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ထိုင်ရင်း ခေတ္တ နားခိုင်းသည်။ ညောင်ပင်အောက်တွင်နားရင်း စကားစမြဲ ပြောခဲ့ကြသည်။

“ပန်းကေသီ... နင်မှတ်မိသေးလား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“နင်အပျိုဘဝတုန်းကဒီတောအုပ်ထဲကို ပန်းလှူတော့ ဒီဗွ နဲ့တွေ့တာလေ”

“အေးလေ၊ ဒီဗွ ကငါ့ကိုရမလားလို့ ပန်းပေးတာ။ ဒါနဲ့ ဒီဗွ တစ်ယောက်ရော ရှိသေးလား”

“ဒီဗွ တစ်ယောက်တော့ သေတယ်လို့ မကြားမိဘူး။ ဒါပေမယ့်ပျောက်နေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆို ဘယ်သွားနေလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး”

“ကဲ... အမောပြေကြပြီလား၊ ပြေပြီဆို တောထဲဝင်ပြီး ပန်းခူးကြစို့”

“အေး... အေး”

အချိန်ရှိတုန်း ပန်းခူးရန် ပန်းကေသီတို့တစ်သိုက် တော ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီဗွ ကလည်း ဂူပြင်သို့ထွက်

ချိန်နှင့် တိုးခဲ့သည်။

“အလို... မိန်းမတစ်သိုက်ရဲ့ အသံပါလား။ ပန်းခူးလာ တာနဲ့တူတယ်”

မိန်းမတစ်သိုက်၏ ဆူညံသံကိုကြားသဖြင့် ဒီဗွ သတိထား လိုက်မိသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ဒီတောကြီးထဲမှာ ပန်းကေသီကို ပန်း ခူးပေးလိုက်မိလို့ ငါ ပါးရိုက်ခဲခဲ့ရတယ်”

ဒီဗွ က ဤသို့စဉ်းစားရင်း မိန်းမတစ်သိုက်၏ရယ်သံများကို ကြားသဖြင့်...။

“ဘယ်သူတွေများ လာပါလိမ့်၊ ခြောင်းကြည့်ဦးမှပဲ” ဤသို့သောအတွေးဖြင့် မိန်းမတစ်သိုက်အား ခြောင်း

ကြည့်ရာ...။

“ဟာ”

ဒီဗွ မှာ အံ့သြလွန်း၍... အသည်းနှလုံးများ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားသည့်အလား တုန်တုန်ရီရီဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ပန်း... ပန်းကေသီပါလား”

“နှစ်တွေဒီလောက်ကြာတာတောင် အောင်အတိုင်းပဲ လှရက်နိုင်လွန်းတယ်”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း သူမ၏အလှမျက်နှာကလေးကို ခြောင်းကြည့်ခဲ့သည်။ ဒီဗွ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခန့်လာသည်။ သူမ၏ အိပ်ပျော်နေသောနှလုံးသားတို့ နိုးကြားလာခဲ့ပြီ။ ပန်းကေသီကိုတွေ့မှ အဟောင်းများအသစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ပန်းကေသီတို့ ပန်းလှာခူးတာလား... နားထောင်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ဒီဗွ ထပ်မံ ခြောင်းပြီးနားထောင်လိုက်သည်။

“ပန်းကေသီရေ... ဒီနားမှာပန်းရှားတယ်၊ ဟိုဘက်နား သွားခူးကြမယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ သွားကြတာပေါ့”

ဒီဗွ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ ဟိုးအရင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က အကြောင်းများ တစ်ချိန်တစ်ပြန်ပေါ်လာ

သည်။ ဒီဗွ သည် ယောင်ရမ်းကာ မိမိပါးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ... တစ်ချိန်တုန်းက ဒီတောထဲမှာ ငါ့ရဲ့ပါးကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ခဲ့တာ”

သို့သော်လည်း ပန်းကေသီကိုတွေ့တော့ စိတ်မနာနိုင်ပဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သာလျှင် စိုးမိုးနေခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ တစ်ခါပြန်တွေ့ခဲ့ရသည့် တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသူ ပန်းကေသီကို မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်နိုင်အောင် ကြည့်နေမိသည်။

သည်တွင် ဒီဗွ ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်အရက်လာသည်။ ဟိုးယခင်က သစ်ခွပန်းကလေး ပေးခဲ့သလို သူလည်း ပေးချင်လာမိသည်။

“ငါဟာ သစ်ခွပန်းကလေးတွေကို ပေးလိုက်ရင် တစ်ခါက ဒီဗွ ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပန်းကေသီ သတိရမှာလား”

ထိုအတွေးနှင့် သစ်ခွပန်းကလေးများကိုခူးရန် ကြံရွယ်လိုက်သည်။ သစ်ခွပန်းကလေးများမှာ အလွန်မြင့်သော ပင်ယံသက်တွင် ပွင့်နေကြသည်။ ဟိုးအရင်က သည်သစ်ခွပန်းကလေးများကို လိုချင်လွန်းလှသဖြင့် ရင်ဘတ်အပွန်းခံကာ သစ်ပင်ကြီး

www.burmeseclassic.com

● ဝိသိဇ္ဇာတောင်ကြားမှ ဒေါ်ပင်ဝါ

◆ ၁၅၆

ကိုဖက်တက်ပြီး ခူးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပန်းပေးခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် ပါးရိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမယ့် မမှတ်နိုင်ပါ။ အခုလို ပညာတတ်မြောက်သည့်အချိန်တွင် ပင်ယံထက်မှ သစ်ခွပန်းလှလှကလေးများကို အရင်လို ရင်ဘတ်အပွန်းခံဖို့ မလိုတော့ပါ။ အလွယ်တကူ ခူးနိုင်ခဲ့ပြီ...။ ဒိဗ္ဗက သူ့ပညာစွမ်းဖြင့် သစ်ခွပန်းလှလှကလေးများကိုခူးကာ ပန်းကေသီ လာမည့်လမ်းရှိ တောင်ကမူလေးတွင် ချထားခဲ့သည်။

မကြာမီ ပန်းကေသီတို့အုပ်စုသည် တောင်ကမူလေးနားအရောက်တွင် သစ်ခွပန်းမျိုးစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

- “ဟယ်... သစ်ခွပန်းတွေတော့”
- “ဟုတ်ပါ... လှလိုက်တဲ့ပန်းတွေ”
- “ဘယ်သူကများ လာခူးပေးထားလဲမသိဘူး”
- “ဟဲ့... ဘယ်သူကများ လာခူးပေးမှာလဲလို့”
- “ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ”

အိုဖွန်းယုတ်စာပေ

◆ ၁၅၇

သစ်ခွပန်းများကိုတွေ့သဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပြောနေကြသည်။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းတစ်စုက သစ်ခွပန်းများကို ကောက်ယူပြီး ပန်းကေသီကိုပေးကာ...။

“ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက... ပန်းကေသီကို ဒိဗ္ဗက ပန်းပေးတာ သွားသတိရတယ်”

ကျော့စိန်မေက ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း... ညည်းက ဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အကောင်ကို သတိရနေသေးတယ်”

“ဒိဗ္ဗဆိုတဲ့လူက ညည်းကို တကယ်ကြိုက်တာတော့”

“ဟုတ်တယ်... ညည်းလည်း လင်ယူရော... သူလည်း တို့ရွာကပျောက်သွားတော့တာပဲ”

သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ပိုင်းပြောသဖြင့် ပန်းကေသီက “တော်ကြပါတော့အေ... ငါကတော့ ဒိဗ္ဗကိုကြောက်တယ်”

အိုဖွန်းယုတ်စာပေ

သူတို့က ဒီဗွ အကြောင်းကိုပြောနေစဉ် ဒီဗွ က ခြောက်
၍နားထောင်နေခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့ရူးထားပေးခဲ့သည့်
သစ်ခွပန်းကလေးများကို ပန်းကေသီက ရင်မှာပိုက်ထားသည့်
အတွက် ဒီဗွ ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ပန်းကေသီကိုကြည့်ရင်း... ကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်ချင်း
တွေ့ချင်လာခဲ့သည်။

သူသည် လှပသည့် ရောင်စုံငှက်ကလေးအသွင်ဖြင့်
ချုံပုတ်ပေါ်မှ သာယာသောအသံလေးဖြင့် အော်မြည်နေခဲ့သည်။

“ဟယ်... ငှက်ကလေးက လှလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့... အသံကလေးကလည်း သာယာလိုက်
တာ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ငှက်ကလေးမှာ ပန်းကေသီ၏ပခုံး
တွင် လာနားလိုက်သည်။

“ငှက်ကလေးက ပန်းကေသီပခုံးမှာ လာနားတယ်...
ပန်းကေသီတော့ လာဘ်ကောင်းတာပဲ”

ငှက်ကလေးမှာ ချက်ချင်းပင် ပျံသန်းသွားပြီး ချုံပုတ်
တစ်ခုပေါ်တွင် နားနေလိုက်သည်။ ပန်းကေသီမှာ အလွန်လှပ
သော ငှက်ကလေးကို လွန်စွာ ဖမ်းလိုသဖြင့် ချုံပုတ်ဆီသို့ အ
ပြေးသွားလိုက်သည်။

သည်တွင် ငှက်ကလေးမှာ တောနက်ရှိရာဘက်ရှိ ပန်း
ချုံဆီသို့ ပျံသွားပြန်သည်။ ချုံပုတ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ သိပ်မဝေး
လှသဖြင့် သူမက အပြေးကလေး လိုက်ဖမ်းခဲ့သည်။

ကျန်သူငယ်ချင်းများမှာ ပန်းကေသီကိုစောင့်ရင်း အနီး
တွင်တွေ့သည့် ပန်းများကိုခူးကာ စကားတပြောပြောနှင့် ကျန်
ချစ်ခဲ့သည်။

ပန်းကေသီမှာ ငှက်ကလေးနောက်သို့လိုက်ရင်း... လိုက်
ရင်း တောနက်ထဲသို့ရောက်သွားကာ သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ကွဲ
ကွာသွားခဲ့သည်။

ဒီဗွ သည် ချက်ချင်းပင် လှပချောမောသည့် အမျိုးသား
တစ်ဦးအသွင် ဆောင်လိုက်သည်။

“နမလေး... ဒီတောကြီးထဲမှာ ဘာကြောင့် တယောက်တည်းလာတာလဲ”

ခွန်းချိုသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပန်းကေသီမှာ တောကြီးထဲတွင် ချောမောလှသည့် ယောက်ျားပျိုကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩကာ...။

“မောင်ကြီးရော... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တောထဲရောက်လာတာလဲ”

“မောင်ကြီးလည်း... တောလည်ထွက်ရင်း အဖော်မနဲ့ကွဲသွားလို့ပါ”

“ပန်းကေသီလည်း ပန်းခူးထွက်ရင်း... အဖော်တွေကွဲသွားလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ရှေ့ဆက်မသွားပါနဲ့... ရှေ့မှာ တောနယ်ထက်နက်တယ်... ဒီတော့ မောင်ကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ... အဖော်တွေရှိရာ ပို့ပေးပါမယ်”

ချောမောပြီး မွန်မွန်ရည်ရည် စကားပြောတတ်သူ

လူရွယ်နှင့်တွေ့သဖြင့် ၎င်းခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ဒီဗွဲမှာ နဂိုကပင် အင်မတန်ချစ်သည့် ပန်းကေသီအား မိမိ၏ မူလရုပ်ကိုပြလိုသော်လည်း အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုစိုးမိသည်။ ပန်းကေသီ၏ အပြုံးအရယ်နှင့် ချစ်စဖွယ် စကားလေးများကို သူကြားလိုသည်။

ထို့ကြောင့် သူမအား သူငယ်ချင်းများရှိရာသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ... သူ တောထဲမှာမျက်စေ့လည် လမ်းမှာနေလို့... ကျွန်တော်လိုက်ပို့တာပါ”

ထိုလူရွယ်မှာ ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောရုံမျှမက စကားပြောရာတွင် ရည်မွန်သဖြင့် ပန်းကေသီ၏ သူငယ်ချင်းများက ခိုင်းဝန်းကာ...။

ကျွန်တို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ပန်းကေသီကို အခုလိုလိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒါပေမယ့် ဒီတောထဲမှာ ကျွန်တို့

ကျားသစ်တွေ ရှိတယ်လို့ပြောတယ်... သူငယ်ချင်းကို သေသေချာချာ ခေါ်ထားပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဒါဆို... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ထိုလူရွယ်က နှုတ်ဆက်ပြီး တောတွင်းဘက်သို့ ဆက်သွားခဲ့သည်။ မကြာမီ ထိုလူရွယ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည် ထိုအခါမှ...။

“ခုနက လူက ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲ... ဘယ်လိုနာမည်လည်း မသိလိုက်ရပါလား... မေးတောင် မမေးလိုက်ဘူး”

ပန်းကေသီ၏ သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ ထိုလူငယ်ကို တာသပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဒီဗွ မှာ ချုံကွယ်မှကြည့်ရင်

“တကယ်လို့... မင်းတို့ လွန်စွာ အထင်ကြီးတဲ့ လူရွယ်ကလေးဟာ ငါ ဒီဗွ လို့သာ သိခဲ့ရင်... မင်းတို့ ဒီလောက် ပျူငှာဖော်ရွေပါတော့မလား”

ယောက်ျားတန်မယ့်ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ဘဝမှန်အခြေအနေအတွက် ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်များ ဝေလာခဲ့ပါတော့သည်။

ပန်းကေသီတို့ အမျိုးသမီးတစ်သိုက်မှာ တောပန်းများ ခူးရင်း ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားခဲ့သည်။

တွေ့လိုက်ရသည့် ခဏတာအချိန်ကလေးသည် အတိတ်ကို ပြန်လည်နှိုးဆွသကဲ့သို့ ဖြစ်ချေပြီ...။ အစက တောကြီးမျက်မည်းတွင် ပျော်ခဲ့သလောက် ယခုမူ ဒီဗွ မှာ မည်သို့မျှ မနေနိုင်တော့ပေ။

ညအချိန်တွင် ပန်းကေသီ တည်ခိုသည့်အိမ်သို့ လွန်စွာ သွားချင်လှသည်။

၎င်း၏စိတ်ကို မည်ကဲ့သို့မျှ ထိန်းချုပ်၍မရပေ...။

ထို့ကြောင့် ဒီဗွ သည် ရိုန်းဆာယာ ကိုယ်ပျောက်ကာ သွားခဲ့သည်။ ပန်းကေသီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ခဲ့သည်။

“ပန်းကေသီရယ်... ဒီမှာရောက်တုန်း နေပါဦးလား”

“နေလို့မရတော့ဘူး... မြို့စားမင်းက ခဏသွားတာဆိုတော့ မနက်ဖြန် သဘက်ခါလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်ချင်ရောက်မှာ”

“ဒါဆို... နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ကြာကြာလေးနေရမယ်နော်”

“အေးပါ”

၎င်းတို့ပြောစကားကို နားထောင်သောအခါ ပန်းကေသီမှာ နောက်တစ်နေ့၌ ပြန်တော့မည်ကို ဒီဗွ သိလိုက်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်လာခဲ့သည်။

“သူ... မနက်ဖြန် ပြန်မယ်ဆိုပါလား”

“ငါတော့ ဒုက္ခပဲ... ငါ့ဘာသာငါ နေ၊ နေတာအကောင်းသား... အခုတော့ ငါ့ဆီကို သူရောက်လာတာနဲ့ ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘူး”

ဒီဗွ ၏စိတ်ထဲတွင် ပန်းကေသီနောက်သို့ လိုက်လိုသည့်

စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေပြီ...။

ပန်းကေသီမှာ ဘာမျှမသိရှာပေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်

ပန်းကေသီသည် သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ကာ

မြင်းရထားလုံးဖြင့် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ဒီဗွ သည် မည်သို့မျှ မနေနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ပန်းကေသီရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ဒီဗွ ရောက်ချိန်တွင် ပန်းကေသီ၏မြင်းရထားမှာ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

ထို့ကြောင့် သိန်းငှက်အသွင်ဖြင့် တဟုန်ထိုးလိုက်လေသည်။ မကြာမီ မြင်းရထားကို မီလာခဲ့သည်။ သူသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ ဆင်းသက်ကာ လိပ်ပြာအသွင်ဖြင့် မြင်းရထားထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ မြင်းရထား၏နံရံတွင် တွယ်ကပ်ကာလိုက်လာခဲ့သည်။ နန်းကေသီကား မည်သို့မျှ မသိရှာပဲ မိမိအိမ်ဆီသို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၇)

“ပန်းကေသီ၏အမုန်းကျိန်စာ”

ပန်းကေသီသည် ပွေးရပ်ဌာနီ ဆူးရစ်ချောင်းရွာကလေး မှ ရုမ္မနာရမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ထိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မြို့စားမင်းစံအိမ်တော်၏ ဆင်ဝင်ပေါက်ဝ၌ မြင်းရထား ကိုရပ်လိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်တော်စောင့် အမျိုးသမီးတ လေးများက . . . ။

“အစ်မတော် . . . ပြန်လာပြီ”

“အစ်မတော် . . . နေကောင်းပါစ”

“အေး . . . နေကောင်းတယ်”

ဆိုယွန်းယျဉ်စာပေ

ဤသို့ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။
ဒိဗ္ဗ သည် စံအိမ်တော်အားကြည့်ရင်း . . . ။

“အေး . . . တယ်ကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးပါလား”

ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

ဒိဗ္ဗ ၏ဘဝတွင် ဤသို့သော ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး အ ဆောင်ဆောင် အခန်းများစွာရှိသည့် စံအိမ်တော်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ စံအိမ်တော်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်တော်စောင့် အမျိုးသမီးကလေးများက ပန်း ကေသီအား ကြိုဆိုပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗ ဘာလည်း ရိုန်းဆာယာအတတ်ဖြင့် ကိုယ်ပျောက်ကာ သူမနောက် မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ပန်းကေသီမှာ တောလမ်းတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါလာ ရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အင်္ကျီလုံချည်တို့၌ ဖုံမှုန့်များ ကပ်လာခဲ့ သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ငြီးစိစိဖြစ်နေသဖြင့် . . . ။

“အစ်မတော် . . . ရေချိုးဦးမယ်”

ဆိုယွန်းယျဉ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ပန်းကေသီ”

ပန်းကေသီ ရေချိုးရန်အတွက် အဆောင်အတွင်း၌ ပြုလုပ်ထားသော အုတ်ကန်ငယ်အတွင်း၌ စံအိမ်တော်အမျိုးသမီးလေးများက ရေပူရေအေးစပ်ကာ...

“အစ်မတော်... ရေချိုးရန်အသင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“ကောင်းလှပြီ”

ပန်းကေသီသည် ရေပူရေအေးကန်အတွင်းသို့ ရေချိုးဆင်းခဲ့သည်။

ဒီဗ္ဗ မှာ ထိုအခန်းအတွင်း၌ ရှိနေသဖြင့် မတွေ့ချင် မြင်ရက်သားဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ပန်းကေသီမှာ ရေချိုးခန်းအတွင်း မည်သူမျှ မရှိဟူသော အထင်ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးလေသည်။ ဒီဗ္ဗ မှာ မိန်းကလေးများနှင့် နီးစပ်စွာ မနေဖူးသဖြင့် ယခုတွေ့ရှိရသည်မှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ပန်းကေသီမှာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ သဘာဝ

အတိုင်း ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ် ဖွံဖြိုးသူဖြစ်ရာ အလွန်နီးကပ်စွာ မြင်နေရသော ဒီဗ္ဗ မှာ အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ဒီလိုမှန်သိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကေသီကို မရေ့ရအောင် ယူပါရဲ့... အခုတော့ သားနှစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေတာတောင် ဒီလောက်လှရက်နိုင်လွန်းတယ်”

ဒီဗ္ဗ မှာ ရင်တလုပ်လုပ်တုန်ရီလာသည်။ ပုထုဇဉ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တောကြီးအလယ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဒီဗ္ဗ အတွက် ပန်းကေသီ၏ ဆွဲဆောင်နိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ပြေပြစ်မှုမှာ သူ၏ဘဝင်နှလုံးကို ဆွဲယူလှုပ်ကိုင်သကဲ့သို့ ရှိချေသည်။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးလေးများက အမွှေးနံ့သာရည်များ သွေးပေးကာ တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျံပေးခဲ့သည်။ အမွှေးနံ့သာများကြောင့် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မွှေးကြိုင်သင်း

ပျံ့နေပါသည်။

ထို့နောက် လှပသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါ စံအိမ်တော်၏ အရှင်သခင်မလေးမှာ အလှတွင် အယဉ်ဆင့် ဆိုသကဲ့သို့ လွန်စွာ လှပတင့်တယ်နေပါသည်။

ယခင်က စေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ရသော ပန်းကေသီ၏မျက်နှာကလေးကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့သည်။

“လှလိုက်တဲ့ ပန်းကေသီရယ်... နတ်သမီးလေးတစ်ပါးအလံာ်တောင် ထင်မိတယ်”

လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းစွာ ဒီဗွ မှာ ပန်းကေသီနားမှ တဖမ်းမျှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ပန်းကေသီကို ငါ အရမ်းချစ်မိနေပြီ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

သူ၏အတွေးများ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စံအိမ်တော်မှ ထွက်လာကာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

သူသည် ပန်းကေသီ၏အလှကို အလုံးစုံမြင်ရသဖြင့် ကျွဲကြောင့်ဖြစ်သော တပ်မက်မှု၊ အမွှေးနံ့သာကြောင့်ဖြစ်သော အိပ်မက်မှုများကြောင့် စိတ်မငြိမ် လူမငြိမ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“သူနဲ့နီးစပ်အောင်... ငါ တစ်ခုခုတော့ ကြစည်မှပဲ”

ညနေခင်း လေပြေကလေး တိုက်ခတ်နေချိန်တွင် ဒီဗွသည် ပန်းကေသီနှင့် မည်သို့မည်ပုံ နီးစပ်ရမည်ကို တွေးတောနေမိသည်။

“ငါဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ပြုလုပ်နိုင်တဲ့အတတ်ပညာတို့ တတ်မြောက်တာပဲ... သူနဲ့နီးစပ်ချင်ရင် အလွယ်ကလေးပဲ၊ သူ့ယောက်ျား သီဟနန္ဒသူ အသွင် ပြောင်းလိုက်မယ်”

ဒီဗွ သည် ရမ္မက်စောကြောင့် မကြစည်သင့်သည့်အကြံတို့ ကြံစည်မိသည်။ ရသေ့ကြီးအိပ်မက်၌ ပြောကြားသော စကားနှင့် ကြေးနီပုရိတ်တွင်ပါသော အကြောင်းတရားများကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကာ မကောင်းမှုသောအမှုကို မပြုသင့်မှန်းသိလျက် သူ ကြံစည်ခဲ့လေပြီ...။

● ပိစ္ဆာတောင်ကြားမှ ဒေါ်မိဝါ

◆ = ၃၂

သူက ချက်ချင်းပင် မြို့စားကြီး သီဟနန္ဒသူအသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် စံအိမ်တော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ...။ ပန်းကေသီမှာ ရုတ်တရက် ရောက်လာသော မြို့စားမင်းကို တွေ့လိုက်သောအခါ အံ့သြစွာဖြင့်...။

“မောင်တော် တစ်ပါးတည်း ရောက်လာသည်မှာ ထူးဆန်းလှတိသည်”

ဤသို့ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင်...။

“မထူးဆန်းပါ နမတော်... မောင်တော်တို့တပ်တွေ ရမ္မာနာရမြို့ကို ပြန်ရောက်ပါပြီ... အရေးကိစ္စရှိ၍ မြို့ပြင်၌ ခေတ္တထားခဲ့ပြီး နမတော်လေးကို တွေ့ချင်လို့... မောင်တော် စံအိမ်တော်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဪ... မောင်တော်ရယ်... အကဲပိုလှပါတိ”

“နမတော်လေးရယ် မသွားမဖြစ်လို့ ခွဲသွားရပေမယ့် မောင်တော်မှာ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မခွဲနိုင်ပါဘူး... ဒါကြောင့်

အိုဖွန်းဆွန်စာပေ

◆ = ၃၃

အပြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့တာ”

“နမတော်လေးကလည်း မောင်တော်ကိုလွှမ်းနေတာပါ”

သီဟနန္ဒသူမှာ မိန်းမဖြစ်သူ ပန်းကေသီကို အချစ်ကြီး ချစ်မှန်းသိသဖြင့် သူမ ယုံမှားသံသယမဖြစ်ပဲ ခင်ပွန်းသည်ဟု ယုံမှတ်လိုက်သည်။

ထိုညတစ်ညတာ အချိန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ...။

အခန်းအတွင်း ငူငူကြီးထိုင်နေသော သီဟနန္ဒသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပန်းကေသီမှာ ရင်ထိတ်သွားကာ...။

“မောင်တော်... ဘာများအလို့မကျလို့ပါလိမ့်... နမ

လေးကို ပြောပြပါ”

“ဟင်း”

ဒီဗွ မှာ အယောင်ဆောင်တာ သူတစ်ပါး၏သားမယား ကို ပစ်မှားထားသူဖြစ်၍ တဟင်းဟင်းနှင့် မထွေးနိုင် မမြိုနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ ပစ်မှားခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်မှာတည်း

အိုဖွန်းဆွန်စာပေ

မြို့စားမင်းလာလျှင် မူးပေါ်သလို ပေါ်ပေမည်။

သည်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောမှတော်ပေမည်ဟု
စိတ်ဆိုးဖြတ်ကာ...။

“နမတော်လေး... မောင်တော်ပြောမယ့်စကားကို အေး
ချာစွာ နားထောင်ပါလော့”

“ကောင်းပါပြီ... နားထောင်နေပါမည်”

ပန်းကေသီက ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ
သူပြောမည်စကားကို ငုံ့လင့်နေခဲ့သည်။

“မောင်တော်... အမှန်စကားကိုပြောဆိုပါမယ်...
တကယ်တော့ ဇဲမောင်တော်ဟာ မင်းရဲ့မောင်တော်အစစ် သီဟ
နန္ဒသူ မဟုတ်ပါ”

“မောင်တော်... ဤကိစ္စဟာ ကြည်စားရမယ့်ကိစ္စ
မဟုတ်ပါ”

“ကြည်စား စ,နောက်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ”

“မောင်တော် ဒီရုပ်သည်ရည်ဟာ နမတော် မျက်နှာ

မမှားပါ... မောင်တော် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်မှန်း သိပါသည်”

“မဟုတ်ပုံပါ... မောင်တော်ဟာ သီဟနန္ဒသူအဖြစ်
ဟန်ဆောင်လာသူပါ”

“ဒါဆိုရင်... ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ဒိဗ္ဗ ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒိဗ္ဗ အသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

“အလို... ရှင်... အရိုင်းအစိုင်း ဒိဗ္ဗ ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဟန်ဆောင်ရတာလဲ”

“မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ပါ”

“မကြာအပ် မစည်အပ်... ကျွန်မမှာ ကာမပိုင်ခင်ပွန်း
မရှိရက် ရှင်ဟာ မောင်တော်ဟန်ဆောင်ပြီး ကာမကိုခိုးယူသွား
ခဲ့တယ်... ဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်
ဆယ် ရောသလား”

“ဖြစ်ဒဏ်ခတ်မယ်ဆိုတာ သိပါသည်... သို့ဖြစ်မယ်

ပန်းကေသီကို တောထဲမှာတွေ့လိုက်ရကတည်းက ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ပဲ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး... ဒီလောက် အစောင့်အကြပ်တွေရှိတဲ့ကြားထဲက ရှင် ဘယ်လိုဝင်လာသလဲ”

“ငါဟာ... ရှပ်ပြောင်းရှပ်လွှဲအတတ် ရှိန်းဆာယာကိုယ် ပျောက်အတတ်ကို စာတ်သည့်အတွက် ပန်းကေသီရဲ့စံအိမ်တော် ကို အလွယ်တကူဝင်ရောက်နိုင်ပြီ... မြို့စားမင်းအသွင် ပြု လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်”

“ဒါဆိုလျှင်... ရှင်ဟာ ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာ တတ်ကျွမ်း ခဲ့သပေါ့”

“မှန်ပါသည်”

“ဂန္ဓာရီသမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်း အောင်ကျင့်ကြံကြိုးစားရသလို တစ်ပါးသူ၏ အကျိုးကိုလည်း မပျက်စီးရပေ။ ယခုမူကား အသင်ဟာ ကျွန်မကိုပစ်မှားခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ကျွန်မရဲ့သားရဲ့ ဓားချက်ခွဲသေပါစေ”

“ပန်းကေသီ... ဤသို့သော ကျိန်စာမျိုး မဆိုပါလင့်၊ ကျုပ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာကား အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်သည့်အ တွက် သင့်ယောက်ျား၊ သင့်သားဟာ ကျုပ်ကို မသတ်နိုင်၊ အကယ်၍ သူတို့ ကျုပ်အား တိုက်ခိုက်ပါက သူတို့သာလျှင် အကျိုးပျက်စီးကာ သေပွဲဝင်လတ္တံ့”

“အသင် မည်ကဲ့သို့ဆိုစေ... သစ္စာပျက်ယွင်းသူ၏ နောက်ဆုံးရလဒ်ကား သစ္စာရှိသူ၏ ကျိန်ဆိုသည့် ကျိန်စာအ တိုင်း ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စံနန်းတော်မှ အသင် သွက်ခွာသွားလော့”

“ပန်းကေသီက နှင်မှတော့ ကျုပ်သွားပါမည်... ကျုပ် နောက်ဆုံးစကားတစ်ခု ပြောခဲ့မည်။ ကျုပ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်း က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့။ ပန်းကေသီတစ်ယောက်ကို သာ ချစ်ခဲ့သည်။ ကျုပ် အသက်သေဆုံးသည့်အထိ မင်းမှတစ် ခါး အခြားမိန်းကလေးကို မချစ်ပါ။ မင်းကိုသာလျှင် စွဲမြဲစွာ ချစ်သိသည်။ ဤအကြောင်းကို မင်းသိလျှင် ကျုပ် ကျေနပ်ပြီ”

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဝံအိမ်တော်မှ ဒိဗ္ဗ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ပန်းကေသီမှာ အိပ်ရာပေါ်၌ မျက်နှာမှောက်ကာ တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးခဲ့သည်။

“ငါဟာ... အမှန်အမှားကို မဝေခွဲနိုင်အောင် ကာမမှားယွင်းခဲ့ပြီ... ငါ့ရဲ့မောင်တော်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ... သည်ကိစ္စမှာ မည်သူမျှ မသိသော်လည်း သစ္စာတရားကသိပေမည်။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်၍ အသက်ရှင်ခြင်းထက် ဖွင့်ဟပြောဆိုဝန်ခံခြင်းကား သင့်ပေမည်”

ထိုသို့ငိုကြွေးရင်းနှင့် အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နှလုံးသား၌ တမြေ့မြေ့လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ မောင်တော်အား သည်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပန်းကေသီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖွိုင်တွေ့ကာ ငေးမောနေသည်။ အိမ်တော်ထိန်း အမျိုးသမီးများကလည်း ပန်းကေသီ၏ ပြောင်းလဲသွားသည့်ပုံစံကြောင့် အံ့ဩကာနေမိသည်။

ထိုနှစ်နေ့...။

အိုဖွန်းယုဉ်စာပေ

ရမ္မာနာရမြို့စားကြီး သီဟနန္ဒသူနှင့် သားတော်ရာဟုတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးမှာ ပန်းကေသီအား ချစ်လွန်းလှသည့်အတွက် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်...။

“နမတော်... ပန်းကေသီ”

“မောင်တော်”

ပန်းကေသီအား လွမ်းဆွတ်လှစွာဖြင့် အပြေးကလေးဖက်လိုက်သည်။

“နမတော်ကို လွမ်းလိုက်တာ”

“နမတော်လည်း ဒီလိုပါပဲ မောင်တော်ရယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ပန်းကေသီမှာ အဖြစ်ဆိုးကိုတွေ့မိကာ ချက်ချည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

“နမတော်... ဘာဖြစ်လို့မျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“မောင်တော့်ကိုလွမ်းလို့ပါ”

ကျမျက်ရည် ထွေထွေစီးပေမယ့် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းနေသလို ဖြစ်နေမည်စိုးသဖြင့် လွမ်းလို့ပါဟုလော

အိုဖွန်းယုဉ်စာပေ

စကားဖြင့် ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

“ဪ... နှမတော်ကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ... တိတ်ပါ”

အကြောင်းမသိသူ မြို့စားကြီးမှာ ပန်းကေသီအား ချောမော့လိုက်သည်။ ပန်းကေသီမှာ မြို့စားကြီးအား အဖြစ်မှန်ကို ပြောရန် အချိန်ကောင်းကို စောင့်နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်...။

မြို့စားကြီးမှာ အိမ်တော်တွင် နားနေခိုက်...။

“မောင်တော်ကို နှမတော် ပြောစရာရှိပါတယ်”

“ဘာများတောင်းဆိုချင်လို့လဲ နှမတော်”

“တောင်းဆိုစရာမရှိပါ မောင်တော်... အပြစ်တစ်ခုကို ဝန်ခံချင်လို့ပါ”

“ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ ချစ်ဇနီးမှာ ဘာအပြစ်များ ရှိနိုင်မှာလဲ”

“အဲမှန်တကယ်ပင် အပြစ်ပြုမိပါသည်”

“ဘာအပြစ်ဖြစ်ဖြစ်... မောင်တော် ခွင့်လွှတ်သည်”

“မောင်တော်... နှမတော် ပြောမည့်စကားမှာ လွန်စွာ

ထူးဆန်းလွန်းသည့်အတွက် ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပေးပါ”

“ပြောပါ နှမတော်”

သည်တွင် ပန်းကေသီမှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို မျက်စည်များနှင့် ပြောကြားလိုက်သည်။

“တောက်” မြို့စားမင်းသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်ကာ

ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ငါလိုမြို့စားမင်းရဲ့ ချစ်မယားကိုတောင် ဒီလိုစော်ကား

မော်ကား ပြုရဲသလား”

“ဒီကောင်ကို အရှင်မထားဘူး... သူနေတဲ့တောကြီး

တစ်ခုလုံးကို မွေ့နှောက်ပြီး သတ်ပစ်မယ်”

“မောင်တော်... သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့အတတ်ပညာ တတ်

ကျွမ်းသူဖြစ်လို့ မောင်တော်ကို ရန်ပြုမှာဆိုးလှပါတယ်”

“မဆိုးရိမ်လင့် နှမတော်... ကိုယ့်ကိုစော်ကားသူအား

တန်ပြန်တန်ပြန်ရန် သတ္တိရှိရမည်။ သေသည်နှင့်သည်ကား အမေမဟူ”

“မောင်တော်... နှမတော်ဟာ သစ္စာတရားကို ဖြတ်နိမ့်သူဖြစ်၍ အမှန်တရားကို ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် သို့ပေမယ့် နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ချိန်ဆတော်မူပါ”

“နှမတော် ပန်းကေသီရယ်... မောင်တော်ဟာ ဒေါသအမျက်ထွက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သည်ကိစ္စထဲမှာ နှမတော်ရဲ့အမှား မရှိပါ။ နှမတော်ရဲ့သစ္စာကို ယုံကြည်သူဖြစ်၍ နှမတော် မည်သို့မျှ စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ကြောင့်ကျူးခြင်းမဖြစ်ပါနှင့်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်တော်... သစ္စာမပျက်ယွင်းသော်လည်း နှမတော်ရဲ့မေတ္တာပန်း နှမ်းခွဲရပါပြီ”

ပန်းကေသီမှာ ပြောပြောဆိုဆို ရှိုက်ကြီးတငင် ဝိုကျွတ်ခဲ့သည်။

“နှမတော်ရယ်... ပင်ပန်းလှပါဘိ... တိတ်ပါတော့”

ကွယ်”

မြို့စားကြီးမှာ နှလုံးမသာယာရှိစွာဖြင့် စံနေတော်မူခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အလင်းသို့ရောက်ချိန်တွင်...။

အိပ်ခန်းဆောင်အတွင်း၌ အဖြူရောင်ပဝါရည်ကြီးအား ကြီးသဖွယ်အသုံးပြုကာ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးနေသည့် ပန်းကေသီကိုတွေ့လိုက်ရာ...။

“အမလေး... ပန်းကေသီ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါလိမ့်”

“ရက်စက်လိုက်တာ နှမတော်ရယ်... မောင်တော်ဟာ နှမတော်ကို ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ခွင့်လွှတ်တဲ့သူပါ”

“ဘာလို့များ... လူ့ဘဝကထွက်ခွာသွားရပါလိမ့် နှမတော်ရယ်”

စံအိမ်တော်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးကတော် ပန်းကေသီမှာ အိပ်ခန်းထဲတွင် ဆွဲကြိုးချကာ အသက်ဆုံးစီရင်သွားခဲ့ပြီ...။ အိမ်တော်ထိန်မှ အိမ်

www.burmeseclassic.com

တော်အမျိုးသမီးအားလုံးက အံ့ဩနေခဲ့သည်။

“မြို့စားကြီးကတော်ဟာ ဘယ်မှာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့ သတ်သေရပါလိမ့်”

မည်သူတွေက အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြသော်လည်း အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့သူ ပန်းကေသီ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် မြို့စားကြီးမှာ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အရူးကြီးတစ်ယောက်လို စိတ်ထွေပြားကာ ပန်းကေသီ ကို တမ်းတမဆုံးအောင် ရှိနေခဲ့သည်။

“ပန်းကေသီရယ်... မင်းအပေါ်မှာ မောင်တော်ဟာ နမ်းစေ့တစ်စေ့လောက်တောင် အချစ်မလျှော့ခဲ့ပါဘူး... အမှန် တရားကိုဝန်ခံပြီးမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ သတ်သေရတာလဲ”

“မင်းမရှိရင်... မောင်တော် ဘယ်လိုပျော်အောင်နေမ ခလဲ”

“မင်းပြန်လာလှည့်ပါ”
နေ့စဉ်နေ့တိုး တမ်းတကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် နန်းကေသီအား ကောင်းမွန်စွာ သင်္ကြိုဟ်ပြီးနောက် သူ၏ဒေါသများမှာ ဒိဗ္ဗ အပေါ်တွင် မထိန်းနိုင်အောင် ပေါက်ကွဲ ခဲ့လေသည်။

“ငါတို့မိသားစုလေးဟာ... အလွန်အေးချမ်းစွာနေ ခဲ့တာ... ဒိဗ္ဗ ဆိုတဲ့အကောင် နောင်ယုက်လို့ အခုတော့ ငါတို့ မိသားစုလေး ပြိုကွဲခဲ့ပြီ”

“ဒင်းဟာ တရားခံပဲ... ဒီတော့ ဒင်းကို အပြတ်ရှင်း ရမယ်”

မြို့စားကြီး သီဟနန္ဒသူမှာ သောကမီး တဖျပ်ဖျပ်လောင် မြိုက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သား သား ချခဲ့သည်။

“ဒိဗ္ဗ ဆိုတဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့အကောင်ကို အသေ တိုက်မယ်”

ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သားကြီးရာဟုနှင့် သားငယ် ကာလုအား ပန်းကေသီ သတ်သေချခင်းအကြောင်းရင်းကို ပြော

ပြခဲ့သည်။

သားနှစ်ယောက်လုံးမှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မိခင်၏အဖြစ်ဆိုးကို ရင်နာနာနှင့် နားထောင်ခဲ့လေသည်။

“တောက်”

“ဒီလောက်လူမဆန်တဲ့အကောင်ကို သားရဲ့လက်နဲ့ ရေမှုန်းပစ်မယ်”

သားကြီးရာဟုက အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မချေပြောလိုက်သည်။ သားငယ် ကာလုမှာ...။

“ဒီလူ့ကို သားကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”

“ကဲ သားတို့... ဒီကိစ္စမှာ သားတော်ကြီးရာဟုနဲ့ ဖခင်တို့ တပ်စိပ်တစ်စိပ်နဲ့ သွားပြီးတိုက်မယ်... သားငယ်က ဖခင်ကိုယ်စား ဒီရမ္မာနာရမြို့မှာ နေရစ်ခဲ့ပေတော့”

မြို့စားကြီး၏စကားကို နားထောင်ကာ မောင်ကာလုက နမ္မာနာရမြို့၌ နေရစ်ခဲ့သည်။ မြို့စားကြီး သီဟနန္ဒသူနှင့် သားမောင်ရာဟုတို့မှာ တပ်စိပ်တစ်စိပ်နှင့် ဒိဗ္ဗ နေထိုင်ရာ တောအုပ်

အတွင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“လူမဆန်တဲ့ ဒိဗ္ဗ ရေ... မင်းရဲ့အသက်ကိုယူဖို့ ငါလာခဲ့ပြီ”

မြို့စားကြီးမှာ သေဆုံးသွားသည့် ပန်းကေသီ၏မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ကာ ဒိဗ္ဗ အား ရက်ရက်စက်စက် ချွေမှုန်းရန် ဒေါသဖြင့် ကြိမ်းငါးခဲ့လေသည်။ သူတို့တပ်စိပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း တောအုပ်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒိဗ္ဗ မှာ တောအုပ်ထဲတွင်နေသော်လည်း တစ်နေ့တွင် ဤပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။ သူသည် သစ်ပင်ထက်မှနေ၍ မြို့စားကြီးအလာကို နေ့စဉ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အမှောင်ထဲကရန်သူက အလင်းမှလာသူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အရင်သိရသည်ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ဒိဗ္ဗ က အရင်ဆုံး သူတို့တပ်စိပ်ကို တွေ့ခဲ့သည်။

“ဟင်... သူတို့ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လာနေပြီ”

“ငါ့အသက်ကိုကာကွယ်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်”

“မြို့စားကြီးက ငါ့ကိုအထင်သေးတယ်နဲ့တူတယ်... ”

တပ်စိမ်းတပ်စိမ်းလောက်နဲ့လာနေပြီ... ဒီတပ်စိမ်းတပ်စိမ်းလောက်

တော့ ငါက မမှုဘူး... ငါ့အကြောင်းကိုသိရအောင်ပြမယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားကာ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်ကို ပြင်ဆင်လိုက်

သည်။ မြို့စားကြီးနှင့်တပ်စိမ်းကား...။

တဖြည်းဖြည်း တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အင်း... အင်းတို့တော့ တောအုပ်ထဲဝင်လာပြီ၊ ငါနေ

တဲ့ကျောက်ဂူကို ရောက်အောင် များခေါ်သွားမယ်”

ထိုသို့စိတ်ကူးကာ တောစပ်၌ မုဆိုးတစ်ဦးအသွင် ပြောင်း

လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မြို့စားကြီးက...။

“မုဆိုးကြီး... ဒီတောကြီးထဲမှာ ဒီဗွ ဆိုတဲ့လူတစ်

ယောက်နေတဲ့နေရာ သိပါသလား”

“ဒီဗွ လား... အဲဒီလူက အလွန်ကြောက်စရာကောင်း

တဲ့သူပဲ... သူ့ကို တော်ရုံစာန်ရုံ ဘယ်သူမှ မဖမ်းနိုင်ဘူး... ”

အလွန်အင်အားကြီးတယ်... တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အမွှေးတွေ နဲ့”

“အင်အားကြီးတာ မကြီးတာ အသာထား... သူတယ် နားမှာနေတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ဒီကတည့်တည့်သွားရင် တောနက်ထဲအဝင်မှာ ကျောက် ဂူတစ်ခုရှိလိမ့်မယ်... အဲဒီကျောက်ဂူမှာ ဒီဗွ ဆိုတဲ့သူနေတယ်”

“ဒီလိုလမ်းညွှန်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

မုဆိုးကြီးကပြုံးပြီး ချုံပတ်အတွင်းသို့ဝင်ကာ ပျောက် တွယ်သွားခဲ့သည်။ ဒီဗွ ကား... မူလရပ်သွင်ဖြင့် ကျောက်ဂူဝ ချဉ် မတ်တပ်ရပ်ကာ စောင့်နေခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးမှာ မုဆိုးညွှန်ပြသည့် တောလမ်းအတိုင်း စာခဲရာ မကြာမီ ကျောက်ဂူဝအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ...။ ဆံပန်စုတ်ဖွား မုတ်ဆိတ်မွှေးထူလပျစ်နှင့် အမွှေးအချို

www.burmeseclassic.com

များ ရှုပ်ထွေးနေသော မသတိစရာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်ပုံကိုမြင်ကတည်းက ထိုသူမှာ ဒိဗ္ဗ ဖြစ်မည်ဟုထင်ကာ...။

“ဒိဗ္ဗ ဆိုတာ... မင်းလား!”

ကျားဟိန်းသည့်အသံကဲ့သို့ အားမာန်အပြည့်နှင့်မေးလိုက်ရာ...။

“ဒိဗ္ဗ ဆိုတာကျုပ်ပဲ... မြို့စားကြီး တစ်နေ့မှာရောက်လာမယ်မှန်းသိလို့ ကျုပ်စောင့်နေခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်... ခိုက်ရိုင်းယုတ်မာတဲ့သူကို ဆုံးမဖို့ ငါလာခဲ့တာ”

“သိပ်လည်းအပြောမကြီးပါနဲ့ မြို့စားကြီးရယ်... ဖြိုင်ပွဲဆိုတာ ဖြိုင်ကြည့်မှ ဘယ်သူ့အနိုင်ရမယ်ဆိုတာ အဖြေပေါ်မိလိမ့်မယ်”

“မင်းလိုကျေးတောသား အရိုင်းအနှိုင်းက ငါ့လို မြို့စား

ကြီးကို ဒီလိုပြောတဲ့သလား... မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုအတွက် သွေးကြွေးဆပ်ပေတော့”

ထိုသို့ပြောကာ ဓားအိမ်မှ ဓားကိုထုတ်ကာ ရွယ်လိုက်သည်။ သည်နောက် စစ်သည်တော်တစ်ဦးထံမှ ဓားကို ဒိဗ္ဗ ဆီသို့ လှမ်းပြီးပစ်ပေးလိုက်ကာ...။

“မင်းလိုတောတွင်းသား အရိုင်းအနှိုင်းကို ဓားမိုးပြီး အနိုင်မယူလိုဘူး... ရာဇဝင်မှာလည်း ဒီလိုမျိုးနဲ့ အနိုင်ယူသွားတယ်လို့ စာတင်မခံနိုင်ဘူး... ဒီဓားကိုယူပြီး ငါ့ရဲ့ဓားချက်ကို နှိပ်လော”

မြို့စားကြီးက ဒိဗ္ဗ အား ဤသို့ပြောကြားလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးဟာ လက်နက်မဲ့သူကို လက်နက်နဲ့အနိုင်ယူဘူးဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းစိတ်ထားရှိတဲ့အတွက် လေးစားထိုက်ခဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ”

“စကားကိုအချိန်ကုန်အောင် မပြောပါနဲ့... ခုချက်ချင်း ခံပါတဲ့”

၉၂၂ ဝိညာဏင်္ဂြာယု ဒေါဝါ

၉၂၂

“ခေတ္တစောင့်ပါ မြို့စားကြီး... အသင်ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိ နဲ့ပြည်စုံတဲ့ သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်... ဒါ့ကြောင့် သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးကို နှိပ်စားရမဖြစ်စေချင်လို့ သတိပေးပါရစေ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထက် စွမ်းရည်ပိုကြီးတဲ့အတွက် ကျုပ်နဲ့မယှဉ် ဖြိုင်ပါနဲ့... ခင်ဗျား မတိုက်ပဲပြန်ထွက်သွားရင် အသက်ချမ်းသာရာရပေမယ်”

“မခြိမ်းခြောက်နဲ့ ဒိဗ္ဗ... ငါ့ဓားချက်လာပြီ... ရှောင်လော”

မြို့စားကြီးမှာ ကြာရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းမနေတော့မိ ဓားနှင့်လှမ်းခုတ်လိုက်ရာ ဒိဗ္ဗက အသာအယာ တိမ်းရှောင်လိုက် သဖြင့် ဓားချက်လွဲသွားခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးမှာ ပန်းကေသီအား ဖော်ကားသွားသည်ကို အမှတ်ရကာ ဒိဗ္ဗကို သည်းသည်းမည်းမည်း ဝင်ခုတ်ခဲ့သည်။

“ချလွမ်း”

အိုယွန်းယွန်စာပေ

“ချလွမ်း”

“ချလွမ်း”

မြို့စားကြီး၏ဓားချက်ကို ဒိဗ္ဗက လျှင်မြန်သောအဟုန် နှင့် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြို့စားကြီး၏ဓားချက်ကို လျှင်မြန်စွာ ရှောင်နေသည့်အတွက် သားဖြစ်သူ ရာဟုမှာ လွန်စွာ ဒေါသ ဖြစ်ကာ...။

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”ဟု ဆိုကာ ရှောင်သည့် ဘက်သို့လိုက်၍ ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

ဒိဗ္ဗမှာ ဓားနှစ်လက်ကြား၌ညှပ်ကာ လက်မောင်းတွင် ထိရသွားပြီး သွေးများ ဖြာကနဲ ထွက်လာသည်။ ရာဟုလည်း အားတက်သွားကာ ထပ်မံခုတ်ပိုင်းချိန်တွင်...။

ဒိဗ္ဗမှာ...။

“ငါဟာ ဒီအတိုင်းတိုက်ခိုက်နေရင် ဓားစွမ်းထက်တဲ့ သားအဖကြားမှာ ဖိစိန်ကြော့သွားလိမ့်မယ်... ဒီတော့ ငါ့ရဲကိုယ် ပျောက်ပညာကို သုံးမှဖြစ်မယ်”

အိုယွန်းယွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဤသို့တွေးတောကာ သားအဖနှစ်ဦးကြားတွင် ကိုယ်
ရောင်ဖျောက်လိုက်ရာ...။

“ဒီဗွ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မြိုးကနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် သားအဖနှစ်ဦးစလုံး
ဒီဗွ ကိုရှာခဲ့သည်။ သည်တွင် ဓားတစ်ချောင်းမှာ ရုတ်တရက်
ပေါ်လာပြီး...။

ကိုရာဟုခေါ်လည်ပင်းကို စိုက်သွားကာ မြေပြင်သို့ လဲကျ
သွားခဲ့သည်။

“သား... သားလေး .ရဟု”

လည်းပင်းမှသွေးများ စီးကျနေသည့်အတွက် သား
ကိုရာဟုကို လှမ်းဖက်ကာ သွေးများကို သုတ်ပေးရင်း...။

“သားလေး... အားတင်းထား... မြို့ပေါ်မှာ ဆရာ
ကောင်းတွေနဲ့ကုပေးမယ်”

“ဖခင်... သားကိုမစိုးရိမ်လင့်... ဒီဗွ ကိုနိုင်အောင်
တိုက်ပြီး အမိရဲ့သွေးကြေးကိုဆပ်ပါ”

အိုဖွန်းဖျဉ်စာပေ

“ကောင်းပြီ... သားလေးရဟု”

မြို့စားကြီးလည်း သတိရသွားကာ ကိုရာဟုကို မြေပြင်
ဝယ်ချရင်း ဓားကို အဆင်သင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေ
ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဓားပျံတစ်လက်သည် ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲကျလာ
သဖြင့် ခုခံသော ဓားချက်ဖြင့် ပက်လိုက်ရာ ဓားမှာ လွင့်စင်
သွားခဲ့သည်။

မကြာမီ ဓားချက်များက မမျှော်လင့်သောနေရာများမှ
ဝင်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် အစွမ်းကုန် ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

သည်တွင်... ပန်းကေသီ ပြောခဲ့သည့်စကားများကို
သတိရမိသည်။

“မောင်တော်... သူ့မှာထူးခြားတဲ့အတတ်ပညာ တတ်
ကျွမ်းသူဖြစ်လို့ မောင်တော်ကို ရန်ပြုမှာစိုးလှပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူ့မှာထူးခြားတဲ့ အတတ်ပညာရှိတယ်
ဆိုတာ တကယ်ပဲ ငါ မျက်စေ့နဲ့တပ်အပ်မြင်ချပြီ... ဒီတော့
ငါ့တစ်ယောက်တည်းတိုက်လို့ မနိုင်နိုင်ဘူး... ငါ့တစ်စိပ်ပါတိုက်

အိုဖွန်းဖျဉ်စာပေ

မှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့တွေးတောကာ...။

“တစ်စိတ်များ ဝင်တိုက်လော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တစ်သားများမှာ မည်သည့်တက်
က လာမည်မှန်းမသိသည့် ရန်သူကို ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် တိုက်ခွဲ
ဝင်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ပြင်းထန်သည့် ဓားချက်မှာ မြို့စားကြီး၏ ဘယ်
ဘက်နံရိုးကြားသို့ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“အား”

အော်သံမဆုံးမီ နောက်ထပ် ဓားချက်တစ်ခုမှာ ည
ဘက်ရင်အုံသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

“အား”

မြို့စားကြီးမှာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒုဏ်ရာများစွာ
ရရှိခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ခြေပြင်ပေါ်တွင်
လဲကျသွားသည်။ သည်တွင်... ကျောက်ဂူထက်၌ ဒီဗွ တာ

ယောက် ဘွားကန် ပေါ်လာပြီး...။

“အသက်ဘေးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့အတွက် မတတ်သာလို့
ခုခံရတာပါ... အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ် ဒီကျောက်ဂူက စွန့်ခွာ
သွားပါပြီ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အရိပ်သဏ္ဍာန် အသွင်ပြောင်း
ကာ ကောင်းကင်သို့တက်သွားရင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

“သားလေးရာဟု... သားလေးရာဟု”

ကိုရာဟုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လည်ပင်းတွင် ဓား
ချက်ထိကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးမှာလည်း ဒုဏ်ရာ
များစွာ ရရှိခဲ့သည်။ တစ်သားတစ်ချို့လည်း ထိုနေရာတွင် ကျဆုံး
ခဲ့လေသည်။

ကျန်ရစ်သော တစ်သားအချို့မှ မြို့စားကြီးနှင့် သား
တော်ကိုနာဟု၏အလောင်းကို ထမ်းကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရမ္မာနာရမြို့တွင်းသို့အရောက်တွင် ခြေမြန်တော်တော်ကြီး
မှ လျှောက်ထားသဖြင့် ဖခင်ကြီးထံသို့ မောင်ကာလုမူအပြေး

လာခဲ့သည်။

“ဖခင် မည်သို့ဖြစ်ရသနည်း”

“ဒီဗွ ကား အစွမ်းထက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငါ့ထက် စွမ်းရည်သာသဖြင့် ဒီဖွဲမှာ ငါ ရှုံးနိုင်ခဲ့ရပြီ... သားတော်ရာဟု လည်း သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖခင်ရယ်... နောင်တော်ဟာ ဘာ မဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အသက်စွန့်ရတာ မတန်ပါ အဘ”

“သားကာလုဖခင်လည်း သူ့ရဲ့စားချက်ကြောင့် ဒီလောကက မကြာမီ ထွက်ခွာရပေတော့မယ်”

“ဖခင်စကား များများမဆိုပါလင့်... အခုပင် သမားတော်ကြီး ကြွလာပြီး အဖကို ကုသပေးပါမည်... အားတင်းထားပါဈေ့”

“သား ကာလု... ဖခင် မနေရတော့ပြီ... ဖခင် မသေမီ အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တစ်ခုကို သားအား အပ်နှင်းအံ့”

“မှန်ပါ ဖခင်”

“သားဟာ ဒီ ရမ္မာနာရမြို့ကြီးကို ဖခင်ကိုယ်စား မြို့စားအဖြစ် ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ပါ... ပြီးလျှင် မိခင်ကိုယ်စား ဒီဗွ ကို လက်စားချေရန် တာဝန်အပြည့်အဝ ပေးလိုက်မည်... သားလုက်နာပါတော့”

“မှန်ပါ ဖခင်”

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးသည် အမောဖောက်လာသဖြင့် ဇာန်ကာလု၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားတင်းကာ စကားများကို ဆက်၍ပြောကြားခဲ့သည်။

“သား ကာလု... ဒီဗွ ဆိုတဲ့သူဟာ နာနာရုပ်ပညာရပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်တဲ့အတွက် သူ့ကိုချက်ချင်းအနိုင်ရဖို့ မလွယ်ပါ... ဖခင်ပင်လျှင် သူ့ကိုအထင်သေးလို့ ယခုလိုဖြစ်ရပြီ... သူ့ကိုအနိုင်ယူလိုပါက ချက်ချင်းရင်ဆိုင်ပဲ သူ့ကိုနိုင်မယ့် ပညာရပ်ကို ပြည့်ဝအောင်သင်ကြားပြီး ဥပါယ်တံမျဉ်းသုံးကာ အနိုင်ယူလော့”

“အဘ စိတ်ချပါလော့... အဘပေးတဲ့တာဝန်ကို သာ ကျေပြန်အောင် ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်... အဘပြောသလို ပညာ ရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်အောင်သင်ပြီးမှ ဒိဗ္ဗ ကိုသတ်ပြီး အံ့ အတွက် သွေးကြေးကိုဆပ်ပါမည်ဟု အဖကို ကတိပေးပါသည်။

ထိုသို့ ရဲရဲတောက်စကားများဖြင့် ဖခင်ကြီးအား ကတိ ပေးနေစဉ် မောင်ကာလုအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မြို့စားကြီး လက်များက ပြေလျော့ကာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီ...။

“အဘရယ်... သမားတော်ကြီးလာအောင်တောင် စောင့်တော့ပဲ တမလွန်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီလား”

မောင်ကာလုသည် အသက်ကင်းမွဲနေသော ဖခင်ကြီး အလောင်းကိုဖက်ကာ ဝိုကျွေးခဲ့သည်။

ယခုတော့...။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ခံစားခဲ့ရသော မြို့စားကြီးမိသား တစ်ခုလုံး ပြိုကွဲခဲ့ပြီ။ အားလုံး လေးယောက်ရှိသည့်အနက် သုံးယောက်မှာ သေပွဲဝင်ခဲ့ပြီ။ မောင်ကာလုတစ်ယောက်သာ

ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မိသားစုကို လွှမ်းမိုးဆွတ်တမ်းတ ကြောကွဲဝမ်းနည်းမှု များကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဒိဗ္ဗ... ဒိဗ္ဗ... မင်းနဲ့ငါ ကန္တာကြေတာတောင် ဥဒါန်း မကြေဘူးဟေ့” ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က မောင်ကာလုမှာ အသက်တစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ခန့်သာ ရှိသေးသည့်အတွက် မြို့စားကြီးဟူသည့် ကြီးလေးသော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း တစ်ဖက်တွင် ဓားခုတ်လုံထိုးအတတ် ပညာရပ်နှင့် ဓားသိုင်းတုတ်သိုင်း အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများကို သင်ကြားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၈)

“လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ကျော့ရူပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဒီဗု မှာ မြို့စားကြီးနှင့်ပြိုင်ရာမှ ကျောက်
ဂူ၌မနေတော့ပဲ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသလို အရပ်
တကာ လှည့်လည်ခဲ့သည်။

ရောက်လေရာနေရာများတွင် စားဝတ်နေရေးအတွက်
ပစ္စည်းလက်အတတ်၊ မျက်လှည့်အတတ်ပညာများကို အသုံးပြု၍
ပစ္စည်းလက်လှည့်ဆရာကြီးအဖြစ် မျက်လှည့်ပြကာ စားသောက်
နေထိုင်ခဲ့သည်။

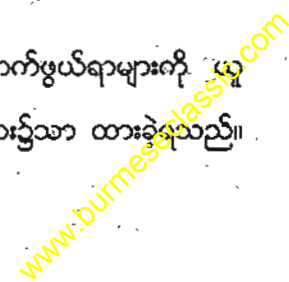
ထို့နောက် ထိုပညာသင်ကြားလိုသည့်သူများ ရောက်ရှိ
လာကာ တပည့်ခံခဲ့ကြသည်။ ထိုတပည့်များအား ပစ္စည်းလက်အ

တတ်၊ လက်လှည့်မျက်လှည့်အတတ်ပညာများကို သင်ကြားခဲ့
သည့် ဆရာကြီးအဖြစ် ဘွဲ့ခံကာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုဒေသအနီးတစ်ဝိုက်ရှိရွာများမှ ၎င်း၏တပည့်တပန်း
များက မသိနားမလည်သော ရွာသူရွာသားများအား မှော်ဆရာ
ယောင်ယောင် စုန်းယောင်ယောင် အမည်ခံ၍ လက်လှည့်မျက်
လှည့် အတတ်ပညာပြသကာ လိမ်လည်စားသောက်နေခဲ့သည်။
၎င်း၏တပည့်များက လိမ်လည်၍ရသည့် အစားအစာများကို
ဆရာကြီးဒီဗု အား လာရောက်ပေးလှူ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။

ဒီဗု သည် မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြားအလွန်ရှိ ကျယ်ဝန်း
သော ရေပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း
၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သည်။ ထိုကျွန်းသို့ မည်သူမျှ လာ
ရောက်ခွင့်မရှိပေ။ ထိုကျွန်းကို “တစ်ကျွန်းစံ”ဟု အမည်ပေး
ထားသည်။

တပည့်တပန်းများက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူ
ဆောင်လာလျှင် မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြား၌သာ ထားခဲ့ရသည်။

၉ မိစ္ဆာထောင်ကြားမှ ဒေါ်မဲဝါ

၂၀၄

ဒိဗ္ဗကံ ထိုအစားအစာများကို လာရောက်ယူငင်ပြီး တစ်ကျွန်းစံဆီသို့ ဖြန့်သွားခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗသည် အဆင့်မြင့် ဆရာကြီးဘဝကိုခံယူကာ တပည့်အပေါင်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုတပည့်များအနက် ငါးဖွန်းရွာတွင် နေထိုင်သည့် ဒေါ်မဲဝါကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးမှာ နဂိုကပင် အသားမည်းပြီး အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှသည်။ ထို့အပြင် စကားပြောရာတွင် အပေါက်ဆိုးသဖြင့် သူမကို လူအများက ရွံ့မုန်းကြသည်။

ဒေါ်မဲဝါကြီးက လူများ၏ အမုန်းကိုခံရသဖြင့် ထိုသူများကို စိတ်နာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မျက်လှည့်ပြနေသည့် ဒိဗ္ဗနှင့် တွေ့ဆုံပြီး တပည့်ခံကာ ပဉ္စလက်၊ လက်လှည့် မျက်လှည့်မညာရပ်များကို သင်ကြားပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်မဲဝါမှာ ထိုပညာဖြင့် ရွာသူရွာသားများကို ခြိမ်းခြောက်ကာ ၎င်းလိုချင်သည့်ပစ္စည်း၊ အစားအစာများကို တောင်းရမ်းစားသောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးလိုပင် ၎င်း၏တပည့်

၂၀၅

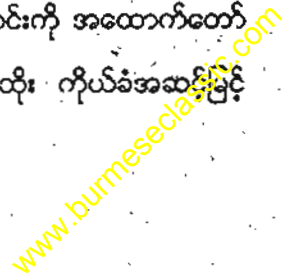
များက အခြားသောရွာများတွင် ပဉ္စလက်ဆရာဟန်ဆောင်ကာ ရွာသူရွာသားများအား ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည်။

တစ်ချို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ တပည့်ဆိုးမွေးကာ ဒုက္ခပေးနေသော ဆရာကြီးဒိဗ္ဗကို သတ်ချင်သည့်ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ တစ်ချို့ကား ဒိဗ္ဗ၏ နာနာရုပ်ပညာကို အထင်ကြီးသည်။ နာနာရုပ်ကျမ်းကြီးကို လိုချင်သူများလည်း ရှိသည်။

မိစ္ဆာလ္လာန်တောင်ကြားကို ဖြတ်မှသာလျှင် ဆရာကြီးနေသည့် တစ်ကျွန်းစံကိုရောက်မည့်အတွက် ထိုလူများက မိစ္ဆာလ္လာန်တောင်ကြားသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးကို မိစ္ဆာလ္လာန်တောင်ကြားအစောင့်အဖြစ် တာဝန်ပေးထားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဒိဗ္ဗ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဒေါ်မဲဝါကြီးလက်ချက်နှင့် အစပျောက်ကုန်သဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံလူအများက ဤတောင်ကြားကို ရှောင်ခဲ့ကြသည်။

မောင်ကာလုမှာ ဒိဗ္ဗ၏အကြောင်းကို အထောက်ထော်များလွှတ်၍ စုံစမ်းခိုင်းရင်း ဓားခုတ်လှံထိုး ကိုယ်ခံအဆင့်မြင့်

သိုင်းပညာများကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့ရာ ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ထိုတစ်နေ့၌ အထောက်တော်များထံမှ သတင်းရ ခဲ့သည်။

“အရှင်... ဒိဗ္ဗ ဟာ ပဉ္စလက်ဆရာကြီး ဘွဲ့ခံပြီး မိစ္ဆာ ဂုဏ္ဍာန်တောင်ကြားမှာနေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

အထောက်တော်များ သတင်းရကတည်းက ဒိဗ္ဗ ဆီသို့ သွားလိုသည့်ဆန္ဒမှာ ပြင်းပြလှသည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးပြော သည့်စကားကို ကြားယောင်ကာ ပညာမပြည့်စုံသေး၍ သည်းခံ ကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သော်...။

မောင်ကာလုအား ဓားသိုင်းသင်ကြားပေးသည့်ဆရာက

“မြို့စားလေး ဓားသိုင်းလုံသိုင်း ပညာက တစ်ဖက်ကမ်း ခတ်အောင် တတ်မြောက်ပါပြီ... ဒါ့အပြင် ရှေးဟောင်းပုရိုက် တစ်ခုမှ ကိုယ်ပျောက်သည့်သူအား မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် မန္တာန်

တစ်ခုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ‘ထိုမန္တာန်အား မြို့စားလေး အားပေးမည်... အလိုရှိရာသုံးပါလော့’”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ မောင်ကာလုအား ကိုယ်ပျောက်သူ အား မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် မန္တာန်အား ပေးခဲ့သည်။ သည်တွင် မောင်ကာလုမှာ ထိုမန္တာန်အား ကျက်မှတ်ခဲ့သည်။

“အင်း... ခြောက်နှစ်တောင်ကျော်လာခဲ့ပြီ... ဒီမန္တာန် တော်လည်း ရပြီးပြီဆိုတော့ ဒိဗ္ဗ ကို ငါရှာဖွေသင့်ပြီ... မိစ္ဆာဂုဏ္ဍာန် တောင်ကြားဟာ ရမ္မာနရမြို့နဲ့ အတော်ဝေးတယ်”

“ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်စွာသွားပြီး ဖြေရှင်းမှဖြစ်မယ်... ဒီမြို့စားလေးရာထူးကို ပညာကျော်အမတ်ကြီးကို ခေတ္တလွှဲထား မှဖြစ်မယ်”

မောင်ကာလုသည် ဤသို့ စဉ်းစားကာ ပညာကျော် အမတ်ကြီးအား ခေါ်ယူပြီး ဒိဗ္ဗ အား လက်စားချေမည့်အကြောင်း တို့ တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“အမတ်ကြီး... ဒီအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြော

ပါနှင့်... လျှို့ဝှက်ထားပါ... မြို့စားမင်းရာထူးကို ခေတ္တမျှဆက် ခံထားပါလော့'

“တောင်းပါပြီ မြို့စားလေး”

ထိုသို့ အားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲပြီးနောက် ရမ္မာနာရမြို့မှ ရှစ်ဖျက်ကာ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ဤဒေသကား မြစ်ချောင်းများ ပေါများသဖြင့် ရေကြောင်းခရီးဖြင့် အဋ္ဌနနဒီမြစ်အတွင်း လှေတစ်စင်းနှင့် ခရီးသည်တစ်ယောက်အဖြစ် လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကံအကြောင်းမလှ၍ ညဉ့်အချိန်၌ မြစ်အတွင်း မုန်တိုင်းမိကာ တံငါရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ထိုမှတစ်ဖန် ငါးဖွန်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မောင်ကာလုမှာ ဆိုးဝါးလှသော မိမိတို့မိသားစုကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ပေးရင်း ဒိဗ္ဗကို မည်သို့လက်စားချေရမည်ကို တွေးတောမိသည်။

ယခု စုံစမ်းရသလောက်မှာ ဒေါ်မဲဝါကြီးတို့သားအမိနဲ့

အိုထွန်းကျင့်စာပေ

ဒိဗ္ဗမှာ ပတ်သက်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ဒေါ်မဲဝါ၏သမီးဖြစ်သူ ကျော့ရူပါနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရန် အကြံရှိခဲ့သည်။

မောင်ကာလုသည် အဘဦးသာဦးမောင် ပြောနေသည့် ကြားမှပင် ကျော့ရူပါနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ညနေ ရေခပ်ဆင်းချိန်တိုင်း မောင်ကာလုမှာ ရေတွင်းကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ရွာထဲမှ အပျိုချောတစ်စုက ကျော့ရူပါကို ရှောင်သွားကြသည်။

သည်အချိန်မှစ၍ မောင်ကာလုနှင့်ကျော့ရူပါတို့နှစ်ဦး သား စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကျော့ရူပါ... မင်းတို့သားအမိ အခုလို နှစ်ယောက် တည်းနေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“ပျင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်... အခုလို အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောရတာ ညီမ သိပ်ပျော်တာပဲ”

“ဒါဆို... ကျော့ရူပါ မမြန်နဲ့လေ... အစ်ကိုနဲ့ တစ်ညလုံး စကားပြောကြမယ်”

အိုထွန်းကျင့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုရယ်... အခုတော့ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ချင်လွန်းလို့ သောက်ရေကုန်သွားပြီလို့ပြောပြီး ထွက်လာတာ”

“ညီမက ဒီတွင်းရေကိုသောက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို... သောက်ရေကို ဒီတွင်းထဲ ခပ်တာပါ... ချိုးရေသုံးရေကတော့ မိစ္ဆာနံ့နွှာနံ့တောင်ကြားက ဝါးခြမ်းနဲ့သွယ်ထားတယ်”

နဂိုကမှ မိစ္ဆာနံ့နွှာနံ့တောင်ကြားအကြောင်း သိလိုအပ်ဖွင့် ကျော့ရှုပါ စကားစအလာတွင် မလွတ်အောင် မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့... မိစ္ဆာနံ့နွှာနံ့တောင်ကြားက အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆို”

“အစ်ကိုကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“အစ်ကိုက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ဆိုသလို ကြားတာပါ... တစ်ချို့အပြောအရဆိုရင် ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ကြား

လို့တောင် ပြောကြတယ်... အဲဒါ ဟုတ်လား ကျော့ရှုပါ”

“လူတွေကလည်း စကားကို အမျိုးမျိုးချဲ့ပြီး ပြောတတ်ကြတယ်”

“ဒါဆို... မဟုတ်လို့လား ကျော့ရှုပါရယ်”

“အစ်ကိုကို သားချင်းအရင်းလို ခင်လို့ ပြောပြပါမယ်၊ တကယ်တော့ မိစ္ဆာနံ့နွှာနံ့တောင်ကြားကိုလာတဲ့သူတွေကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူရှိတယ်... အဲဒီလူတွေက ဆရာကြီးရဲ့ကျမ်းကို... အို... ကျွန်မ ဘာတွေပြောမိပါလိမ့်”

“ဘာလဲ... ဆရာကြီးရဲ့ကျမ်းကိုလိုချင်လို့ လာတဲ့သူတွေလို့ ပြောမလို့လား”

“အစ်ကိုကရော... ဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဒါကတော့... ဒီရွာရောက်တဲ့သူတိုင်းလိုလို သိကြတယ်”

“ဒါဆိုရင်... အစ်ကိုကရော ဆရာကြီးရဲ့ကျမ်းကိုလိုချင်လို့ လာတဲ့သူထဲမှာများ ပါနေမလား... ဒါဆိုရင် ကြိုတင်

ပြီး သတိပေးထားပါရစေ... မိစ္ဆာဂုဏ်ကို မလာခဲ့ပါနဲ့... အသက်နဲ့ကိုယ် တခြားစီဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျော့ရှုပါက ဒီလိုပြောနိုင်လောက်အောင် ဘာအကြောင်းတွေများ သိထားလို့လဲ”

“အစ်ကိုရယ်... ညီမရဲ့ဘဝအကြောင်းကို မမေးပါနဲ့ ညီမဘဝက ဆိုးလှပါတယ်... ညီမဘဝကို ဘယ်သူမှ မကယ်တင်နိုင်ပါဘူး အစ်ကို”

ကျော့ရှုပါ၏မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာခဲ့သည်။

“ညီမရယ် မငိုပါနဲ့... အစ်ကိုဟာ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦးပါ... ညီမဘဝကို ကယ်တင်ပေးနိုင်ဖို့ တယ်... ဘယ်လိုကယ်တင်ရမလဲဆိုတာသာပြောပါ”

“တစ်ခါယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ချက်ချင်း မယုံစုံစမ်းဘူးရှင်”

“ဪ... ညီမရယ်... အစ်ကိုက စိတ်ရင်းမှန်နဲ့”

တာပါ... အစ်ကိုဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ... ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်ပါတယ်”

“ညီမ... အစ်ကိုကို ယုံကြည်သွားပါပြီ... နောက်တစ်နေ့မှာ ညီမအကြောင်းတွေအားလုံး ပြောပြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်”

သည်လိုနှင့် သည်နေအဖို့ ကျော့ရှုပါနှင့်လမ်းခွဲကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ညနေခင်း...။

သည်ရေတွင်း၌ ဆုံကြပြန်သည်။

“အစ်ကို... ဒီည ကိုးနာရီမှာ အစ်ကို အိမ်ကစ, ထွက်ပါ... အစ်ကိုလာမယ်ဆိုရင် ရွာအနောက်ပိုင်း သင်္ချိုင်းကဖြတ်ပြီးလာခဲ့ပါ... သင်္ချိုင်းမှာ အစ်ကို တစ်ခုခုနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်... ဘာတွေတွေ့ အစ်ကိုရှောင်ပြီး ညီမဆီကို အရောက်လာခဲ့ပါ။ အဲဒီတော့မှ ညီမ အားလုံးပြောပြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သည်ညနေအဖို့ သူ အင်မတန်သိချင်သည့်အကြောင်း

အရာများကို သိရမည်ဖြစ်၍ မောင်ကာလု လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ညကူးနာရီထိုးရန် အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ အဘ
ဦးသာဦးမောင် သိမည်စိုးသဖြင့် ၎င်း၏အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံး
များကို စောင်နှင့်ခြုံကာ အိပ်နေသည့်သဏ္ဍာန် ပြုထားခဲ့သည်။

ညကူးနာရီ ထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဆောင်အပေါ်
ထပ်မှ ခြေဖောက်ကာ ရွာ၏အနောက်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

လပြည့်ညဖြစ်၍ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာနေသည်။

ရွာအနောက်နားသို့ သချိုင်းသို့ ရောက်ကာနီးတွင်...။

“အူး... အူး... အူး”

“အူး... အူး... အူး”

ခွေးအူသံများက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။
လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်ပြီး လူခြေတိတ်အချိန်တွင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူ
လိုက်သည့် ခွေးအူသံမှာ သာမန်လူသားများအတွက် ချောက်
ချားဖွယ်အသံများပင် ဖြစ်ချေသည်။

တာဝန်တစ်ရပ်နှင့်လာသူဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်
အောင် ကြိုးစားပြီး သချိုင်းဆီသို့လာခဲ့သည်။

ရွာသချိုင်းဖြစ်၍ မြေပုံဟောင်းများရှိ မှတ်တိုင်များက
ထဲသည့်မှတ်တိုင်က လဲကျနေသည်။ တစ်ချို့မြေပုံများမှာ ခပ်မို့
နွဲ့ကလေးသာရှိသည်။ မကြာမီက သေထားပြီးသည့် မြေပုံများ
ကား ပုံသဏ္ဍာန်မပျက်ရှိ၏။ ထိုမြေပုံများကြားတွင် ချုံပုတ်ကဲ့သို့
သာ အပင်ပုကလေးများရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေခပ်ပြင်း
ပြင်း တိုက်လိုက်သည့်အတွက် သစ်ရွက်မြည်သံများမှာ တရဲရဲ
တူသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သစ်ပင်ချုံပုတ်ပုကလေးများကြားမှ ခပ်မည်း
မည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုပါလား”

မောင်ကာလုက သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ
ခပ်မည်းမည်းအကောင်ကြီးမှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များအကြားသို့
ထိကနဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒါဟာ... လူလား... တစ္ဆေသရဲလား”

ထိုသို့စဉ်းစားမိကာ သေသေချာချာကြည့်သော်လည်း အရိပ်မည်းမည်းကြီးကို မတွေ့ရပေ။ လူသံကြား၍ ပုန်းခြင်းပေလော။ သို့မဟုတ် နာနာဘာဝတို့၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်လော...။

“အင်း... ကျော့ရှုပါကတော့ ဘာတွေတွေ့ အစ်ကို ရှောင်ပြီး ညီမဆီကို အရောက်လာခဲ့ပါ”

ထိုစကားကိုကြားယောင်မိသဖြင့် ထိုနေရာမှရှောင်ကာ ခင်တန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခင်တန်းအစပ်သို့ရောက်သောအခါ မောင်ကာလုသည် ကျော့ရှုပါအား ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ကာ လိုက်ရှာစဉ်...။

“အစ်ကို... ညီမ ဒီမှာ”

ခပ်အုပ်အုပ်အသံကလေးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဪ... ညီမ... အစ်ကို ရောက်လာပြီ”

“အစ်ကို... လာ... လာ”

ကျော့ရှုပါက မောင်ကာလု၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ အ

မှောင်အတွင်းလမ်းမှ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

“အစ်ကို... ဒါဟာ အိမ်ထဲကိုဝင်တဲ့ အနောက်ဖက်က အတွင်းလမ်းပဲ”

“ဘာကြောင့် အရှေ့ကမသွားတာလဲ”

“အစ်ကိုကို ညီမတို့အိမ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြချင်လို့ပါ”

“ဪ”

“အစ်ကို သင်္ချိုင်းကဖြတ်လာတုန်းက မည်းမည်းအရိပ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ဒေါ်မဲဝါကြီးပေါ့”

“ဒေါ်မဲဝါကြီးက ညီမရဲ့အမေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို... ဒေါ်မဲဝါကြီးက ကျွန်မမိတာနှစ်ပါးကို ကြက်တောင်းတာ မပေးလို့ဆိုပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်... မိတာမရှိတော့ သူက ကျွန်မကိုကျွေးမွေးပြီး ခိုင်းစားနေတာ”

“ဒါဆို... ထွက်ပြေးပါလား ညီမရယ်”

“အစ်ကို ကျွန်မ ဒီအတိုင်းထွက်ပြေးလို့မရဘူး... ကျွန်မ ထွက်ပြေးရင် သူ့ရဲ့ဆရာကြီး ဦးဒိဗ္ဗ ကို လိုက်ပြီး သတ်ခိုင်းမယ် လို့ပြောတယ်”

“ဒါဆိုရင်... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မသိသလောက် ပြောရရင်တော့ သူ့ကို အရင် သတ်ရမယ်... ဒါပေမယ့် သူ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာသိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဆရာကြီး ဒိဗ္ဗ ဟာ ရောက်လာလိမ့်မယ်... ဆရာကြီးက ပညာတတ်လွန်းတော့ သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီးလာခဲ့ရာ အနောက်ဘက်အပေါက်ရှိ ခြံဝင်း ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုခြံဝင်းထဲတွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရှိရသည်။

လရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့်အတွက် ထိုသစ်ပင်ကြီး ပေါ်တွင် နားနေသည့်ငှက်များကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရာ မောင်ကာလူမှာ လွန်စွာ အံ့သြသွားပါတော့သည်။

“ဟိုး... သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင်းတတွေအများကြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို အံ့သြသွားသလား”

“နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ်”

“အစ်ကို ဟိုဘက်က သစ်ပင်ပေါ်ကို ကြည့်ပါဦး”

ကျော့ရှုပါက ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်တစ်ပင် လုံးပေါ်တွင် ကျီးကန်းပေါင်းများစွာ အိပ်တန်းဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... ကျီးကန်းတွေ မနည်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ဒေါ်မဲဝါကြီး မွေးထားတဲ့ သတ္တဝါ တွေပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မွေးထားပါလိမ့်”

“အစ်ကို... ခဏနေရင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေတွေ့မှာလဲ”

“အစ်ကို... ဟိုဘက်တောစစ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပါ

“ကျားလှောင်အိမ်ထဲမှာ ကျားကြီးပါလား”

“အစ်ကို ဒီလောက်မြင်ရရင် ညီမ ပြောလို့ရသွားပြီ၊ မကြာခင် ဒေါ်မဲဝါကြီး ပြန်လာလိမ့်မယ် အစ်ကို... ဒီအိမ်အပေါ် ထပ်ကနေ ခြောင်းကြည့်ပေတော့”

“ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကိုရော... ဒေါ်မဲဝါကြီး တက်လာဦး မှာလား”

“သူက အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ပါတယ်... အစ်ကို စိတ်ချနေပါ... မတက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် အစ်ကို အပေါ်ထပ်ကကြည့် မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် မောင်ကာလုသည် ကျော့ရှုပါထားသည့် အပေါ် ထပ်၌ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်ခန့်အချိန်တွင် အနောက်ဖက်ခြံတံခါးဝ ၌ ခပ်မည်းမည်းအရိပ်ကြီးတစ်ခု ရွေ့လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ဟော... ဒေါ်မဲဝါကြီး ရောက်လာပြီ... ညီမ ဆင်း တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

“အစ်ကို ဘာကိုတွေ့တွေ့ အသံမထွက်ပါနဲ့... အသံ ထွက်ရင် အစ်ကိုရဲ့အသက်ကို ညီမ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုအသက်ကို မင်း တာဝန်မပေးပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုနားလည်ပါတယ်”

ကျော့ရှုပါက ခပ်မြန်မြန်လေး ပြေးဆင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်... ဒေါ်မဲဝါကြီးမှ လက်ခုပ်တီးကာ...။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“သားတို့... သမီးတို့ရေ... အမေလာပြီ”

“အား... အား... အား”

“အား... အား... အား”

“ဂီး... ဂီး... ဂီး”

အသံမျိုးစုံ ပေါ်ထွက်လာပြီး အိပ်နေသော ကျားလှောင်မှား

လည်း နိုးထကာ ဒေါ်မဲဝါကြီးဆီသို့ ပျံဝဲရင်း တအားအားအော် မြည်နေပါသည်။ ထို့နောက် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း သစ်ခြောက်ပင်ပေါ်မှ လင်းတကြီးများလည်း အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်မဲဝါကြီးသည် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကိုချွတ်လိုက်ပြီး အိတ်မည်းကြီးထဲမှ အသားတုံးဟုထင်ရသည့် အတုံးငယ်ကလေးများကို ပစ်၍ကျွေးခဲ့သည်။

လင်းတများက ဝဲဘက်နေရာတွင် နေရာယူကာ အသားတုံးများကို စားနေသည်။ ကျီးတစ်အုပ်မှာမူကား ၎င်းတို့နားရှိသည့် လက်ယာဘက်တွင် စနစ်တကျ စားသောက်နေသည်။

ထို့နောက် အသားတုံးများ ကုန်သွားသောအခါ...

“အား... အား... အား” ဟု အော်မြည်ကာ ဒေါ်မဲဝါ

ကြီး ပခုံးထက်သို့ နားကာ အစာတောင်းနေပါသည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးက အစာများ ပစ်ပေးရင်း...

“ရန်သူတွေလာရင် ငါ့ကိုအကြောင်းကြား”

“အား... အား... အား”

ကျီးများကို ဤသို့ပြောကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် လင်းတများထံသို့ အသားတုံးများပစ်ပေးရင်း...

“နင်တို့လည်း အတူတူပဲ... ရန်သူလာရင် မျက်လုံးကိုဆိတ်ကြ”

“ဂီး... ဂီး... ဂီး”

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေသည်။

ထို့နောက် ကျားလှောင်အိမ်ဘက်သွားကာ အသားတုံးကြီးတစ်တုံးကို ပစ်၍ကျွေးလိုက်ရာ... ကျားကြီးမှ...

“ဝေါင်း... ဝေါင်း”

ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ဟိန်းလိုက်သည်။

“ဪ... ဒေါ်မဲဝါကြီးဟာ ဒီတိရစ္ဆာန်တွေမွေးပြီး ဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်တဲ့သူမှန်သမျှ အန္တရာယ်ပေးနေတာကိုး ဒါဆိုရင် ငါလည်း ဒီတောင်ကြားကို ဘယ်လိုဖြတ်ရပါ့မလဲ”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ဒေါ်မဲဝါကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်

ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးမှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ပြုပြီးနောက်
ရေအိုးမှရေဖြင့် ခြေဆေးရင်း...။

“သမီး မိကျော့ရေ”

“ရှင်...လာပြီ အမေ”

“သင်္ချိုင်းထဲက ခူးလာတဲ့ ပဒိုင်းသီးတွေ လာယူစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

သူမလွယ်ထားသည့် အိတ်မည်းကြီးကို လှမ်းပေးပြီး
နှစ်ဦးသား အိမ်ထဲဝင်သွားပါတော့သည်။ မကြာမီ ကျီးတစ်သိုက်
မှာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြန်ပြီး အိပ်တန်းတက်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ
လင်းတကြီးများမှာလည်း သစ်ခြောက်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့လေ
သည်။

အရာခပ်သိမ်း တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

မကြာမီ အောက်ထပ်မှ ဒေါ်မဲဝါကြီး၏ တခေါခေါဟောက်
သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ နံနက်လေးနာရီခန့်တွင် ကျော့ရူပါသည်
အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီး...။

“အစ်ကို... ဒေါ်မဲဝါကြီး အိပ်မောကျနေပြီ... သူက
နေ့ခင်းအထိအိပ်တာ... အစ်ကိုပြန်မယ်ဆိုရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

“အိမ်း... အစ်ကို ပြန်တော့မယ်... ညနေကျမှ ရေ
တွင်းမှာတွေ့မယ်”

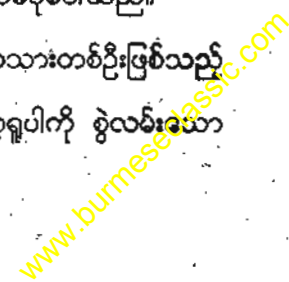
“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို... အစ်ကိုကို ခင်တန်းအစပ်
အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ လာရာလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်
ခြံပေါက်ဝမှထွက်ပြီး ခင်တန်းအစပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

မောင်ကာလုသည် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လှမ်းရင်း တည်း
ခိုဆောင်သို့ရောက်လာကာ စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြံ၍ အိပ်လိုက်ပါ
တော့သည်။

နံနက်ကိုးနာရီလောက်မှ နိုးလာခဲ့သည်။ အဘဦးသာဦး
မောင်က မောင်ကာလု၏ခြေလှမ်းကို ရိပ်မိပုံပေါ်သည်။

အဘ၏စိတ်ထဲတွင် လူမျိုကာလသားတစ်ဦးဖြစ်သည့်
မောင်ကာလုက အပျိုချောကလေး ကျော့ရူပါကို စွဲလမ်းသော

စိတ်ဖြင့် ခင်တန်း၌ ချိန်းတွေ့သည်တူ အထင်ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သတိပေးစကားဆိုခဲ့သည်။

“မောင်ကာလု... မင်းကိုကြည့်ရတာ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ပုံရတယ်... စုန်းမသမီးကို မနှစ်သက်ပါနဲ့... နှစ်သက်ရင် အသက်ကို စတေးရလိမ့်မယ်”

“အဘ... ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်”

ပြောမရသဖြင့် ဦးသာဦးမောင်က လက်လျှော့သွားခဲ့သည်။ မောင်ကာလုသည် မိမိသိလိုသည်ကိစ္စမှာ အကောင်အထည်ပေါ်လှနီးပါး ဖြစ်နေသည့်အတွက် လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပါသည်။

“တမလွန်က ဖခင်ရယ်၊ အမိရယ်၊ နောင်တော်ရယ် သွေးကြေးဆပ်လှနီးပါးပြီ သားကို ခွန်အားများ ပေးသနားတော်မူပါ”

ထိုသို့ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညနေစောင်းတွင် တွေ့နေကျ ရေတွင်းအနီး၌ စာင့်နေခဲ့သည်။ လူရှင်းသည့်အချိန်တွင်...။

“အစ်ကို... ညက မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေဟာ ဒေါ်မဲဝါပြီး မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေပဲ... သူယူလာတဲ့ ပဒိုင်းသီးကလည်း ဒီတောင်ကို ကျော်ဖြတ်မယ့်သူအတွက် အန္တရာယ်ပေးမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ”

“ပဒိုင်းသီးက ဘယ်လိုအသုံးပြုတာလဲ”

“ပဒိုင်းသီးကို အခြောက်လှမ်းပြီး အမှုန်ဖြစ်အောင် အောင်းရတယ်... အဲဒီအမှုန်ဟာ လူတွေကို မူးဝေမောဝေစေတယ်... သတိမေ့ဝေတယ်... အဲဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်တဲ့သူ နှိပ်သမျှ မူမော်စေပြီး ဒီတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ကျားစားသားစား၊ ကျီးစား ကျွေးပစ်တော့တာပဲ... ဒါကြောင့် ဒီတောင်ကြားကို ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ကြားလို့ခေါ်တယ် အဲဒီလိုအန္တရာယ်ရှိအောင်လုပ်နေတာ... အခြားသူမဟုတ်ဘူး... ဒေါ်မဲဝါကြီးပဲ”

“ကဲ... ဒီလောက်သိရရင် အစ်ကို နားလည်ပါပြီ... ညီမကို ဘယ်လိုတင်စားကယ်တင်ရမလဲဆိုတာ အစ်ကို စဉ်းစားပြီးကို ညီမကို ပြောပြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို... ညီမကလည်း ဘယ်လိုနိန့်နင်းရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြောမယ်”

“ကောင်းပြီ ညီမ”

“ဒါဆို... မိုးလည်းတော်တော်ချုပ်သွားပြီ... ညီမ သွားကလေးမယ်”

... နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

မောင်ကာလုလည်း တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားကာ တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၉)

“သွေးကြွေးဆပ်တဲ့ပွဲ”

တည်းခိုဆောင်အပေါ်ထပ်သို့အရောက်တွင် ယှိုမြစ်နယှိုစာ ယောက်ျားယှိုလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသူက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာပေးဖြင့်...။

“အစ်ကို ကျန်းမာပါစ”

ဟူ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ မောင်ကာလုသည် ညီမမျက်နှာကို အတော်ရင်းနှီးစွာ သိပါရက် မည်သူမည်ဝှာမှန်း မည်နာမဖော်မရပေ။

သို့သော် နှုတ်ခွန်းဆက်သူကို အလိုက်အထိုက်...။

“ကျန်းမာပါတယ် ငါ့ညီ”

● ပိစ္ဆာတောင်ကြားမှ ဒေါ်မိဝါ

◆ ၂၃

ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အစ်ကို... ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုလို ဒီတည်း ဆောင်မှာ လာရောက်တည်းခိုသူပါ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီအထပ်မှာ တည်းခိုခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“ဒါဆို... အပေါ်ထပ်မှာ တို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့... ငါ့ညီကို တော်တော်မြင်ဖူးပါတယ်... အမှာမြင်ဖူးမှန်း မသိလို့ပါ”

“အစ်ကို... ကျွန်တော့်ကို တကယ်မသိလို့လား”

“တကယ်မသိလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်... အစ်ကိုသိလောက်ပြီပေါ့”

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို သျှောင်တစ်စောင်းကို လိုက်သောအခါ ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုကလေးမှန်း သိခဲ့ခဲ့သည်။

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို...

“ဟာ... ပန်းသန္တာ”

မောင်ကာလုသည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပန်းသန္တာမှာ ယောက်ျားလေးကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ပန်းသန္တာ... ကိစ္စ အထူးအထွေးရှိလို့ အစ်ကိုနောက်ကို လိုက်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ပြောစမ်းပါဦး ပန်းသန္တာ”

“ညီမက အစ်ကိုများ ထွက်သွားနှင့်ပြီလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အမြန်ဆုံးလိုက်လာတာပါ”

“အစ်ကိုသွားမယ့်လမ်းက အန္တရာယ်ကြီးတယ် ညီမ”

“အန္တရာယ်ကြီးမှန်းသိလို့ လိုက်လာတာပါ။ ညီမဟာ သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး... အစ်ကို့ရဲ့ဖခင် ရှိစဉ်က တည်းက ပညာကျော်အမတ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရတဲ့ အမတ်ကြီး စိန္တာကျော်သူရဲ့သမီးပါ”

“ဪ... ပညာကျော်အမတ်ကြီးရဲ့သမီးကိုး”

“မြို့စားလေးဟာ ဆရာကြီးဒိဗ္ဗ နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရင် အနိုင်ရဖို့ ညီမကို တံငါရွာကို တိတ်တဆိတ်လွှတ်ပြီး “သိဒ္ဓိဗလ သံသေဓား” ကိုရှာဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ လူယုံတော်ကြီးဘာဘိုးထင်နဲ့ ညီမဟာ သားအဖဟန်ဆောင်ပြီး တံငါရွာမြစ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့သံသေဓားကို ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ မြို့စားလေးလာတုန်းကအထိ ရှာဖွေမတွေ့သေးလို့ အမှန်တရားကိုမပြောဝံ့ဘဲ တံငါသားအဖဟန်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒီမီး... ဖခင်ကြီး ရှိစဉ်တုန်းက ပြောဖူးတယ်... နာနာရုပ်အတတ်ပညာသည်တွေကို ရိုးရိုးဓားနဲ့ သတ်လို့မသေ သိဒ္ဓိဗလသံသေဓားနဲ့သတ်မှ သေမယ်လို့”

“မှန်ပါတယ်... ဒီဓားဟာ မြို့စားကြီးတို့ အစဉ်အဆက် ကိုင်ဆောင်ဓား ဖြစ်ပါတယ်... မြို့စားကြီးလက်ထက် လှေဖောင်နဲ့ မြို့ပြကျေးရွာများအား အစစ်ဆေးရန် လှည့်လည်စဉ် ထိုဓားဟာ မတော်တဆ မြစ်ထဲသို့ ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဓား

ကျသွားတဲ့ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လိုက်လံရှိုသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ပါ။ သို့သော် နှစ်အတန်ကြာသောအခါမှ ဝဲကတော့ကြီးအတွင်း၌ ဓားတစ်စင်းလည်ပတ်နေသည်ဟု ကြားသဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရပါတယ်။ ထိုဓားအား လပြည့်လကွယ်ညအချိန်မှာ ဝဲကတော့အတွင်း၌ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဝဲကတော့အတွင်းပေါ်ပေါက်တဲ့အတွက် ထိုဓားကိုရယူရန် လွန်စွာ ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ သို့သော် မိစ္ဆာရန်အန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ရန် ဤဓားရှိမှဖြစ်မည့်အတွက် ကြိုးစားပြီး ထိုဓားကို ရယူချိန် များစွာပေးခဲ့ရတယ်။ သို့အတွက် ယခုမှသာ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါဆို... သိဒ္ဓိဗလသံသေဓား... အခုပါလာခဲ့ပြီလား”

“ပါလာပါတယ် အစ်ကို... ဒီမှာ သံသေဓားပါ။ ဒီဗွ ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ညီမ လာပေးတာပါ”

“ဒါဆို... အခန့်သင့်လိုက်လေ ညီမရယ်... အစ်ကိုခမ်းသာလိုက်တာ”

ပန်းသန္တာက ပါလာသည် သံသေစားကို မောင်ကာလှ အား ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်... ဒေါ်မဲဝါကြီးရော ဒီဗွ ကိုပါ တစ်ခါတည်း သတ်နိုင်တော့မယ်... ညနေကျမှ ကျော့ရူပါနဲ့ တိုင်ပင်ရမယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားကာ ပန်းသန္တာအား...။

“ညီမ ဒီတည်းခိုဆောင်က မထွက်နဲ့... လျှို့ဝှက်စွာ နေပါ... အစ်ကို အစီအစဉ်တစ်ခုပြုလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မောင်ကာလှသည် ညနေစောင်းတွင် ကျော့ရူပါနှင့် တွေ့ဆုံကာ မိစ္ဆာကုမ္ပဏီတောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်ရန် အစီအစဉ် ဆွဲခဲ့သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကိုချစ်သူဟာ ဒီတောင်ကြားကိုဖြတ်ပြီး မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ယကွပူရမြို့ကိုသွားမယ်လို့ပြောပါ... ငါ့ မဲဝါဟာ သူ့အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ဖို့ ပြောလိမ့်မယ်... ညစာကို ကောင်းကောင်းမွန် ချက်ပြုတ်ကျွေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအထဲမှာ

ဒိုင်းမှုန်နဲ့ အခြားမူးယစ်စေတတ်တဲ့ ဆေးတွေပါတဲ့အတွက် အစ်ကိုတို့ဟာ မူးဝေပြီး သူပြုသမျှ ခံရလိမ့်မည်။ ပြီးရင် အစ်ကို အသားကို ကျားစား၊ လင်းတစား၊ ကျီးကန်းစားကျွေးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူကျွေးတာ ဘာမှမစားပါနဲ့... နံနက်မိုးမလင်းခင် ဒေါ်မဲဝါကြီးကို လုပ်ကြံကြမယ်... ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကြီး ဦးဒီဗွ ဆီကိုသွားမယ်”

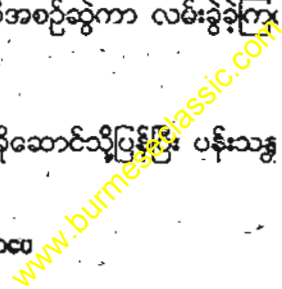
“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်မှ လုပ်မယ်”

“မနက်ဖြန်မနက်မှာ အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကိုချစ်သူဟာ ည အစ်ကိုဟန်ဆောင်ပြီး လာခဲ့ပါ... ကျီး လင်းတနဲ့ ကျားကြီးက နိမ့်နှင်းဖို့ အဆိပ်လူးမြားနဲ့ လေးကို ယူခဲ့ပါ”

“ကောင်းလှပြီ”

သည်ညနေအဖို့ ထိုသို့အစီအစဉ်ဆွဲကာ လမ်းခွဲခဲ့ကြ သည်။

မောင်ကာလှသည် တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်ပြီး ပန်းသန္တာ

မိစ္ဆာတောင်ကြားမှ ဒေါ်မဲဝါ

၂၃၄

နှင့် ဆက်၍ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

“ပန်းသန္တာ... မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီမှာ ခရီးစ ထွက်မယ်... မင်းက ငါ့ညီအဖြစ် ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင် ဝယ်”

“ကောင်းပါပြီ... အစ်ကိုသာ သံသေစားနဲ့ ရအောင်ခုတ် ဝါ”

“မိဘနှစ်ပါးနဲ့ နောင်တော်အတွက်၊ လက်မနှေးစတမ်း ပါ”

“ကဲ... ဒါဆို စောစောအိပ်ကြစို့”

“ကောင်းပါပြီ”

မောင်ကာလုသည် စောစောအိပ်ရာဝင်သော်လည်း ခနောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စမှာ သေရေးရှင် ခရီး အရေးကြီးလှသည့်အတွက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိချေ သည်။ သန်းကောင်ကျော်မှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နံနက်စောစောကပင် မောင်ကာလု နိုးခဲ့သည်။ ပြုဖွယ်

အိုဖွန်းဖျော်စာပေ

၂၃၄

ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် နံနက်ကိုးနာရီအချိန်တွင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး တည်းခိုဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မောင်ကာလုမှာ လေးနှင့်မြားကို တစ်ဖက်လွယ်ထား ပြီး ပန်းသန္တာက သိဒ္ဓိဗလသံသေစားကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ သူမနှင့်အတူ ဒေါ်မဲဝါကြီး၏အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ တ ဖြည်းဖြည်း ခင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ဒေါ်မဲဝါ၏အိမ်ကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။

မောင်ကာလုသည် အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ...။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

ဟူ၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သည်တွင် ဒေါ်မဲဝါကြီးက ခြံတံခါးဝ၌ရပ်ကာ...။

“မောင်ရင်တို့... အဘယ်အကြောင်းကိစ္စများ ရှိပါသ လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုဟာ ယက္ခပူရဖြူကိုသွားရမယ့် ခရီးသည်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မိစ္ဆာနံနက်တောင်ကြား

အိုဖွန်းဖျော်စာပေ

www.burmeseclassie.com

ကို ဖြတ်သန်းရပါမယ်... ငါးငွေ့နိစ္ဆာကလူများက အမေ့ထံမှ လှေငှားပြီးမှ ဖြတ်ပါဆိုလို့... အခုလိုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ... ဪ... ဒါဆို အိမ်ပေါ်ကိုလာခဲ့ပါ”

ဒေါ်မဲဝါကြီးက ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် ကျော့ရူပါကိုတွေ့သော်လည်း မောင်ကာလုမှာ မသိဟန်ဆောင်၍ နေလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့အရောက်တွင် ဒေါ်မဲဝါကြီးက...။

“မောင်ရင်တို့ ဒီတောင်ကြားကဖြတ်ပြီး ယကွပူရမြို့ကိုသွားဖို့ဆိုတာ အမှန်ပဲလား... တခြားရည်ရွယ်ချက်ရော ရှိသေးသလား”

“မရှိပါ”

“အခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိရင် ပြန်လှည့်သွားပါ... မရှိရင်တော့ လှေငှားပါ့မယ်”

“မရှိပါ”

“အခုအချိန်မှာ ရေလျှံနေတဲ့အတွက် တောင်ကြားကို

ဖြတ်လို့မရသေးပါ... ညနေပိုင်း ရေကျချိန်ရောက်မှသာ ဖြတ်လို့ရပေမယ်... ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ညနေအထိ စောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ညနေအထိစောင့်ပါ့မယ်”

“မောင်ရင်တို့ သည်အတိုင်းထိုင်စောင့်ရမယ်ဆိုတော့ ဆာပေမပေါ့... နံနက်စာကို ဒီမှာစားသွားပါ”

“ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာ စားပြီးခဲ့ပါပြီ”

“မဟုတ်တာ မောင်ရင်ရယ်... လှေငှားမှတော့ ထမင်းကျွေးရမပေါ့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မကြာမီ ၎င်းတို့နှစ်ဦးထံသို့ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ ခတ်ထားသည့် ဟင်းပွဲများ စုံလင်စွာ တည်ခင်းပြီး...။

“လှေငှားမယ့်မောင်ရင်တို့ ထမင်းသုံးဆောင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတို့... ထမင်းသုံးဆောင်ပါရှင်”

ကျော့ရူပါက ဒေါ်မဲဝါကြီး မမြင်အောင် မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ဒေါ်မဲဝါကြီး ပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း ညှပ်ခံပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

၁ ပိစ္ဆာထောင်ကြားမှ ဒေါ်မဲဝါ

၂၄၀

ထိုထမင်းပွဲအကြောင်းကို နဂိုကပင် သိသားဖြစ်၍ ငြင်းဆိုလိုသည်။ သည့်အတွက် ဒေါ်မဲဝါကြီးမှာ ဘဝင်မကျတော့ပေ။ သူမ၏စိတ်တွင် နာနာရုပ်ကျမ်းအတွက် လူသူများဟူ၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ...။

“မိကျော့... ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ငါမသင်္ကာဘူး။ နင် စောင့်ကြည့်ထား... ငါက သူတို့ကိုသတ်နိုင်အောင် အစီအစဉ်တွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မဲဝါကြီးက ကျော့ရူပါအား ဤသို့တီတိုးပြောဆိုကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အိမ်နောက်ဖေးရှိ ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ကျီးကန်းနှင့် လင်းတများဆီသို့သွားကာ...။

“သားတို့ သမီးတို့ရေ အသင့်ပြင်ထား... ဒီညနေမှာ မင်းတို့ အစားကောင်းကောင်း စားရမယ်”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”
ထိုသို့ပြောဆိုပြီး လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ရာ

အံ့ယွန်းယွန်စာပေ

ကျီးကန်းများနှင့် လင်းတများမှာ...။

“အား... အား... အား”

“ဂီး... ဂီး... ဂီး”

ဟူ၍ ဆူညံသောအသံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

လင်းတများ ကျီးကန်းများနှင့် ကျားကြီးအကြောင်း သိထားသူဖြစ်၍ ထိုရန်သူများနှင့် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမှန်း သိသဖြင့် သူ့လွယ်လာသည့် လေးနှင့်မြားကို အသာအယာစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအိမ်၌စောင့်နေစဉ် တဖြည်းဖြည်း ညနေအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မဲဝါကြီးသည် မောင်ကာလုတို့ထံသို့ ရောက်လာပြီး...။

“ကဲ... မောင်ရင်တို့ညီအစ်ကို... တောင်ကြားကို ကြည့်ကြစို့”

တောင်ကြားသို့သွားရန် ပြောလိုက်သည်။

သည်တွင် ကျော့ရူပါက...။

အံ့ယွန်းယွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“အန္တရာယ်ရှိတယ် သတိထားပါ”

ဟူ၍ တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဒေါ်မဲဝါကြီး၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရာ မကြာမီ မိစ္ဆာ ဝုဇ္ဇာန်တောင်ကြားကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရချိန်၌ . . . ။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကျိုးကန်းများ ပျံဝဲကာ . . . ။

“အား . . . အား . . . အား” ဟူသော အသံများ ဆူညံနေပါသည်။

ထို့နောက် လင်းတကြီးများက ကောင်းကင်တွင်ပျံဝဲကာ

“ဂီး . . . ဂီး . . . ဂီး” အသံများဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းအောင် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေပါသည်။

မောင်ကာလုသည် ဘာမှမသိဟန်ပြုကာ . . . ။

“ကောင်းကင်မှာ ကျိုးတွေ လင်းတတွေ ဘာကြောင့်

များ ပျံဝဲနေပါလိမ့်” ဟူ၍ မေးလိုက်ရာ ဒေါ်မဲဝါကြီးက . . . ။

“မင်းတို့ဟာ နာနာရုပ်ကျမ်းကိုလားယူမယ့်သူမှန်း သိလို့

ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗ ရဲ့တပည့်တွေက အော်ဟစ်သတိပေးနေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မှားနေပြီ”

“မင်းတို့မှာ လေးမြားလက်နက်တွေ ပါလာကတည်းက ငါသိတယ် . . . ဒီတော့ မင်းတို့ကို သူတို့တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်”

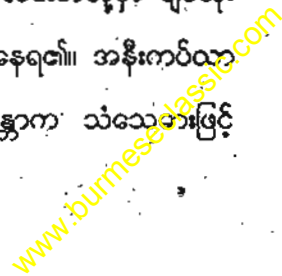
“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

ဒေါ်မဲဝါကြီးက လက်ခုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်တီးလိုက်ရာ . . . ။

ကောင်းကင်၌ပျံဝဲနေသော ကျိုးများနှင့် လင်းတများသည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို ထိုးဆိတ်ရန် ဆင်းအလာ . . . ။

မောင်ကာလုသည် အဆိပ်လူးမြား တပ်ထားသည့်လေးခြင့် ပစ်လိုက်ရာ ကျိုးကန်းနှင့် လင်းတ တစ်ချို့ ထိမှန်ပြီး ထုဖုတ်ဖုတ်နှင့် ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။

သို့သော် အခြားသော ကျိုးနှင့် လင်းတတို့မှာ ပျံဝဲထိုးဆိတ်သဖြင့် ၎င်းတို့ရန်ကို မနည်းရှောင်နေရ၏။ အနီးကပ်လာသည့် ကျိုးနှင့် လင်းတများကို ပန်းသန္တာက သံသေမာဖြင့်

ခုတ်လိုက်သည်။

ကျီးကန်းခေါင်းပြတ်၊ လင်းတခေါင်းပြတ်များမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် အတုံးအရုံးပြန်ကျနေသည်။

ဒေါ်မဲဝါကြီးသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ...။

ကျီးကန်းများနှင့် လင်းတများ အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ ဒေါသထွက်ကာ...။

“တောက်”ခေါက်ပြီး ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ခြုံလိုက်ပြီး

“နင်တို့ကို ငါ ဘာကောင်မလဲဆိုတာပြမယ်”

ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝတ်ရုံမည်းကြီးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...။

“ကဲ... ပဉ္စလက်အတတ်နဲ့ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလိုက်မယ်”

“ဝေါင်း”

ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ကျားကြီးရောက်လာခဲ့သည်။

အခြားသူများအနေဖြင့် မျက်လှည့်အတတ်ပညာဖြင့် မြ

လုပ်ပြသည်ကို ကျားအသွင်ပြောင်းသည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သည်။ မောင်ကာလုမှာ သူမ မွေးမြူထားသည့် ကျားမှန်းသိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အဆိပ်လူးမြားနှင့် ပစ်လိုက်ရာ...။

“ဝေါင်း”

ကျားကြီး၏လက်ဖျံကို ထိသွားသဖြင့် တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်ပြီး ပြန်အကျတွင် ပန်းသန္တာက အသင့်ပါလာသည့် သိဒ္ဓိဗလသံသေစားဖြင့် လည်မျိုကိုထိုးလိုက်ရာ ကျားကြီးမှာ ချက်ကောင်းထိပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တခဏအကြာတွင် ကျားကြီးမှာ ငြိမ်သက်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ပန်းသန္တာမှာ ဓားကြီးကိုပြန်၍ဆွဲအနုတ်...။

ဒေါ်မဲဝါကြီးက အဆိပ်ထည့်ထားသည့်ပြောင်းဖြင့် မောင်ကာလုဘက်သို့လှည့်၍ မှုတ်ရန် ကြံရွယ်လိုက်စဉ် အနီး၌ရှိနေသော ပန်းသန္တာက သံသေစားဖြင့် ဇက်ကိုပိုင်းလိုက်ရာ ဒေါ်မဲဝါကြီး၏ဦးခေါင်းမှာ ပြင်းထန်သည့် ဓားချက်ကြောင့် တိဏနဲပြတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့သည်။

“ကဲ... ဒေါ်မဲဝါကြီးလည်း ခေါင်းပြတ်သွားပြီ”

ပန်းသန္တာက မောင်ကာလုကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မြေပြင်၌ လဲကျသွားသော ဒေါ်မဲဝါ၏ ခေါင်းမရှိသော ကိုယ်ကြီးမှာ အကြောများ ပြတ်သွားသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်မှာ သွေးပျက်ဖွယ်ပင်...။

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ခေါင်းပြတ်ကြီးမှာလည်း သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် လိမ်းသွားပြီး ကျီးကန်းခေါင်းပြတ်၊ လင်းတခေါင်းပြတ်ကြားတွင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

“ကဲ... ဒီပွဲမှာတော့ ပန်းသန္တာက လက်စွမ်းပြလိုက်ပြီ”

“ရန်ပြုမယ့်သူက အနီးမှာရှိနေတော့ အစ်ကို့ကို ထိမှာ စိုးလို့ ပြုလုပ်လိုက်မိတယ်”

“ညီမက အစ်ကို့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ”
ထိုသို့ပြောနေစဉ် ကျော့ရှုပါမှာ အပြေးကလေးရောက်လာပြီး...။

“ဒေါ်မဲဝါကြီးရော... ကျီးတွေ လင်းတတွေနဲ့ ကျားကြီးပါ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမရယ်... အားလုံးသေသွားပြီ... ဒီတော့ ညီမလည်း ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်... ဒါပေမယ့် ဒေါ်မဲဝါကြီး သေသွားတာကို ဦးဒီဗွ သိရင် မလွယ်ဘူး... ညီမတို့ကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်”

“ဒီတော့... အစ်ကိုတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

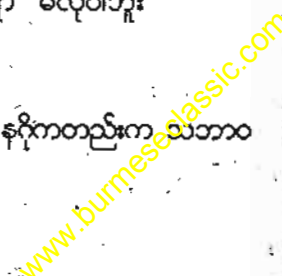
“အချိန်သွေမနေတော့ဘူး... ဒီညမှာပဲ ဦးဒီဗွ ဆီကိုသွားကြမယ်”

“ဦးဒီဗွ ဆီကိုသွားဖို့ အစ်ကိုတို့မှာ လှေမှမရှိတာ ဘယ်လို သွားမလဲ”

“အဲဒီကျွန်းကို လှေနဲ့သွားစရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို... ဘာနဲ့သွားမလဲ”

“အဲဒီကျွန်းနဲ့ ဒီတောင်ကြားမှာ နဂိုကတည်းက သဘာဝ

လိုက်ရလမ်းရှိတယ်... အဲဒီလိုက်ရထဲကသွားရင် ဦးဒိဗ္ဗ နေထဲ
ကျောက်ဂူကြီးထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်... ဦးဒိဗ္ဗ က ဒီတောင်ကြားကိုလာရင်လည်း
ကျောက်လိုက်ရလမ်းအတိုင်း လာတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ၊

“နာနာရုပ်ကျွမ်းကရော ဘယ်နားမှာထားသလဲ... ညီ
သိလား”

“နေရာအတိအကျတော့ မသိဘူး အစ်ကို့... ကျောက်
သေတ္တာလေးထဲမှာထည့်ထားတယ်လို့တော့ ဒေါ်မဲဝါကြီးကဖြေ
ဖူးတယ်... ဒါပေမယ့် ညီမ တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ ဒေါ်
ဝါကြီးကို သတ်သလို၊ သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့သတ်နိုင်မယ်
မထင်ဘူး... ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုင်းတိုက်တာတောင် သေခွံ
မလွယ်ဘူး... အစ်ကို့ရဲ့ သံသေဓားတစ်ခုနဲ့ပဲ သတ်နိုင်မှာ
တော့ အမိအံ့ရတိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ကျော့ရှုပါ”

“ဒါဆို အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး... အခုပဲ သွားကြ
စို့”

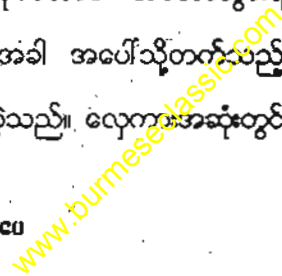
ပြောပြောဆိုဆို ကျော့ရှုပါမှာလည်း ဓားတစ်လက်ကို
ကိုင်ကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ လိုက်ရထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုလုံး မှောင်နေသည်
အတွက်

မှောင်ကာလုမှာ တစ်ဖက်က ဓားတစ်လက်... ၊

တစ်ဖက်က မီးတုတ်တစ်ခုကို ကိုင်ကာ လိုက်လာခဲ့
သည်။ လိုက်ရကြီးမှာ သဘာဝကျောက်လိုက်ရဖြစ်ပြီး ကျောက်
ခက်ပန်းဆွဲများမှ ရေတစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။ တစ်ချို့မှာ
ကျောက်တိုင်များကဲ့သို့ ဒေါက်ထားသည့်သဖွယ် မြင်တွေ့ရ
သည်။

လိုက်ရဝမှ ဂူပေါက်ဝသို့တိုင်အောင် အတော်သွားရ
သည်။ လိုက်ရကြီး ဆုံးသွားသောအခါ အပေါ်သို့တက်သည့်
ကျောက်လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားအဆုံးတွင်

သစ်သားအံ့ဖုံးကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ကျော့ရူပါသည် သစ်သားအံ့ဖုံးကြီးအား အသာမ၊၍
ခြောက်ကြည့်ရာ ကျောက်ဂူတစ်ခုလုံး မီးတုတ်ထွန်းထားသဖြင့်
လင်းထိန်နေသည့်အတွက် ကျောက်ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေ
သော ဆရာကြီးဒိဗ္ဗ ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

၎င်းတို့အုပ်စုလည်း သစ်သားအံ့ဖုံးကို အသာမ၊ဖွင့်ကာ
ကျောက်ဂူထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သံသေစားကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် မောင်ကာလှသည်
အိပ်ပျော်နေသော ဆရာကြီး ဦးဒိဗ္ဗ နားသို့ တဖြည်းဖြည်းသွားရာ
တစ်လံလော့က်အလိုတွင်...

“ဂုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဦးဒိဗ္ဗ မှာ ကျောက်ကုတင်ထက်
မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး...။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ... ဘာကြောင့် ငါ့ကျောက်
ဂူထဲ ရောက်နေတာလဲ”

ဦးဒိဗ္ဗ ပြောလိုက်သည့် စကားများမှာ ဂူကြီးကြောင့်
ဟိန်းထွက်နေပါသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့အုပ်စုထဲမှ ကျော့ရူပါ
ကို တွေ့သွားသောအခါ...။

“ဪ... မိကျော့ သစ္စာဖောက်ပြီကိုး... နင် မဲဝါ
ကြီးကို နင့်မိဘအတွက် လက်စားချေလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ... ဒေါ်မဲဝါကြီးကို သတ်လိုက်
ပြီ”

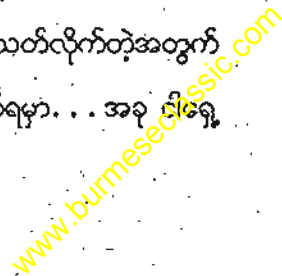
“အောင်မယ်... နင်က သိပ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေပါ
လား... ဘာလဲ နင်က ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ ငါနဲ့လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်
နိုင် သေသွားမှာပေါ့... နင်က ဘာပညာတတ်လို့လဲ”

“ပညာမတတ်ပေမယ့် သတ်လိုရအောင် သတ်မယ်”

“မိကျော့... နင်က မဲဝါကြီးကို သတ်လိုက်တဲ့အတွက်
အပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါက နင့်ကိုသတ်ရမှာ... အခု ငါ့ရှေ့

ရောက်လာပြီဆိုတော့ နင့်အသက်ကို ငါလက်ထဲ လာအပ်တူလား”

“မဟုတ်ဘူး... ရှင့်ကိုသတ်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး မောင်ကာလုအား မေးငေါပြလိုက်ရာ မောင်ကာလုက ဦးဒိဗ္ဗ ကို သံသေဓားနှင့် ဝင်ခုတ်လေသည်။ မောင်ကာလု၏ဓားချက်မှာ လေကိုသာခုတ်ပြီး ဦးဒိဗ္ဗ မှာ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အရှေ့ဘက်နံရံခံီမှ...။

“ဟား... ဟား... ဟား... နင်တို့ ငါ့ကို တွေ့ကြသေးရဲ့လား”

ရယ်မောသံကိုသာကြားပြီး ရှိန်းဆာယာ ကိုယ်ပျောက်နေလေသည်။ သည်တွင် မောင်ကာလုမှာ ရုပ်မြင်မန္တာန်ဆော်ကို ဌာန်ကတိုင်းကျကျ ချွတ်ဆိုလိုက်ရာ ဦးဒိဗ္ဗ မှာ ကိုယ်မပျောက်တော့မဲ ဘွားကနဲ ပေါ်လာပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဒိဗ္ဗ အား အားလုံးက ဓားဖြင့်ဝိုင်းခုတ်

ကြရာ သူ့ကလျှင်မြန်စွာ ရှောင်နေရသည်။

“ဪ... မင်းတို့က ရုပ်မြင်မန္တာန်တော်ကိုချွတ်တော့ ငါ့တို့ ထင်းထင်းလင်းလင်း မြင်ရပြီပေါ့”

ဂူပေါက်ဝမှာလည်း ပိတ်ထားသဖြင့် ဂူကြီးအတွင်းပတ်၌ ရှောင်နေရသည်။ သူသည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲအတတ်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသော်လည်း သံသေဓားတစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်တိုင်း ဓား၏အစွမ်းကြောင့် နဂူမူလရုပ်သာ ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗ သည် သူ၏ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာကို မည်သို့မျှ သုံးမရတော့ချေ။

သည်တွင် ဓားခုတ်လှံထိုး အဆင့်မြင့်ပညာကို သင်ထားသော မောင်ကာလု၏ဓားချက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ သို့သော် လက်နက်ရှိနှင့် လက်နက်မဲ့တို့၏ ပြိုင်ပွဲတွင် ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗ က ကြာရှည်စွာ မရင်ဆိုင်ပဲ နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် လှံရှည်ကြီးကို ယူကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးဒိဗ္ဗ ကလည်း နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်။ ခွန်အား

ကြီးမားသော သားကောင်များအား ဖမ်းဆီးစားသောက်သည့် လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းမှဆိုးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် မောင်ကာလုနှင့် လက်ရည်တူနေပါသည်။

သည်တွင် ပန်းသန္တာနှင့် ကျောရူပါတို့နှစ်ဦးကလည်း သည်တိုက်ပွဲတွင် မောင်ကာလုဘက်မှ ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့သည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့် မောင်ကာလုတို့သုံးဦးမှာ မောပန်းကာ လက်ရည်ကျလာခဲ့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ ရှုံးနိမ့်နိုင်တယ်... ငါတို့ရှုံးရင် သုံးယောက်စလုံး သေမယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကိုငါချစ်တယ်... အစ်ကို မရှုံးစေဘူး... ငါအသေခံတိုက်မယ်”

ကျောရူပါမှာ ဤသို့စိတ်ကူးကာ ဆရာကြီးဒိဗ္ဗ ဖော်လုံကို အသေခံပြီး ဝင်ဆွဲရာ ရင်ဘတ်သို့တိုးဝင်ကာ သွေးများ ပွက်ပွက်စီးကျလာပါတော့သည်။

“ဟာ... ကျောရူပါကို လုံချက်ထိပြီ”
မောင်ကာလုက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ကျောရူပါက...။

“အစ်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ... လုံကို ညီမကိုဆွဲထားတယ်... ဓားနဲ့ထိုးလိုက်ပါတော့လား”

“ယား”

“အွန်”

အဖြစ်အပျက်ကား မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ကျောရူပါ ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လုံတံပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗ ဖော်လုံမျိုးကို သံသေဓားဖြင့် ထုတ်ချောင်းပေါက်အောင်ထိုးလိုက်သည်။

ထိုဓားချက်ကြောင့်...။

“အား”

ဦးဒိဗ္ဗ ရှော ကျောရူပါပါ နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွားသည်။ သည်တော့မှ ဦးဒိဗ္ဗ မှာ မောင်ကာလု ကိုင်ဆောင်ထားသည့်ဓားမှာ သံသေဓားဖြစ်ကြောင်းသိကာ...။

“ဒီဓားကိုအထင်သေးမိတာ မှားပြီ... လက်စသတ်တော့ ဒီဓားက သံသေဓားဖြစ်နေတာကိုး... ငါမသေခင် မင်း

ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်... ရုပ်မြင်စုံနှင့် နဲ့ သံသေမားကိုသုံးပြီး ချီကိုလာသတ်ရအောင် မင်းဘယ်သူလဲ”

“ငါဟာ မင်း ယုတ်မာဖျက်စီးလို့ သေဆုံးသွားတဲ့ ပန်း ကေသီရဲ့သား ကာလုတဲ့... ငါအမေရဲ့သွေးကြေးကိုဆပ်ဖို့ ငါလာခဲ့တာ”

“ဒီပွဲမှာ မင်းနိုင်ပါတယ်... ငါဟာ မင်းအမေရဲ့ အမှန်း ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရပြီ... ဒါကြောင့် ငါဟာ မင်းလက်ချက်နဲ့သေရ တာ... ငါကျေနပ်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ဆရာကြီးဦးဒီဗ္ဗ မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။ ထို့နောက် ကျော့ရှူပါဆီသို့ အပြေးသွားကာ ပွေ့ချီလိုက် သည်။

“ညီမလေး ကျော့ရှူပါ... စိတ်တင်းထားပါ... အစ်ကို ဆေးကုပေးမယ်”

“အစ်ကို... ဒီလိုချက်ကြောင့် ညီမ ကြာကြာမနေရ တော့ပါဘူး... ညီမ မသေခင် ဝန်ခံပါရစေ... မိဘမဲ့ပြီး ကြမ်း

တမ်းတဲ့ဘဝမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ညီမဟာ အစ်ကိုကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတယ်... အစ်ကိုသတ်ချင်တဲ့သူကို ညီမအသက်နဲ့ရင်း ပြီး သတ်နိုင်ခဲ့လို့ ညီမ အသေဖြောင့်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်... နောင် ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ညီမတို့ ပြန်ဆုံကြမယ်နော်”

“ညီမ ကျော့ရှူပါ... စိတ်မလျော့နဲ့... အစ်ကိုရှိတယ်” ထိုသို့ပြောဆိုအားပေးကာ ကျော့ရှူပါ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ယူလိုက်သည်။ မကြာမီ သူမ၏လက်ကလေးမှာ ပျော့ခွေကာ ပြုတ်ကြသွားခဲ့ပြီ။

“ကျော့ရှူပါရယ်... အစ်ကိုတို့နဲ့ အတူတူတောင်မနေ လိုက်ရပါလား... စောစောစီးစီး လမ်းခွဲသွားခဲ့ပြီလား”

ကျော့ရှူပါကား သူမ၏အသက်နှင့်ရင်းကာ သူမ၏ချစ် ခြင်းကိုပြခဲ့သည်မို့ မောင်ကာလုမှာ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်တွင် ပန်းသန္တာက သည်အဖြစ်အပျက်ကို စိတ် ကောင်းစွာကြည့်ရင်း...။

● မိစ္ဆာတောင်ကြားမှ ဒေါ်မိဝါ

◆ ၂၅

“အစ်ကို... ဦးစိဗ္ဗ လည်း သေပြီဆိုတော့ နာနာရုပ်ကျွမ်း ထည့်ထားတဲ့ကျောက်သေတ္တာလေးကို ရှာကြစို့”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဒီကျောက်ဂူထဲမှာရှိမယ်”

“အစ်ကို... ဟိုအမြင့်မှာတင်ထားတာ ကျောက်သေတ္တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ကျောက်အထပ်ထပ်အမြင့်ကြားထဲတွင် တင်ထားသည့် ကျောက်သေတ္တာလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကနုတ် ပန်းသော့အတိုင်ဖွင့်ကြည့်ရာ...။

“စိတြ နာရဒ နာနာရုပ်ကျွမ်း”

ဟု ရေးထိုးထားသည့် ကြေးနီပုရိတ်ကြီးကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“ကဲ... အစ်ကို... စိတြ နာရဒ နာနာရုပ်ကျွမ်းကြီး ကိုရပြီ... အစ်ကို ဘာလုပ်မှာတုန်း”

“ဒီကျွမ်းကိုရပြီး အယူမှားခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ပညာ

◆ ၂၅၉

● ဖိုလ်ဌ

တတ် နောက်ဆုံးမှာတော့ အခုလို ဒဏ်ခတ်ခံရပြီး အသေဆိုနေ သေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို”

“သမာဓီမရှိတဲ့လူတွေဟာ ဒီအတတ်ပညာကိုရလို့ စိတ် မထိန်းနိုင်ရင် အမှားတွေထပ်ပြီး ကျူးလွန်ဦးမှာပဲ... ဒီတော့ နောင်လာနောက်သားတွေလည်း မမှားရအောင် ဒီကျွမ်း ထည့် ထားတဲ့ ကျောက်သေတ္တာကို ဒီရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ နစ်မြှုပ် ပစ်လိုက်ရအောင်”

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကို”

မောင်ကာလုသည် ထိုကျောက်သေတ္တာအား ရေပြင်ကျယ် ကြီး၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာသို့ရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက် သည်။

ကျောက်သေတ္တာကား တဖြည်းဖြည်း ရေအောက်သို့ မြှုပ်သွားခဲ့သည်။ မောင်ကာလုသည် သေဆုံးသွားသည့် မိစ္ဆာ ရူပါ၏အလောင်းကိုပွေ့ကာ ကျောက်ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် ခင်တန်း၏အနောက်ဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းတွင် ကျော့ရှုပါကို ကောင်းစွာသင်္ကြိုဟ်ပေးခဲ့သည်။

“ညီမလေး ကျော့ရှုပါ... ဘဝဆက်တိုင်း ဒီလိုအဖြစ် ဆိုးမျိုးနဲ့ မတွေ့ရပါစေနဲ့... ဘဝတဖန်ဖြစ်ခဲ့ရင် အစ်ကိုတို့အတူ တူ တွေ့ဆုံနိုင်ပါစေ”

ကျော့ရှုပါအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဆုတောင်းပြီး နောက် ပန်းသန္တာကိုလက်ဆွဲကာ သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် နောင်တော်အတွက် ဒီဗွ ဆိုသည့် လူကြမ်းကြီးကို သွေးကြွေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၍-

ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ပန်းသန္တာ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲကိုင်ကာ သိဒ္ဓိဗလသံသေဓားကိုလွယ်လျက် ရွှေဘုံနာရမြို့ဆီသို့ ဦးတည်လျက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါတော့သည်။

ရီရီငွေ